

İN Tİ KAM LAR

PHILIPPE DJIAN

Fransızcadan Çeviren:
Hakan Tansel

AYRINTI

Asilerin,

kaybedenlerin,

hayalperestlerin,

küfürbazların,

günahkârların,

beyaz zencilerin,

aşağı tırmananların,

yola çıkmaktan çekinmeyenlerin,

uçurumdan atlayanların...

dili, sesi

Yeraltı Edebiyatı...

PHILIPPE DJIAN: 1949'da Paris'te doğdu. Yapıtlarında kendi yaşantısına yaptığı dolaysız göndermeler otobiyografik roman yazarı olarak tanınmasını sağladı. Djian'ın romanlarındaki kişilerin, dekor ve stilin Amerikan "sefiller"inin (Bukowski, Carver) anlatı ve filmlerine incelikli bir biçimde öykündüğü söylenebilir. Fransa'da özellikle genç okur kitlesi arasında büyük yankılar uyandıran *Crocodiles* (1989) sert derisinin altında duyarlı bir doğa taşıyan timsah simgesi temelinde insan portreleri sunar. Djian'ın bakış açısındaki modernlik, her zaman genç okur kitlesinin dikkatini çekmiştir. *Betty Blue*'nun genel havasına egemen olan kararsızlık ve düş kırıklığı Djian'ın bütün yapıtlarına damgasını vurmuştur. Düş kırıklığı, aşk ve sevgilinin (*Betty Blue*, 1985), dostluğun (*Eşiktekiler*, 1986), bir yeteneğin (*Échine*, 1988) yitirilmesinden kaynaklanır. Yılda bir gece, dikenleri arasından yumuşak ve pastel renkli çiçek veren kaktüs gibi kin ve kan ortasında bir aşk öyküsünü dile getiren *Bleu comme l'enfer*'in (1983) kahramanları da bu nitelendirmeye tümüyle uyar. Düş kırıklığı, aynen çok arzulanan bir kadının umulmadık bir biçimde ve kolayca teslim olması gibi yaşamdan beklenilen şeyin doğru zamanda ve doğru yerde elde edilememesinden de kaynaklanabilir: *Sotos* (1993), yaşama ilişkin derslerle doludur. Babası olmayan on sekiz yaşında bir delikanlı, çocuğu olmayan kırk yaşlarında bir adam ve yalnız yaşayan bir ihtiyar, yazgılarının kendilerini buluşturduğu yerde, *soto*'ların, ağaçların gövdesiyle kabukları arasında yaşayan küçük şeytanların tanıklığında tutku ve itkileriyle hesaplaşırlar: "Yaşama girmek, arenaya girmek gibidir." Kişi, bu arenadan kendisiyle barışık ve kendine karşı silahlanmış olarak çıktığında bile, aynen gladyatör gibi ardında her zaman bir şeyler bırakacaktır. Böylece, Djian yitik bir kuşağın acılarının, romantik sözcüsü durumuna gelmiştir.

Djian'ın romanlarında yer verdiği ve argo kullanımların ağır bastığı konuşma dili, tümcelerindeki canlılık, yapıtlarından yansıyan ve pek az tanık olunan kendine özgü bilgelik ve aşırılık, bildik kalıpları aşan, düzeyler arasındaki geçişlerle modern, hatta postmodern anlayışın izlerini taşıyan özgür bir modelin ortaya çıkmasını sağlamıştır. Gizemli başlıklar, izlekler (dostluk, cinsellik, şiddet, arabalar, alkol) ve anlatı tekniği (birinci kişi ağzından sürdürülen çizgisel anlatım ve teklifsiz dilin öğelerinin kullanılması) nedeniyle Djian'ın yapıtlarına polisiye tür içinde de yer verilmektedir. *Bleu comme l'enfer* ve *Betty Blue*'da (Aynı adla Jean-Jacques Beineix tarafından sinemaya da uyarlanan filmin başrollerinde Jean-Hugues Anglade ve Béatrice Dalle oynadı) dilsel düzeye de yansıdığı gibi, mavi, Djian'ın yoğun simgesel işlevler yüklediği ayrıcalıklı renktir.

YAPITLARI: *Bleu comme l'enfer* (1983); *Cinquante contre un* (1983); *Zone érogène* (1984; ***Erojen Bölge***, Çev. Yaşar Avunç, Ayrıntı Yay., 2002); *37,2º Le matin* (1985; ***Betty Blue***, Çev. Ayşen Ekmekçi, Ayrıntı Yay., 1999); *Maudit manège* (1986; ***Eşiktekiler***, Çev. Yaşar Avunç, Ayrıntı Yay., 2001); *Échine* (1988); *Crocodiles* (1989); *Sotos* (1993); *Frictions* (2003; *Sürtüşmeler*, Çev. Aylin Yengin, Can Yay., 2005); *Impuretés* (2005); *Doggy Bag, Saison 1* (2005); *Impardonables* (2009; ***Affedilemeyenler***, Çev. Çağdaş Ekin Şişman, Ayrıntı Yay., 2014); *Incidences* (2010); *Vengeances* (2011; ***İntikamlar***, Çev. Hakan Tansel, Ayrıntı Yay., 2017); *"Oh..."* (2012; ***Vay...***, Çev. Hakan Tansel, Ayrıntı Yay., 2015); *Chéri-Chéri* (2014; ***Canım Cicim***, Çev. Hakan Tansel, Ayrıntı Yay., 2015).

Ayrıntı Yayınları

Yeraltı Edebiyatı

İntikamlar

Philippe Djian

Ayrıntı: 1086
Yeraltı Edebiyatı Dizisi: 107

İntikamlar
Philippe Djian

Kitabın Özgün Adı
Vengeances

Fransızcadan Çeviren
Hakan Tansel

Yayıma Hazırlayan
Handan Demir

Son Okuma
Barış Özdemir

© Philippe Djian & Editions Gallimard, 2011
All rights reserved

Bu kitabın Türkçe yayım hakları
Ayrıntı Yayınları'na aittir.

Kapak İllüstrasyonu
Sevinç Altan

Kapak Tasarımı
Deniz Çelikoğlu

Dizgi
Hediye Gümen

Baskı ve Cilt
Kayhan Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.
Merkez Efendi Mah. Fazılpaşa Cad. No: 8/2
Topkapı/İstanbul
Tel.: (0212) 612 31 85 - 576 00 66
Sertifika No.: 12156

Birinci Basım: *Temmuz 2017*
Baskı Adedi 2000

ISBN 978-605-314-197-6
Sertifika No.: 10704

AYRINTI YAYINLARI
Basım Dağıtım San. ve Tic. A.Ş.
Hobyar Mah. Cemal Nadir Sok. No: 3 Cağaloğlu - İstanbul
Tel.: (0212) 512 15 00 Fax: (0212) 512 15 11
www.ayrintiyayinlari.com.tr & info@ayrintiyayinlari.com.tr

twitter.com/ayrintiyayinevi facebook.com/ayrintiyayinevi instagram.com/ayrintiyayinlari

İntikamlar

Philippe Djian

Ayrıntı Yayınları

Yeraltı Edebiyatı

YERALTI EDEBİYATI DİZİSİ

BETTY BLUE
Philippe Djian

PARAVANLAR
Jean Genet

BROOKLYN'E SON ÇIKIŞ
Hubert Selby Jr.

CENAZE MERASİMİ
Jean Genet

TEKİNSİZ
Chuck Palahniuk

ZEN KAÇIKLARI
Jack Kerouac

ÇARPIŞMA PARTİSİ
Chuck Palahniuk

BİR DÜŞ İÇİN AĞIT
Hubert Selby Jr.

ÖLÜM PORNOSU
Chuck Palahniuk

BÜYÜK MAYMUNLAR
Will Self

HÜCRE
Hubert Selby Jr.

PİGME
Chuck Palahniuk

VAHŞİ OĞLANLAR
William S. Burroughs

YOK EDİCİ
William S. Burroughs

DEVRİMİN KIZLARI
Carolyn Cookef

TRAVESTİ
Mircea Cartarescu

KURGUDANDA GARİP
Chuck Palahniuk

BEKLEME DÖNEMİ
Hubert Selby Jr.

İBLİS
Hubert Selby Jr.

GALLER'İN RUHU EJDERJA
Niall Griffiths

LANETLİ
Chuck Palahniuk

AFFEDİLEMEYENLER
Philippe Djian

TEHLİKELİ YAKINLAŞMA
Jenn Ashworth

DÜĞÜN UÇUŞU
Yusuf Yeşilöz

ANLAT BAKALIM
Chuck Palahniuk

PARILTILI ARMAĞAN
Manuel Vilas

"VAY..."
Philippe Djian

EVREN BOZMASI
Anıl Nişancalı

KAÇAN ŞEHİR
Hovhannes Tekgyozyan

BİR HAZ MARKASI
"Beautiful You"
Chuck Palahniuk

İZMARİT
Will Self

ADAM STRAND'IN
39 ÖLÜMÜ
Gregory Galloway

SİYAH YILDIZ NAİROBİ
Mũkoma Wa Ngũgĩ

GECE GÜNDÜZÜ DÜŞLÜYOR
Ingvar Ambjørnsen

YANIK DİLLER
C. Palahniuk, R. Thomas D. Widmyer

NEW YORK'TA İKİ AYLAK SANATÇI
Warhol ve Giorno
Cyrille Martinez

ÖTEKİ ŞEHİR
Michal Ajvaz

Année için

"Bin hayat kâfi değil
Bin adam yeterince güçlü değil."

En rahatsızlar, hiç kuşkusuz, yirmi yaş civarındakilerdi. Aşağı yukarı. Bu gerçeği anlamak için onlara bakmak yeterliydi.

Bunu, Noel'den birkaç gün evvel komşularımızın evindeki küçük bir parti sırasında hakikaten idrak etmiştim. On sekiz yaşındaki oğlum Alexandre, orada bulunanların şaşkın bakışları altında, soğukkanlılıkla kafasına bir kurşun sıkarak herkesi dehşete düşürdüğünde. Büfenin üstüne yığılmıştı.

Eve dönüp Élisabeth'i uyandırmıştım –aldığı uyku hapının etkisinden koparmak için silkelemem gerekmişti–. "Bak, Élisabeth! Bak!" demiştim zayıf ve hâlâ titrek sesimle. "Başıma gelene bak! Ellerimdeki şu kana bak!" Söylediğine göre, bu sözcükleri telaffuz eder etmez de iki gözüm iki çeşme ağlamaya koyulmuşum. Gözlerim günlerce kurumamış.

Élisabeth, onu bu durumdan çıkarmak, teskin ve teselli etmek için her şeyi yapmıştı; ama o hiçbir şey dinlemek istemiyordu. Oğlu ölmüştü, içmekten başka bir şey düşünmüyordu, hemen, acı uyanmadan, en kısa sürede sarhoş olmak istiyordu sadece. Bunu oldukça iyi bir çare, kabul edilebilir bir uzlaşma gibi görüyordu. Élisabeth'in birkaç hafta, hatta daha iyisi birkaç aylığına tatile gitmesini tüm kalbiyle dilemişti. Daha önce bir şeyi hiç bu kadar çok arzulamamış, çalıştığı şirketin onu dünyanın öbür ucunda bir göreve yollaması ve kendisinin yalnız kalması için ettiği kadar dua etmemişti. Ama Élisabeth iyi dayanmıştı, hakkını teslim etmek zorundaydı. Onu yüzüstü bırakmamıştı.

En rahatsızların ancak yirmi yaşlarında oldukları gerçeğini kabul etmek lazımdı. Vagon harekete geçince sıra önündeki ergen bir kıza gelmişti –önceki istasyondan beri gürültüyle geğirip duran bir sarışın–. En umutsuz, en acınası durumdakilerin sahiden onlar olduklarını gösterme sırası ondaydı. Sabah sabah kendi ayakkabılarına kusmak. Bezgin bir bakışla sonucu incelemek. Bütün vagonu korkunç bir ucuz şarap kokusuna boğmak. Sevimli bir şaka. Azıcık da olsa ekip zihniyetimiz varsa yapılabilecek en son şey.

Bunu bir kız için ne denli ürkütücü ve utanç verici bulduğunu söylemek zordu –hele üstünü başını ıskalamamış ve etekliğinin önüyle ceketinin bütün bir kolunu da lekelemişse–. Sarışının ağzının büküldüğünü görünce, bir öfke çığlığı atmaya başlayacağını sandı; ama kız bunu yapmak yerine, yana yıkıldı ve sessizce yere kaydı.

O sabah saat çok erkendi. Kompartıman, dip tarafa yerleşmiş, hâlâ uyku sersemi birkaç sessiz şafak işçisi hariç boştu. Hava metrosu o sırada nehrin üstünden geçiyor ve kız halihazırda, batıya, en üst katları güneşte korlaşmış kömür gibi parlayan kulelere doğru dönen geniş bir kavis dolayısıyla, kendi ışıltılı kusmukları içinde yuvarlanıyordu.

Ona yardım etmeye pek istekli değildim. Bir an dikkatimi başka tarafa çevirdim. İstasyona sadece birkaç dakika kalmıştı ve olaya karışmamak için o kısa süre zarfında başka yere bakmam, gözlerimi tavandaki graffitilere ya da ne bileyim, kaza durumunda izlenmesi gereken yol işaretlerine kaldırmam yeterliydi. O işle başka biri ilgilenirdi. Aklıma Alexandre'ı getirdiği için kıza kızıyordum –kısa yaşamına son vermeden önce, iki kere alkol komasına girmişti ve o kız bana gençlerin ne derece perişan olduklarını, rahatsızlığın köklerinin ne kadar derine indiğini hatırlatıyordu–. Bu çocuk beni yıkmıştı.

"Hepimizi senin kadar yıkardı" diye belirtmişti Michel, Alexandre'ın ölümünden yaklaşık altı ay sonra, omzundan tutup, gözlerinin içine bakarak. "Pis bir çeyrek saat geçirdin, moruk, hepimiz biliyoruz bunu. Bize de aynı şeyi yapardı. Marc, dostum, *kesinlikle* senin gibi olurduk. Kalbimizden vurulurduk."

Ardından Michel, bir süre gözlerini ona dikip, bağrına bastıktan sonra, doğum günü pastasındaki kırk beş mumu üflemesini söylemiş ve herkes alkışlamıştı. Şimdiden araya mesafe koymuş bulunan Élisabeth hariç.

Marc yine de ergen kızı perona sürükleyip –kendi giysilerini kirletmemeye dikkat ederek– ahşap bir banka oturtmayı başardı. Kimse yardıma koşmamış, erken saatin az sayıda yolcuları arasından tek bir hayırsever çıkmamıştı.

Bir müddet kızı inceledi ve kendine zerk etmiş olması gereken cehennem karışımını sezinledi, ama ona hiç merhamet duymadı. Otomattan bir şişe su alıp uzattı. Her ne kadar kızın gözleri yarı açık olsa da, bilinç seviyesini kestirmek imkânsızdı. "Uçmuş", doğru sözcük olmazdı. "Tamamen uçmuş" ise sadece biraz daha iyiydi.

"Yanmış", fena değildi. Hava bayağı soğuktu.

"Kaçıksın sen. Tamamen delirmişsin" dedi Michel, iç çekerek. "Kendine bir köpek al, ne bileyim, git dua et, kan bağışı yap... Acı bize, Marc, kendini affettirmen gerekmiyor. Bırak bu işleri. İnsan kendini genel çılgınlıktan sorumlu tutamaz. Böyle bir haç yükleme omuzlarına, olduğundan daha kaçık olma."

Marc'ın zaten akşamın başından beri defalarca tazelenmiş bardağına ağzına kadar cin doldurdu. "Ee?" diye devam etti. "Kızı ne yapmaya niyetlisin? Düşündün mü? Ya Élisabeth çıkagelirse?"

"Çok komik."

"Sen öyle san. Belki de gerektiği kadar tanımıyorsun onu."

"Michel haklı" dedi Anne, fosforlu bir içkinin fışırdadığı kadehleri getirirken. "Onu benim kadar tanımıyorsun. Élisabeth acayip inatçıdır..."

Müzik sesi, Marc'ın hediye etmiş olduğu bir Wall of Voodoo albümünden geliyordu.

"Dert arayan adam ödülü verilse" diye devam etti Michel, "senin kazanacağına şüphe yok." Bardağını bir dikişte bitirip, tek hareketle ceketini giydi. "Bak şimdi. Ne yapacağımızı söyleyeceğim. Gidip kızı alacağız. Biraz para verip, şehre geri götüreceğiz. Kaybedecek bir dakikamız bile yok. Prosedürü uyguluyoruz."

"Ben buraya gelirken, o uyuyordu."

"Uyandırırız. Bunun için tasalanma."

Marc pek tasalanmıyordu zaten.

Hatırladığım kadarıyla, Alexandre ilk sarhoşluğunu on iki yaşında yaşamıştı. İtfaiyecilerin müdahale etmeleri gerekmiş ve annesi, Julia, o dönem beraber yaşadığım kadın, tüm sorumluluğu üzerime yıkarak, aşağılayıcı bir sesle beni özensizlik, olgunlaşmamışlık, cinai kayıtsızlık ve geri kalan her şeyle suçlamıştı.

Ama neticede, o kadının bir ergene verebileceği eğitimi, teşkil edeceği acınası örneği vesaire ileri sürerek, çocuğun vesayeti bende kalmıştı; bütün kazandığım işte bundan ibaretti.

Oğlumla aramızda her şey her zaman çok kolay olmuyor, daima arzulandığı gibi geçmiyordu; ama yine de birlikte yaşamayı beceriyorduk, basbayağı başarıyorduk. Bunu unutmadım. Sonra, Élisabeth'in gelişiyle iletişim bozulmuştu. Ve ne ben ne de artık yatağımı, odamı, evimi –iyi günde, kötü günde– paylaşan Élisabeth bunu düzeltmek için her şeyi denemekte kusur işlemiştik. Boşa zahmet. Oğlanın zihninde hiçbir şey mantıklı biçimde işlemez olmuştu. Artık onunla gerçekten konuşamıyor, neyin yolunda gitmediğini soramıyordum. Hep aynı aptalca cevabı almak için mi soracaktım?

Julia'nın gidişiyle Élisabeth'in gelişi arasındaki döneme ait pek net bir görüşe sahip olduğum söylenemezdi –bunda, haftada birçok kez eve geç ve çoğu zaman alkollü dönmeme yol açan bekârlık yaşantımın payı büyüktü–, fakat Alexandre'la oldukça iyi anlaştığımızı biliyordum.

O yıllar boyunca kabul edilebilir bir babalık sergilediğimden emindim. Sonlara doğru, bende adeta baş düşmanından, en iyi ihtimalle değişik bir hayvan türünden başka bir şey görmüyor gibi davrandığında, bunu hatırlamasını umuyordum. Ama emin değildim.

Arkadaşlarıyla oynayışını, ağaçlara tırmanışını seyrediyordum. Bir gölün yakınında oturuyorduk, yüzüp eğleniyorlardı. Annesi bizi terk ettiği için bir saniye bile üzülmüyordum. Bir kadında, içlerinden birinde *kesin* karar kıldığı zaman erkeğin zihnini hangi yoğun duman kaplıyor acaba? Tam olarak hangi anda suratının ortasından vurulup, gerileyemez oluyor? Yolunu ne zaman kaybediyor? Ben de telafisi imkânsız bir şekilde yanılmıştım. Evlenmemizi izleyen birkaç aylık cinsel azgınlık dönemi geçince, aramıza

esrarengiz bir sıkıntı yerleşmiş, ıssızlık duygusu en fazla birkaç senede içimizi kat kat istila etmişti. Sonunda donduru lmuş gıda teslimatçısıyla ilişkisini keşfetmiştim. Bende biraz kıskançlık ya da başka bir duygunun belirmesi umuduyla, bu meseleyi kendisiyle konuşup konuşmamakta uzun süre tereddüt etmiştim; ama göğsümün derinliklerinde hissettiğim boşluk neredeyse korkunç bir hal almıştı.

Bu yüzden uzun müddet, işten döndüğümde, onunla ancak birkaç kelime konuşup, yine dışarı çıkmakta acele ettim. Alexandre'ı da alarak dolaşmaya veya birkaç arkadaşla buluşup bir şeyler içmeye –ve otuz yaşından genç babaların durumuna ve çocuk bakıcısı ücretlerindeki artışa ağlamaya– gidiyordum.

"Bir kaltakla yaşamaktan bıktım" dedim ona bir sabah. "Bavulunu toplasan iyi olur."

Yatağın altından çekip, zaten toplamış olduğunu gösterdi.

O kızı kendi evine götürmekle, geldiği yolu onunla geri tepip, misafir odasına yerleştirmekle pek akıllı davranmamıştı. Bunu neden yaptığını hiç anlamıyordu. Uyurgezer gibi davrandığı, uğursuz bir cazibenin etkisi altında hareket ettiği hissini taşıyordu. Zaten sabah acayip ışıklı, hava buz gibiydi.

Şans eseri, mahalle hâlâ ıssızdı. Kız ise feci sarhoş. Eve vardığında, Michel'den akşama kendisini davet eden bir mesaj bulmuştu. Eşikte, anahtarlarını ararken, kız ona yapışmıştı. Artık o da leş gibi kokuyordu. Bu nasıl mümkün olabiliyordu? İğrençliğin bu kadarı!

Yatağa bıraktığından beri uyuyordu. Şimdiye kadar yüzünü inceleyecek fırsatı pek olmamıştı ve oda gölgede kalıyordu, fakat her şeye rağmen kız bir hayli güzele benziyor ve bu durum onu biraz mahcup ediyordu. Karşısına çıkan ilk evsize aynı şekilde davranır mıydı? Doğrusu bu, en ufak ihtimal dahilinde bile değildi. Kabul etmek lazımdı.

Uzak dağlara bakan teras, açık bir manzaraya sahipti. Ağaçlar arasında kıvrılan uzun nehir parçaları, uzayıp giden parıltılar... Göl kenarında oturdukları zamanlar, o *durgun* su kütlesinden kaynaklanan bir nevi gerilim hissediyordu. Buna karşılık akarsu onda hiç sorun yaratmıyordu. Tam tersine. Hatta kendini gösteriye daha iyi şartlarda bırakmak için birkaç şezlong bile yerleştirmişti. Seyir seansından mahrum kalması için havanın hakikaten çok kötü ya da fazla soğuk olması gerekiyordu. Irmak, zihninde, temizleme kasetinin teybin okuyucu kafasına yaptığı gibi bir iş görüyordu. Alex'in ölümünden beri, daha da düzenli şekilde seyre dalıyordu.

Élisabeth sonunda onun işi abarttığına kanaat getirmişti. Hayıflanmanın hiçbir şeye yaramadığını iddia ediyordu. İyi de, hayıflanmanın bir şeye yaraması gerektiğine kim karar veriyordu ki? Beynini patlatan kendi oğlu değildi. Kuşkusuz bu onun için daha az üzücüydü. Pekâlâ. Tamam. Belki de, aşırı alınganlığını, ağız dalaşı ve çatışmadan zevk aldığını bildiği halde ona böyle laflar söylemekle büyük hata etmişti, ama gerçek buydu. Sonuç, sonbahardan beri onu pek görmemişti ve akşam toplantılarında rastlaştıkları zaman, Élisabeth kaçıyordu.

"Geri dönecektir" diye güven veriyordu Michel. "Hazır ol. *The readiness is all*. Lakin kendimi onun yerine koyuyorum da... Seninle yaşamak, düşünmeyi gerektiriyor. Élisabeth de seni tanıyor."

"Bir hıyarla yattığını öğrendim, İtalyanmış galiba."

"Anlatılanlarla ilgilenme. Sen daha ziyade işine odaklan. Son zımbırtıların bok gibi."

"Ceplerini dolduruyor ama... O boktan işler ceplerini bol bol dolduruyor."

"Evet, biliyorum. Korkunç bir şey bu. Hayatım bir cehennem. Sahi, bu sabah ne halt ettin? Sırf onları imzalamak için gelecektin güya."

"Fikir değiştirdim. Garanti vermiyorum artık. O kadına kâhin olmadığımı söyle. Daha yeterince vakit geçmedi. On yıl dayanacağına teminat veremem. Hava kirliliği de cabası. Bunları anlat ona."

"Anlatmam. Kesinlikle olmaz. İkimiz içinde aklı başında kalması gereken benim."

"Dinle, sana bir şey söylemem lazım. Sokaktan bir kız topladım, sarhoş bir kız."

"Yok, canım, ciddi misin?"

"Evet, kız benim evde."

"Ciddi olamazsın?..."

Marc, cevap olarak göğüs geçirmekle yetindi ve Michel'in omzu üzerinden ahaliye dairesel bir göz gezdirdikten sonra, bazı ayrıntıları aktardı. Daire doluydu. Gereken şahısları davet etmek ve toplantının başarısını gözetmek hususunda Anne'a güvenilebilirdi. İstenildiği kadar yiyecek-içecek, eğlenip kendinden geçmeni sağlayacak malzeme vardı. Öyle ki kızı ve muhtemelen haybeden kendine çekmekte olduğu sıkıntıları düşünmek Marc'ın içinden hiç gelmiyordu. Buz gibi havada, hayalet gibi bembeyaz, tahta bankında uysalca sendeleyen kızı incelerken, bir şaşkınlık anında boş bulunmuştu. Oysa bütün yardım kuruluşlarına destek veriyor; ayakkabı, giysi, ilaç, çek, konserve yolluyordu. Bir de gidip, sabahın köründe Saint-Bernard köpekliği oynamanın ne âlemi vardı? Nereden esmişti kafasına? Zilzurna sarhoş ya da buna benzer bir haldeyken bile hayırseverliği asla bu kadar ileri götürmemişti.

Yaşlanmak, yüreği de mi yumuşatıyordu ne?

Mobilyaların bir kısmı paramparçaydı, eşyalarım yırtılıp etrafa saçılmış, kırılmıştı. Buzdolabındaki besinler mutfağın zemininde yatıyordu, şişeler patlamıştı. Giysilerim dört bir yana dağılmış ve ecza dolabında muhafaza ettiğim

birkaç gramcık toz, uyku haplarımla beraber, alçakça kaybolmuştu.

"Sana söylemiştim..." diye belirtti Michel, kafasını sallayarak. "İşte merhametinin bedeli, işte mükâfatın. Hadi buyur. Bir bu eksikti. Bula bula, kıymet bilir bir kıza denk geldin. Orospu. Şanslı yıldızın şu sıra nerede? Uçup gitti mi?" Eğilip, kızın parçaladığı Gibson gitarımdan geriye kalanları topladı. Otomatik bir şekilde, yerde yatan lampaderi kaldırdım. "Sanırım bir hafta otelde kalmam gerekecek" dedim.

"Oteli unut. Daha ziyade bir valiz bulmaya bakalım. Tüm bunlarla yarın ilgilenirim. Ama bana bir iyilik yap. Bu kez dekorasyona biraz özen göster. İplememek çözüm değil. Hiçbir şeyi takmamak ruhsal durumuna da iyi gelmez. Kayıtsızlık ve kararsızlığın bedeli olduğunu bilmelisin. İnsan hem iyi biri olup hem de perdelerinin rengini seçmek isteyebilir. Asgari bir beğeniye sahip olmak hiç kimseyi cehenneme yollamamış, entelektüel bir tipi geri zekâlıya dönüştürmemiştir."

Michel birkaç eşyayı toplayıp bavula tıkıştırmakla uğraşırken, ben evi dolaştım ve odama döndüğüm sırada, aniden tuhaf bir şey fark ettim: Başucu sehpamın çekmecesinde tuttuğum Alexandre'ın fotoğrafı yok olmuştu. Sadece çerçeve yerindeydi.

"Sence kız onu tanıyor muydu?"

Omuz silktim. Bu konuda bir şey bilmiyordum. Alex, ilişkilerinden pek bahsetmezdi. Julia'yla ayrıldığımız ve oğlanın vesayetini elde ettiğim vakit, onunla birlikte başka bir eve taşınmıştım ve derhal birbirimize tam bir özgürlük tanımıştık. Yaşantısını, onun benimkini kurcaladığından fazla didiklemiyordum. Yaşına göre gayet olgun davrandığı kanaatindeydim. Konser, akşam eğlencesi veya başka bir şeyden eve geç dönüp, beni bekleyen bir yemek bulduğum

bile oluyordu –çocuk yetiştirmek, bu yüzden gözüme çoğunlukla nispeten basit bir şey gibi görünmüştü–.

Alexandre'ı uyandığında, çalışmaya giderken görüyor, sonra özellikle cana yakın ve sarışın olmalarını tercih ettiği "au pair" kızlardan birine bırakıyor ve eve ancak gece, oldukça geç vakit dönüyordu. Onu hafta sonu boyunca görmediği oluyordu. Mamafih ona para bırakmayı, düzenli haber almayı, okulun nasıl gittiğini, öğretmenlerle arasının nasıl olduğunu vs. sormayı unutmuyordu.

Zihninde 11 Eylül kesinlikle Batı'nın çöküşünün başlangıcını işaret ediyordu –artık neredeyse doğal bir şekilde zirvesine yönelen çöküşün–. Ve Marc o günden beri dibe doğru sürüklendiğini hissediyordu. Her şeye o denli kayıtsızdı ki, bazen eve dönecek enerjisi dahi olmuyordu.

Alexandre karşısındaki rolünü çok iyi ifa etmediğini gitgide daha sık fark ediyor, ama durumu bir türlü düzeltemiyordu. Kendi yaşantısı da belli bir dozda dikkat gerektiriyordu, biraz da kendiyle ilgilenmek, gücünün bir bölümünü gündelik çarpışmalara ayırmak zorundaydı. Günün yirmi dört saatini oğluna harcayamazdı. Bu bir sağlık gezintisi değildi. Yaşamak bir sağlık gezintisi değil, zorlu bir yürüyüştü.

Michel, Marc'la yer değiştirmeyi anında kabul edeceğini iddia ediyordu –ama para maalesef Anne'dan geliyor ve bu da onda her türlü cesaret ve isyan hevesini yok ediyordu–. "Ne var ki" diye açıklıyordu, "özgür olmakta kesinlikle fayda var. Eve istediğin zaman, istediğin kişiyle dönmek. Her teklifi değerlendirmek. Yemeği televizyon seyrederek yemek. Suskun kalmak. Yabancı evlerde uyumak. Mahallenin küçük orospusunu düzmek filan. Meraklıları malum."

Gökyüzü kapkaraydı. Ilık gece havasında uzak bir çörek kokusu mevcuttu. Ellerinde bardaklar, Michel'in balkonun-

daydılar ve gözleri parlayan ev sahibi tüm dikkatini açık renk külot giymiş, mini etekli bir kıza vermişti. Caddenin karşı tarafından, boş büroların ışıkları parlıyordu –en üst katlar karanlıkta eriyordu–.

"Oğlunla ilişkiyi fena götürmüyorsun" diye devam ediyordu, "işin içinden iyi sıyrılıyorsunuz. İkiniz de iyisiniz. Zaman lehinize rol oynadı. Gerçekten. Bu arada, gel benimle. Biriyle tanıştıracağım seni. Hadi, gel."

Başka bir odaya geçtiler ve Michel ona Élisabeth adında, aynı akşam –şafağa kadar– sevişeceği bir kız takdim etti.

Kısa bir süre sonra, öğlene doğru, akşamdan kalmalığın etkisiyle hâlâ sersem bir halde gözünü açtığında, yanında uyuyan kadını inceledi ve aralarından esrarengiz bir akımın geçmiş olduğunu anladı. "Evet, buna şaşırmadım" dedi Michel hattın öbür ucundan. "Yüzde doksan emindim. Senin tarzın olduğunu hemen fark ettim. İyi düzüşüyor mu bari?"

"Canımı sıkan tek şey yatakta sigara içmesi."

Aslında hâlâ onun büyüsündeydi. Hafta sonu Alex'i evden uzaklaştırdı.

Élisabeth birkaç gün onunla yalnız kaldı. Sabahtan akşama, akşamdan sabaha kadar. Doyumsuz bir amsalak veya cinsi sapık imajı yaratmaktan çekinen Marc'ın kendini tutması, onu fazla sikmemesi gerekiyordu; ama Michel'in vermiş olduğu haplar, içinde hakiki bombacıklar gibi patlayarak, onu yeniden sevişmeye zorluyordu.

Neyse ki Alexandre'ı icraat sahnesinden uzaklaştırma uyanıklığını göstermişti. Bununla beraber, Élisabeth banyo yaparken, Marc kendi kendine, hep orada kaldığı takdirde onu oğluna nasıl takdim edeceğini soruyordu. İcabı halinde, muhtemel bir ortak yaşantı nasıl tesis edilebilirdi? Tamam, odalar zıt köşelerdeydi, iki tane banyo, bir teras, geniş bir salon, koca bir mutfak vardı, ama bu yeter miydi? Şimdiye

kadar hiç böyle bir durum söz konusu olmamıştı. Beş yıldır eve hiç kadın çağırmamıştı –Alexandre'ın annesinde geçirdiği birkaç hafta sonu ya da kısa tatil hariç–.

Daha şimdiden Élisabeth'in mekâna yerleşmesiyle sonuçlanan muhtelif senaryoları düşündüğüne kendi de bir hayli şaşırmıştı. Daha yeni tanışmışlardı.

Lakin neredeyse hiç uyumadan, hatta soluklanmadan, bütünüyle beraber geçirdikleri üç günün sonunda kafasını toparlamıştı. Uyanmış ve duşa girerken, hemen Élisabeth'e orada kalmasını, kendisi ve çok geçmeden tanışacağı oğlu Alexandre'la birlikte o evde yaşamasını önermeye karar vermişti.

Élisabeth de uyandığında, lafı eveleyip gevelemeden sormuştu.

"Yarın Şanghay'da olacağım" diye cevap verdi genç kadın –uyurgezer modunda–.

Marc bir an duraksadı. "Mühim değil" dedi yüzünü buruşturarak. "Sizi olduğunuz gibi kabul etmeye hazırım... Vaktimin büyük kısmını evin dışında geçiriyorum. Birbirimizi rahatsız etmeyiz. Bir deneme yapalım. Mobilyalarınızı taşımayın. Sizin eve gidip bir valiz doldurur, sayacı kapatıp geri geliriz, olur biter. Hemfikirseniz, derhal harekete geçmeyi teklif ediyorum, gücümüz tamamen tükenmeden. Çünkü sırf gözlerimi size çevirmek bile... Şey, nazikçe nasıl söylesem?"

Alexandre ancak akşamın ortasında zuhur etti ve bu arada evdekiler son sevişmelerinin ardından kendilerine gelmek için terasta hava almaya özen gösterdiler. Tekrar duşa girmişler ve Élisabeth, onu biraz sakinleştirip malafatını blucininin içine olabildiğince tıkabilmesi için mastürbasyon yapmıştı.

Akşam olunca, sonbaharın ilk serin günlerinde ağaçlar yaprak dökerken, uslu uslu, Galapagoslarda çekilmiş bir

belgesel, ardından da ilk bankaların çöküşünü –fareler gemiyi terk ediyordu– bildiren haberleri ve hava durumunu seyretmişlerdi. Gezegenin dört bir tarafında tayfunlar, kasırga, deprem ve seller, volkan patlamaları ve hastalıklar birbirini izlerken, Élisabeth başını omzuna dayamıştı.

Anne, bu hadisede tesadüfün mevzubahis olmadığını, kızın Marc'ın kimliğini zaten bildiğini ya da onu tanımış olduğunu düşünüyordu.

"Her halükarda, sana bayılmadığı kesin."

"Hadi ya? Niye peki? Kızı daha evvel hiç görmedim."

Anne onları martini-cine bağlamıştı, Marc'ı ve kendini. Akşam çöküyor, günbatımı dağlardan gelen hafif bir rüzgârın estiği caddenin karşısında yükselen kulede hareleniyordu. Gecenin kokusunu alan Marc bir an düşünceye daldı.

Kimse melek olduğunu iddia edemezdi. Kimse mutlak beyazlıkla övünemezdi. Ama Marc'ın vicdanında hiçbir ciddi yük mevcut değildi, çok anlamlı veya orijinal bir şey yoktu –kızın eşyalarına reva gördüğü muameleyi açıklayabilecek hiçbir şey–.

Anne onu teşvik etti: "İyi düşün. Bazen olaylar öyle muazzamdır ki, göze görünmez. Tanıdığım erkeklerin çoğu cehennemi hak eder. Sen niye istisna teşkil edesin ki?"

Dışarı çıkmaya hazırlanan Anne aşırı dar bir pantolon giyip makyajını tazelerken, Marc uzun süre yalnız kalıp düşündü; ama aklına sadece tek bir şey geliyordu: İşlediği gerçekten korkunç kabahat, söz konusu cezayı hak eden yegâne şey, oğlunun intiharını engellemeyi bilememiş olmasıydı.

"Dinle" dedi Anne, bir taksiye atladıkları sırada. "Ne düşündüğünü tam olarak biliyorum. Her ne kadar uçlar hâlâ gölgede kalsa da, işin nereye yöneldiğini görüyorsun artık. Hayat öyle garip ki, hiçbir şey bizi şaşırtamaz. Kendimizi zorlasak bile başaramayız."

"Biliyor musun, bazen Alex'in burada, hemen yanımda oturduğu ve şimdi benimle konuşmaya başlayacağı hissine kapılıyorum. O kız, tüm bunları yeniden ortaya çıkardı. Bak, kolumdaki tüyler diken diken oldu."

Marc, akşamı barın yakınında, birkaç kadeh eşliğinde ve etrafını saran her şeyden, çalan iğrenç müzikten, yüzlerden, kendisine yönelik başlayan ve bir dakika sonra hiçbir şey duymaz olduğu sohbet girişimlerinden tamamen kopuk geçirdi.

Alex'in vefatını izleyen ve sonunda Élisabeth'in hakkından gelen depresyona tekrar girmesi mevzubahis değildi. Genç kadının o gün orada olmama sebebini gayet iyi biliyordu –oysa varlığı durumu ziyadesiyle düzeltir, desteğini hissetmek hoşuna giderdi–. Élisabeth sonunda yılgınlığını itiraf etmiş, artık onun kederine, sızlanışlarına dayanamadığını, kafasını toplayana dek biraz geri durması gerektiğini, zira kendisinin de delirmek istemediğini belirtmişti.

Lakin Marc'ın kendinden beklenen değişimi hâlâ gerçekleştiremediği aşikârdı.

Kendini yalnız hissediyordu. Çoğu zaman Anne'la konuşan Élisabeth'ten sık haber alamıyordu. En son İtalya'dan aramıştı.

"Hâlâ yaşayıp yaşamadığımı sordu mu?"

Bu sorunun artık sadece kötü bir şakadan ibaret olmasına ve onun bir gün geri döneceğine dair pek umut beslememesine rağmen –hâlbuki Anne ve Michel sözde bunun tersine inanıyorlardı– sormayı sürdürüyordu.

"Nasıl olduğunu sordu."

"Ne demezsin!"

Dönüşte, takside, Anne beni geçmişte yaşamış olabileceğim ve bugün yeniden ortaya çıkıp zehirli otlar gibi şu ya da bu şekilde tehlike yaratabilecek muhtemel olaylar hakkında

sorguladı; fakat kafam alkolle o kadar dolu, tozun istila ettiği beynim öyle meşguldü ki, bu gibi tahlillere girişemezdim. "Bunları yarın konuşsak, nasıl olur?" dedim. "Bırak da nefes alayım."

"Benim adım Michel değil. Sır saklamayı bilirim."

"Hiç kimseyi öldürmedim. Kimsenin mahvına sebep olmadım. Herhangi birine hiçbir bok bulaştırmadım. Başka?"

"Ne bileyim? Temkinli olmamız lazım. O kızın kafasının içinde değilim ki, komiksin."

Yeni perde taktırıp, mobilyaları tamir ettirerek odamı elden geçirttiğim sırada, birkaç günlüğüne salonlarına yerleşmiştim. Taksi parasını ödedim, biraz temiz hava aldım, gece serinliğinde titreşen ağaçları dinledim. Sonra, Anne'ın peşinden içeri girdim ve kollarımı adasına yüzen bir kazazede gibi açarak kanepeye koştum, ama onun bardakları çıkarıp buz makinesini çalıştırdığını işittim. Onun kadar dirençli kadın tanımıyordum. Hiçbir alkol, hiçbir uyuşturucu gücünü tüketemiyor, dengesini bozamıyordu. Anne gecede birkaç saat uykuyla yetiniyordu. Size eşlik etmek onu asla ürkütmezdi.

"Hep Alexandre'ın eşcinsel olduğunu düşünmüşümdür, biliyor musun?" diye devam etti. "Tamam. Ama ya yanıldıysam?"

"Ha, nihayet! Kaç defa söyledim sana? Kaç kez bunu aklından çıkarmayı denedim?"

"Pekâlâ. Yanlış anlama."

"Yok canım. Aklımın ucundan bile geçmez. Herkes en inanılmaz hikâyeleri bile kurmakta özgür. Bak, bence sahiden çok geç oldu. Derin düşüncelere dalma vaktinin geçtiği kanaatindeyim."

"Ya kız sevgilisi idiyse?"

"*Ne?*"

"Ve aklına olmadık bir şeyi takmışsa? Onu daha önce hiç görmediğine emin misin?"

"Hayal gücünün bu kadarına pes doğrusu! Böyle şeyler uydurmayı nasıl beceriyorsun? Olağanüstü! Hepten sapıtmışsın sen."

"Kız, karşına sihir münasebetiyle çıkmadı herhalde. Bir nevi tuzak kurmuş sana, işte. Her şeyi planlamış olmalı. Biliyor musun, oğlun için bu kadar az kaygılanmış olmana hayret ettim. Baksana, sevgilisi olup olmadığını bile bilmiyorsun. Kanım dondu."

Haklıydı. Şayet var idiyse Alex'in arkadaşlarına bir surat eklemekten, derste olmadığı zamanlarda ne yaptığına dair üç kelime etmekten acizdim. Hiçbir şey fark etmemiştim. Ona görmeden bakmıştım. Zamanla, sırf hayati işlevlerinin düzgün çalışıp çalışmadığını gözleyip, yaşadığından emin olmakla yetinmiştim aslında, hepsi o kadar. Asgari hizmet.

Anne bir kadeh uzattı.

"Onu bulmam gerek" dedim. "Muhakkak bulmalıyım."

"Bulacağız. Takma kafanı. Michel o işle yakından ilgileniyor. Kız biraz kırık herhalde. En azından yani. Ya da çok öfkeli."

Anne yanıma çöküp, suskun kaldı. Vaktiyle, Michel'le birlikte yaşamaya karar vermeden önce, onunla yatmıştık ve bu durum aramızdaki atmosferi biraz yoğunlaştırıyordu –üstelik hatırladığım kadarıyla bol bol ve hararetle sevişmiştik, o sıralar daha gençtik, bu bakımdan bir şikâyetimiz olmamıştı–. Demokles'in kafalarımız üstünde sallanan ve kendimizi kaybedersek bizi delip geçmeye hazır bekleyen kılıcı buradan geliyordu. Michel yanımızda yokken odada yalnız kaldığımız zaman, oturup bacaklarını biraz fazla açtığında, arkamdan geçerken şans eseri bana sürtündüğünde veya burnuma kadar ulaşan kokusu tatlı bir alkol buharı, karanlık bir iğne gibi içime nüfuz ettiği zaman,

tehlike çevremizde dört dönüyordu. Neyse ki her ikimiz de, kendimizi koyverirsek büyük bir hata işleyeceğimizi biliyorduk. O da ben de bir bacaklar havaya partisi uğruna yitireceğimiz şeyin, bunun neye patlayabileceğinin bilincindeydik.

Bildiğim kadarıyla, Michel onu pek memnun edemiyordu artık –bunu bizzat kendi söylemişti– ve Anne'ın bana neredeyse asılması, gitgide daha cesur bir hal alan bakışları aynı şeye delalet ediyordu. Kuşkusuz durumumuzun üstünde hafif bir hüzün dalgalanıyordu, ama bu hususta işlerin düzelebileceğini ne ben ne de o ümit ediyorduk.

"Elini bacağımdan çek" dedim. "Saatin farkında mısın? Yatmaya gitmeyecek misin? Bu halde sertleşmemi bekleme, Anne, gebermiş vaziyetteyim."

"Şu kız aklımdan çıkmıyor. Bütün gece gözümü kapayamayacağımı hissediyorum. İnsan bu dairede sıcaktan ölür, az kalsın bayılacaktım, biraz daha nazik olabilirsin... Kız, senin dikkatini çekmeye çalışıyor sanki ha? Sence de öyle değil mi?"

Kızın adı Gloria'ydı, yirmi yaşlarındaydı ve Marc'tan, onu tanımadan önce bile nefret ediyordu. Sonbaharın son günleri bir hayli serin geçiyor ve bazen buz gibi bir rüzgâr esiyordu. Öyle ki, ilk buluşmaları içeride, neonların altındaki sert banklarda, klimalı, aşırı aydınlatılmış, çekicilikten tamamen yoksun, hatta sundukları azıcık mahremiyet bakımından can sıkıcı, kamuya açık mahallerde gerçekleşti.

"Evet, bir kadınla beraber yaşıyorum, ama artık onu çok görmüyorum. Her hâlükârda, senin de fark etmiş olabileceğin gibi, büyük bir misafir odamız var ve emrine amade. Beni kesinlikle rahatsız etmezsin. İşine yarayabilir. Yerimiz var."

"Pek görmediğin biriyle yaşamak ne demek oluyor?"

"Geri döndüğünde şaşırmak manasına geliyor."

Kız, Marc'a bakmaktan kaçınarak, parmaklarıyla masayı tıkırdattı. Profilden güzeldi.

Marc, kızda uyandırdığı nefret duygusunu, neredeyse dudaklarını ısırıp ağzını büzerek, inler gibi kendisine püskürttüğü o yakıcı hissi eksiksiz kestirebiliyordu –aksi halde gözlük takmak gerekirdi–, fakat başka bir şeyin, bir o kadar kuvvetli bir gücün kızı yanında kalmaya ittiği belliydi.

"Dinle" dedi ona, "teklifime ilişkin rahat olmanı isterim gerçekten. Alexandre'ın sana benden çok bahsedip etmediğini bilmiyorum; ama huzuruma düşkün olduğumu bilmen lazım, bu huyum herkesçe malumdur, o yüzden beni iyi anla, en ufak bir sıkıntı yaratmayacaksın. Bunun en küçük bir sorun yaratacağına inansam, sana bu teklifi yapmazdım. İnan bana. Kendine ait bir yerin olacak. Tuvalet ve banyoyu bir orduyla paylaşman gerekmeyecek, ev oldukça büyük, kendi buzdolabın dahi olacak, ne dersin? *Gloria* hoşuma gitti. Bu ismi severim."

"Adımı sevip sevmemeniz umurumda bile değil" diye bildirdi.

"Son zamanlarda Alexandre da bana karşı bu tonu kullanıyordu. Bu bende ona yardım etme arzusu yaratmıyordu pek."

"Beni dinleyin. Oğlunuzdan esirgediğiniz bir şeyi kabul etmekte zorlanıyorum. Şaşırdınız mı? Zorlanıyorum, işte. İçime sinmeyen bir şey var."

Marc çenesini kaşıdı. "Gloria" dedi göğüs geçirerek. "Her şeye rağmen, kendi işine bakmanı rica edeceğim. Misafirperverliğime karşılık biraz anlayış bekliyorum. Sence mahsuru yoksa. Sana hesap vermek mecburiyetinde değilim. Canım ondan söz etmek istediğinde, sana söylerim. Kasım sonuna geliyoruz. Yakında tam bir yıl olacak. Henüz erken."

Gloria ani bir el hareketi yaptı ve bar tezgâhındaki kadehini devirdi. Ortamın tasviri zordu. Kılını kıpırdatmayan genç kız en ufak bir tepki vermedi, bardağı doğrultmak için hiçbir şey yapmadı.

Marc'a gelince, artık geri adım atması için çok geçti. Gecenin büyük bölümü boyunca, meseleyi her açıdan değerlendirdi, amfetamini abartmış gibi yatağında dönüp durdu, ama nispeten onurlu bir ricat yolu bulmakta başarısız oldu –hikâyenin falsolu başladığını görünce, davetinde ısrar etmek istediğinden eskisi kadar emin olamadığı için, tereddüde düşmüştü–.

Şafak vakti telefon çaldı ve açmasını söyleyen Élisabeth'in sesini duydu, ama oralı olmadı.

Kötü bir gece geçirmek için o sıkıcı felç ve asabiyet karışımının üstüne yoktu. Sabah yataktan zor kalktı. Evden çıkmadan önce, Élisabeth'in telesekretere özel bir mesaj bırakıp bırakmadığını kontrol etti. Hava serinceydi. Kuzey, iktidarı yeniden ele geçirmeye başlıyor, yapraklar uçuşuyor, günler kısalıyordu. Arabasını garda bırakıp, şehrin diğer tarafına gitmek için toplu taşıma araçlarını kullandı. Karısının halihazırda nerede bulunduğunu, bu defa neye takıldığını, hangi akıl almaz sebepten ötürü eve dönmediğini merak ediyordu. İki üç aydan beri fiilen yalnız yaşıyordu. İnsanın, Élisabeth'in geri geleceğine ve onunla normal bir yaşam sürdüreceğine inanması için, adının Anne veya Michel olması gerekiyordu. Artık dönmesi hakikaten ihtimal dahilinde değildi. Geleceği okuyabilmek için, telefondaki konuşmalarını, yavan ve acınası sohbetlerini duymak yeterliydi. Olayları telafi edebilmek genelde öyle nadir gerçekleşiyordu ki, gülümsemeyi yeğledi. İstasyonlar henüz boş, peronlar neredeyse ıssızdı. Sonra vagonlar yerden çıkıp, gündoğumunun sarartmaya başladığı nehrin üstüne yükselerek, batıya doğru geniş bir kavis çiziyordu. Bisikleti varış

istasyonunda onu bekliyordu; emanete bıraktığı, karbon bir model. Bu sayede, işe koyulmadan evvel sabah egzersizini yapıp, sağlıklı yaşama katkı payını peşinen ödüyordu. Elbet bir gün onu çaldıracaktı, bunu biliyordu ve her ne kadar kefenin cebi olmasa da, bu hoş bir perspektif değildi.

Kompozisyonlarında kullandığı malzemeler, onu ölümle tehdit etmenin, beyin ve akciğerlerini kemirmenin yanı sıra, bir süredir çevre şartlarına direnç, daha doğrusu dirençsizlik sorunu da arz ediyordu. Malzemeler zamanla bozuluyor, cilalar dökülüyor, tutkallar plastiği aşındırıyor, renkler soluyor ya da hava temasıyla kabarıyor, lifler çürüyor, pleksi sararıp çatlıyordu, vs... Kısacası, eserleri hızlı yıpranmadan mustaripti ve kimyasal cehaletinden olumsuz etkileniyordu. Bir düzine kadar parça onarılmak üzere geri gelmişti. Fiyatları göz önünde bulundurulduğunda, o kadar olacaktı. Ayrıca, çocukların dolaştığı bir dairede çerçevelerinden ayrılıp duvarlardan düşerek, harabe şatolar gibi çöküp toz ve hiçliğe dönüşerek yaratabilecekleri tehlikeyi de hesaba katmak lazımdı.

Yapılacak çok iş vardı. Eriyen bir maddenin temasıyla bütün bir serinin silikon contaları gebermişti ve bu eserleri satın alan, hazır giyim ya da Tanrı bilir ne işinde servet yapmış kadın tüm şehirde söylenip duruyordu.

Atölyeyi açtığında, gün bütünüyle doğmuştu. Kırk beş yaşında, geç –hatta zilzurna sarhoş bir halde– yatabildiği ve şafak vakti, hafifçe kızarmış sabahın serinliğinde, bir kez daha güne kafa tutmaya hazır ve tamamen çalışır vaziyette ayağa dikilebildiği için şanslıydı. Annesi hep bunun bir lütuf olduğunu, bu özelliğini şerefsiz babasından aldığını söylerdi.

Üstüne bir tulum geçirdi. Burnuna bir maske uydurdu. Avlunun ortasında Gloria'nın varlığını fark ettiğinde, tıkanmışa benzeyen tutkal tabancasının ucunu incelemekle meşguldü.

"Yaşına göre pek erkencisin" diye seslendi ona.

"Evet, eve gidiyorum, yatacağım."

Marc sonunda gülümseyerek kafa salladı.

"Her hâlükârda" diye devam etti kız, "teklifinizi düşündüm. Cevabım evet. Çantamı hazırladığımı söylemeye geldim buraya."

"İyi. Nihayet karar verdin demek. Sana yardımcı olmak hoşuma gider. Alex buna memnun olurdu. Biliyorum. Sana biraz el uzatmama, iyilik yapmama sevinirdi. Anahtarları vereyim. Neredeyse ben sana teşekkür etmek istiyorum, Gloria. İnan bana."

"Eve uğrayıp çantamı almalıyım. Taşımama yardım eder misiniz?"

"Çantanı taşımaya mı? Tekerlekleri yok mu?"

"Bilmem. Bakmadım."

Marc yavaşça başını salladı. Sonunda kısa bir sandalye gösterdi. "Tamam. Şuraya oturup işimi bitirmemi bekle. Bir saat bile sürmez."

Michel böyle bir durumun nereye varacağını merak ediyora benziyordu. Gloria'yı salondan sabahlıkla geçerken gördüğü zaman, koltuğunda belli belirsiz büzülür gibi oldu, sonra kızın kendisine esinlediği güçlü çekingenlik hissine açıklama getiremediğini, fakat beni uyarmakta fayda gördüğünü belirtti. "Onu hissedemiyorum, Marc, ne dememi istiyorsun? Tam tersi geçerliyken, gayet iyi hissettiğimi söyleyecek değilim. Fikrimi soruyorsun, söylüyorum. Hem her şeyden önce, babası yaşındasın. Bu harbiden mide bulandırıcı."

"Pardon? İyi de sen neden bahsediyorsun ki, tam olarak?"

"Hiç. Senin yaşında bir adam, yirmilik bir kızla beraber yaşadığında baş göstermesi kaçınılmaz sorunlardan söz edi-

yorum. Bence sen bir başkasından daha iyi değilsin. Ne halt ettim ben? Ne büyük aptallık yaptım! Girdiğim onca zahmet... Böyle olacağını bilseydim..."

"Neden bahsediyorsun, Michel?"

"Kız senin eve basbayağı yerleşti, amk! Bilseydim, buna razı olmaz, onu bulmak için bunca zahmete girmezdim. Hakikaten salaklık ettim. Bundan böyle burası onun evi, ha, öyle değil mi? Yanılıyor muyum?" Michel dişleri arasından gürültülü bir ıslık çaldı. "Peki doğacak tüm sonuçları kestirebiliyor musun?" diye ekledi ters bir edayla. "Temel kurallar ne olacak?"

Uzun yıllardır dosttuk. Onun ikazlarını hesaba katmam gerektiği duygusuna sahiptim ve bir an düşünceye daldım –sadece birkaç saniye–, sonra hemen içini rahatlatmaya özen gösterdim. Meseleler onun zannettiğinden çok daha basitti. Gloria, Alexandre'ın sevgilisi olmuştu ve bu bana yetiyordu. Daha ötesini aramanın lüzumu yoktu. Bu gibi şeyleri ancak bir baba hissedebilirdi. Düşük kalite, ucuz model, teneke bir baba bile olsa.

Mamafih onu ikna edemedim. "Élisabeth beni gebertecek" dedi inler gibi.

"Élisabeth'i bırak şimdi. Bana acıyın ve bu mevzuu kapatın artık. O hayale uzun süre daha tutunacak mısınız?"

"Onu senden daha iyi tanıyoruz, dostum. Birbiriniz için yaratılmışsınız."

"Çok iyi. Harika. Bak, senin hiçbir kabahatin yok. İçin rahat olsun. Sakinleş. Gloria'yı bulduğuna tekrar teşekkür ederim. Bir tanışma toplantısı düzenleyeyim, bir yemek, ne dersin? Er ya da geç tanışmanız gerekecek."

"Dinle, Marc. Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum."

"Ah, lütfen, aptallık etme. Karın gibi davranma. Arada bir benim tarafımda da yer alabilirsin."

İşimin finansmanına katılan şirketlerden biri için test etmem gereken yeni spreyleri getirmeye gelmişti. Firmanın renk kartelâsının zenginliği ve ürünlerinin kötü hava koşullarına dayanıklılığının ünü Avrupa sınırlarına dayanmıştı –Banksy de aynı markayı kullanıyordu–. Pahalıya patlıyordu, ama bazen tek bir kat yetiyordu.

Spreyleri torbadan çıkarıp, Gloria'nın gözden kaybolduğu kapıya kısa bakışlar atarak, sehpanın üstüne dizdi.

"Netice itibarıyla, hâlâ duyarlı birisin" diye belirttim.

İç çekti: "Benim için de sen biraz budala bir küçük kardeş gibisin, kendimi sorumlu hissediyorum."

Bunu söylemesine ihtiyaç yoktu. Bana gösterdiği dikkat Alex'in ölümünde bir kerte daha yükselmiş, ardından Élisabeth'in uzaklaşmasıyla da iyice pekişmişti –sadece sağlığım ve çıkarım için böyle davranıyordu–. Anne ara sıra, "Adama huzur ver. Üstüne düşüp durma" diye onu azarlıyor, ama karşılık olarak buruşturulmuş bir yüzden başka bir şey elde edemiyordu.

Michel benden beş yaş büyüktü. Ergenlik maceralarımıza ve bilahare bulaştığımız hikâyelere rağmen, günümüzde saygıdeğer kişiler olmuştuk. Bu inanması zor bir şeydi –fakat sadece kötü yanları vardı–. Gerçek burjuvalardık. Gırtlağımıza kadar *düzen içi*, sımsıkı yerleşmiş, zambak kadar beyaz adamlara dönüşmüştük. Arabasına doğru yürüyüşüne baktım. Benim sebep olduğum endişe ve geri kalan şeyler yüzünden sırtı kamburlaşmıştı. Geri dönüp, ev istikametine son bir göz attı.

"Bu durumdan hoşlanmıyor" dedi Gloria, arkamdan. "*Hiç* hoşlanmıyor."

Muğlâk bir el hareketi yaptım. "Pöh, hoşlanıp hoşlanmaması önemli değil. *Hiç* mühim değil. Her şey yolunda. Sen yerleşmeye devam et. Dolapların yeterli mi? Rafa ihtiyacın var mı?"

"Yok, yeterli. Ama mümkünse, banyoda daha çok havlu olsun. Banyomu daha ziyade akşamüstü yaparım."

"Pekâlâ. Ben zemin katta duş alırım. Zaten banyoya fazla düşkün değilimdir. Nefret etmem, ama sadece ara sıra yaparım."

"Çok uzun süre kalmaya niyetim yok."

"Orası senin bileceğin iş, Gloria."

"Karınızın geri geldiği gün, başka yere gideceğim."

"Neden olmasın? Şehrin çıkışında oldukça güzel kampingler mevcut. Şaka yaptım. Dinle beni. Élisabeth geri gelmeyecektir. Bu şarkıyı hangi tonda söylemem gerektiğini bilmiyorum. Geri gelmesi için *hiçbir* neden yok. Akıllı bir kadındır. Bunu sana yüz kere tekrarlayacak değilim, Gloria. Eve hoş geldin. Hepsi o kadar. Bu olayı sadece yaşamaya çalışalım. Her şeyi karmaşıklaştırmayalım."

Michel'in önüme sıralamış olduğu eşantiyonlarla ilgilenir gibi yaptı. "Bunlar ne?"

Gözümde, Alex'in gömüldüğü sabah yaşanan sahne canlanıyordu. Üstüme atılan Julia, nereden bulduğunu asla açıklamak istemediği bir muştayla çenemi kırmıştı. Bir kez daha beni bütün sıkıntılarımızdan, babalık kusur ve yetersizliklerim dolayısıyla oğlumuzun ölümünden sorumlu tutuyordu. Darbenin etkisiyle, sponsorumun –Bansky'inki de aynı kişiydi– giriş holünde yükselen sprey tüpü piramidine uçmuştum. Her tarafa dağılmışlardı. Tam bir kaos. Çok kötü bir anı.

"Sprey boya" diye cevap verdim.

Artık duvarlara değil tuvallere veya taşınıp bir salona girmeye müsait başka yüzeylere resim yaptığımı açıkladım. "Böylece, finansal açıdan daha az risk alınıyor" diye belirttim. "Ne kadar küçükse o kadar çok satılıyor. En büyük ciromu, yirmi santimetrelik karakterler çizerek yaptım. Reçinenin fiyatı göz önüne alındığında, hesabı sen yap artık. Bir ara vergi kaçakçısına dönüşeceğimi bile sandım. Ancak yüzüme

tükürülme ihtimali beni bu fikirden caydırdı. Sadece bir kere yaşıyoruz ve yedek ruhumuz yok."

Anne, Michel'in iktidarsızlaştığına inanıyordu. Cinsel bakımdan. Ayrıca, Gloria'yla aramızın nasıl olduğunu görmek istiyordu.

"Sen de başlamayacaksın, değil mi, Anne? Neyiniz var sizin?"

"Bu iş kız öğrencilere oda kiralamaya benzemez. Tam olarak aynı şey değil. Yalnız yaşamadığını hatırlatırım. O yüzden bana neyim olduğunu sorma."

Ağzında acı bir büzülme vardı. Üzerimde herhangi bir hak gördüğünü asla itiraf etmeyecek olsa da gerçek buydu ve bakışında çakan öfke kıvılcımları şüpheye hiç mahal bırakmıyordu.

"Bu kızın art niyetli olabileceğini düşündün mü hiç?"

Anne biraz acıklı bir yüz ifadesiyle başka tarafa baktı.

"Bu meseleleri kurcalamakla hata ediyorsun" diye devam etti. "Alex'in ölümüne dair hiçbir şeyi değiştiremezsin. Biz olmasak, işin içinden çıkamazdın. Kaç kere kollarımın arasına yığılıp kaldın? Başını suyun üstünde tutmak için kaç hap yutman gerekti? Unuttun mu? Elin yandı, ama geri dönüp yine dokunmak mı istiyorsun? Azcık deli olmayasın?"

Eğilip bacağını okşayınca hemen sakinleşti. Bana yönelik cinsel arzusuyla oynamam pek saygıdeğer bir davranış değildi, onu rehin almaya benziyordu, ama Gloria'nın çatımın altındaki mevcudiyetine ilişkin bir tartışmaya girişecek halde de değildim. "Dert etme" dedim ona. "Meraklanmanın âlemi yok. Sınavdan geçmek insanı daha güçlü kılar, biliyorsun." Bir yandan da ensesini okşuyordum –az kalsın bayılıyordu–. "İşte böyle. Sakinleş. Dünya hâlâ yerinde. Hiçbir şey değişmedi. Güzel kokuyorsun. Zaten Michel de bu hususta tek kelime etmedi."

"Meseleyi kimseyle konuşmak istemiyor."

"Vay canına, bu söylediğin inanılmaz bir şey. Emin misin?"

"Haplar da pek etki etmiyor artık. Çoğu zaman zor sertleşiyor. Ne durumda olduğumu görüyorsun. Onunla yakın arkadaşsınız. Bu konuyu konuşabilirsin."

"Hassas bir mevzu. O kadar kolay değil. Dostluk evrensel bir sihir değil."

Anne'ın omzu üzerinden, aşağıda, körpe meşe koruluğunun yanında telefonuna yapışmış Gloria'yı görüyordum –beni hipnotize ediyordu hakikaten–. Kaybedeceğim ne vardı? Riske atamayacağım, sahiden buna değecek, düşünmeye, koruyup kurtarmaya değer neyim kalmıştı ki? Cevap basitti.

"Muayene oluyor mu bari?"

"O mu? Dalga mı geçiyorsun? Muayene olacak, ha? Doktora gidecek? Ölmeyi tercih eder. Basit bir kan alma işlemi için kopardığı yaygarayı bir bilsen... Çocuktan farkı yok."

"Anne, bu gibi sorunlara son derece ihtiyatlı yaklaşmak gerektiğini biliyorsundur herhalde. Gayet becerikli davranmak, hassasiyet göstermek, psikolojiden anlamak lazım. Fazladan bir sözcük, yersiz bir hareket ve hop, bir hayatın içine ediverirsin. Adamcağızı canlı canlı mezara gömersin. Söylemesi üzücü, fakat başarısızlık korkusu başarısızlık doğurur."

"Biliyorum, haberim var. Ne zannediyorsun beni? Haline bakıp, kahkahalarla gülmüş değilim. Elbette ki hayır. Ziyadesiyle şefkat duyuyorum ona. Ama yine de... Cinsel bakımdan tatminsizim. Şu an gördüğün gibi."

"Dinle, Anne, bana bu tür itiraflarda bulunmaktan kaçın. Kurallarımız var. Onlara saygı göster. Onunla da konuşacağım zaten. Belki de geçici bir durumdur yalnızca."

"Maalesef öyle olmamasından korkuyorum. Bildiğin gibi, ben bir kadınım. Kadınlar bunu hissedebilirler. En son geçen ay ilişkiye girdik, anla artık."

"Tamam. Anladım."

Onu daha sonra, akşam, eski bir tekstil fabrikasının en üst katındaki elden geçmiş bir lojmanda, yeni boyanmış kirişler, ham moloz taşından duvarlar, spotlar ve kayar camlardan müteşekkil bir dekorda gerçekleşen bir sergi açılışında tekrar gördüm –müzik güçlüydü, tavana önemsiz bir video yansıtılmıştı–. Hafif çakırkeyiftim ve beni güldüren salaklarla çevrilmiştim. Anne beni, sırayla bir aynanın üzerine eğilen ve sonra dişetlerini ovalayan kızların bulunduğu ufak bir gruba doğru sürükledi –bazı akşamlar, ayakta nakavt olmuş gibi tamamen sersemlediğim oluyordu, aydınlanan zihnim aniden kararıyordu ve kimi zaman bu karanlıklar gerekli oluyor, eksiklikleri, yoksunlukları belli bir müddet sonra kesinlikle dayanılmaz hale geliyor ve yola devam edebilmek isteniyorsa, en kısa sürede, mümkünse aynı akşam yeniden çekmek icap ediyordu–.

Alex'in ölümü tüm bu maddelerle ilişkimi düzeltmemişti. Hatta tüketimim daha da artmıştı. Henüz tam bir alkolik ya da iblislerin el çırparak bekledikleri mükemmel eroinman olmayabilirdim, ama bu gidişle olmam uzun sürmezdi.

"Michel nereye kayboldu?" diye sordum, kızların uzattığı aynanın karşısında yeniden doğrulduktan sonra. "Seninle beraber geleceğini sanıyordum."

"Nerede olduğunu bilmiyorum" dedi soğuk bir ses tonuyla. "En ufak bir fikrim yok."

Sarsıntılı bir müzik eşliğinde dans etmeye koyulduk. Tüm bunlar insanı susatıyordu. İki kadeh içki almaya gittim. Garson, içkileri normal sodayla mı, "light" sodayla mı istediğimi sordu. "Fark etmez, elinize ilk geleni alın" dedim, "vakit geç olmaya başlıyor." Yumruklarımı sıkıp başımı sallayarak, gözlerim kapalı halde bir lanetli gibi tepinip kıvrılarak, hararetle ve uzun uzun debelenmekten ötürü hâlâ terliyordum.

"Hemen hazırlıyorum" dedi öteki. "Bu arada siz de gidip kurulansanız iyi olur. Böyle durmayın. Sizi eve götürecek biri var mı?"

Bir an onu inceledim, açık kestane rengi saçları ve ince bir bıyığı olan genç bir adam söz konusuydu. "Kendi başıma eve dönmekten aciz gibi mi görünüyorum?" dedim. "Gözlük takmalısın, dostum. Buralarda yenisin herhalde."

Yine de tuvalete yöneldim, zira sigara tiryakileri açık bir pencereye yığılmışlardı ve ılık hava beni donduruyordu.

Gidip işedim, sonra başımı ovuşturdum. O sırada delikanlı gölgeden çıkıp hemen bana yapıştı, kalçalarımı avuçladı ve yüzümü kelimenin tam anlamıyla yalayarak, bir bacağını benimkilerin arasına soktu.

Ama sonuçta, onu geri ittim. "Bu seferlik yeter" dedim.

Hep oğlunun harika bir çocuk olduğunu duymuş ve kendisi de buna bir dereceye kadar inanmıştı. O yüzden Gloria bir hayli ilgisini çekiyordu. Niye Alex'in gözüne çarpmıştı, dikkatini çekmek için nasıl davranmıştı? Belki de sonuçta bir hayaletin, bir meleğin ortaya çıktığını görmeyi beklemek lazım diye düşünüyordu. Elbette Alex onu rastgele seçmemişti. Etrafta dolaşırken gözlerini kıza çevirmemek, mesela ayakkabısını giyerken, tırnaklarını incelerken, gerinirken ya da Tanrı bilir ne yaparken başka tarafa bakmak, çabucak vazgeçmiş olduğu bir egzersizdi.

Akşam çöküyor, gökyüzü altınsı parıltılar taşıyan kahverengiye bürünüyordu. Gloria'ya rahatının yerinde olup olmadığını sordu. Genç kız başını sallayarak onayladı.

"Her hâlükârda, ortam böyle daha neşeli. Eskisinden daha iyi" diye belirtti, çevresine bakarak.

"Gibson'a yazık oldu" dedi Marc, "çok severdim onu. Bu evdeki korunması gereken tek şeydi aslında."

"Öyle mi? Üzgünüm."

Marc bir kadeh şarap teklif etti. "Biranız yok mu acaba?" diye sordu Gloria. Kızın, içine yuvarlanmadan önce metroda bir metre çapında bir alanı kusmuğa boğmasının anısı hâlâ canlı olduğu için vicdanı pek rahat etmemesine rağmen, buzdolabının meyve-sebze bölümüne bira koymuştu. O görüntünün kendisini –bir dakika boyunca– ne derece rahatsız ettiğini anlatamazdı.

Markası oldukça sıradan, ama doğru soğuklukta bir kutu bira uzattı.

"Burada canınız sıkılıyor olmalı" dedi Gloria, kutunun kapakçığını içine gömerken. "Sükûneti sevmek gerek."

"Evet, ama sonunda o noktaya varılıyor. Er ya da geç, ama varılıyor."

Genç kız yine kafasını salladı.

"Bir süredir sizi takip ediyordum. Yollarımızın kesişeceğini biliyordum. Hiç acelesi yoktu."

"Bence gayet iyi. Bu durumu, o karşılaşmayı müthiş buluyorum. Öyle doğal ki... Neredeyse gelinim gibi bir şeysin, değil mi? En azından ben böyle hissediyorum."

"Olabilirdim. Ramak kalmıştı."

Alexandre'ın ölümünden beri neredeyse tam bir yıl geçmişti, ama acı hâlâ çok güçlüydü ve Gloria onu –iyi ya da kötü– her bakımdan tazeliyordu. Karanlıktan önceki son ışık.

Bir kasım akşamı için hava hâlâ yumuşaktı. Aralık pencerelerden giren havada ılık bir toprak kokusu vardı.

"Sizden ölesiye nefret ettim" dedi genç kız

"Evet, bunu anladım sanırım. Mesaj yeterince açıktı."

"Ona yaptığınız onca kötülük için."

Marc cevap vermemeyi yeğledi. Bütün suçları üstlenmeye razı değildi.

"Bahçeyle ilgileneceğim" diye bildirdi kız, birasını bitirdikten sonra. "Yarından itibaren, evin arkasındaki kuru yaprakları yakacağım."

Marc şaka yaptı: "İstersen, çöpleri çıkarmana da müsaade edebilirim. Veya ütüleyecek çamaşırlar verebilirim..."

Gloria bir bira daha aldı. "Hayhay, ütü yapmaya hazırım" diyerek muhatabını gafil avladı. "Biraz para kazanmaya ihtiyacım var."

Marc bir süre hiçbir şey söylemeden onu inceledi. Dışarı doğru dönmüş genç kız, muğlâk bakışlarla, sakin sakin birasını içiyordu.

Ertesi sabah, sehpanın üzerinde, yan yana dizilmiş altı boş kutu buldu. Kızın yüz hatları henüz kesin bir şekilde şişmemişti. Oysa kendi yüzü şişti. Boynuna istediği kadar masaj yapsın, kardeşkanı esaslı kremler sürünsün, boşunaydı.

Gloria, sergilediği soğukluğa, bakışındaki karanlık parıltıya ve ilk karşılaşmalarından beri ağzından silinmeyen acı kıvrıma rağmen güzel ve şaşırtıcı derecede çekici bir kızdı. Marc uyum sağlaması için ona birkaç gün veriyor, durumun zorluğunu tamamen anlıyordu. Acelesi yoktu. Bekleyen herhangi bir aciliyet söz konusu değildi. Başka şey düşünmeye yetecek kadar para kazanıyordu ve kızın en iyi şartlarda yerleşmesini sağlamak için ilk zamanlar az çok emrine amade olmayı düşünüyordu. Élisabeth'in yeniden ortaya çıkması ufak ihtimaldi, ama aniden zuhur etse bile, bu hiçbir şey değiştirmezdi –ona tam olarak neler döndüğünü, kaderin kendisine dayattığı bu küçük misyonun, Gloria'nın ifade ettiği şeye nazaran çok minik ve gülünç kalan görevin anlamını açıklamaya hazırdı–.

"Sahte bir duygusallıktan öte bir şey değil bu" diye belirtti Michel. "Katıksız tiyatro. O kız, ailenden biri değil. Senin hiçbir şeyin olmuyor. Bunu aklından çıkarmalısın. Ne haltlar karıştırıyorsun? Neyin peşinde olduğunu söyler misin, lütfen? Ben senin dostunum, uyarmak bana düşmez mi? Dikkatleri üzerimize çekmek mi istiyorsun?"

Oyup pürmüzle yaktıktan sonra üzerinde tekrar çalıştığı ve birkaç gün evvel havyayla imzaladığı yuvarlak pleksiglas levhaları sararken, atölyede sohbet ediyorlardı.

"Bu küçük boyutlardan memnunum" dedi.

"Onlara bayılmadığımı söylemedim" diye karşılık verdi Michel, eserleri kabarcıklı naylonla sararken. "Tercihimin bu olmadığını ifade ettim. Arada ufak ama önemli bir fark var."

"Bana bir iyilik yap ve çalışmalarımı satmakla yetin. *Artpress*'tekiler gibi abuk sabuk laflar edeceksen, düşünceni kendine sakla. Hiçbir şey bildiğiniz yok aslında, fazla kısıtlısınız. Sizinle uğraşmak bazen çok cesaret kırıcı oluyor."

Pleksileri Michel'in arabasına taşıdılar, sonra birer sigara içtiler. Civardaki ağaçların sarı ve kırmızı yaprakları, gökten geçen zayıf sabah yağmurlarından parlıyordu. Anne da binadan çıkıp atölyeyi kilitledi.

"Günlerini nasıl geçiriyor?" diye sordu Michel, bütün malların orada olup olmadığını kontrol eder gibi yaparak. "Merak ediyorum doğrusu." Ardından, "Boş boş dolanıp duruyordur herhalde" diye ekledi, bıyık altından gülerek. "Başka ne yapacak ki? Sahi, otel ve trenlerden kapılan şu dalgalardan getirmese bari eve. Eskiden nerede yatıp kalktığını biliyorum. Bundan korkmuyor musun? Gülümsemekle hata ediyorsun, moruk. Duyduğuma göre, prizlerin arkasına bile yuvalanıyorlarmış. Göz açıp kapayıncaya kadar her tarafı istila edebilirler ve huzurun biter. Yepyeni yataklarını, parası zor ödenmiş mobilyalarını camdan atan insanlar var."

Marc omuz silkti. Sabahın köründe, The National'ın *Sorrow*'unu peş peşe dinlemişti ve halihazırda gözünün önüne uzun kumsallar geliyor, onca güzellik, kudret ve doğruluk içini ferahlatıyordu.

Anne, koluna dokundu. "Senin bir kazancın oluyor mu, en azından? Kız bu zahmete değiyor mu?" dedi.

Biraz serince, hafif bir rüzgâr esiyor ve saçları yüzünün çevresinde dalgalanıyordu. Marc önce Michel'e, sonra ikisine birden baktı.

"Sizce bana yardım etmeniz daha iyi olmaz mı?" diye sordu.

Michel kaşlarını çattı: "Ne saçmalıyorsun?" dedi yüzünü buruşturarak. "Ne konuda yardım edecekmişiz? O kızı evine yerleştirmekte mi? Sen bizi kim zannediyorsun?"

Her ikisi de Marc'a ters ters bakıyorlardı.

Marc göğüs geçirdi. "Hep beraber bir içki içelim" dedi, "Brunswig'de buluşalım."

Michel ve Anne kaskatı kesildiler.

İlk tepkiyi Anne verdi. "Brunswig'de mi?" dedi kararsız bir ses tonuyla. "Şey... Brunswig iyi olur mu bilmem... Orada herkes bizi tanır... Bu biraz... şey... biraz *vakitsiz* olmaz mı?"

Michel kıs kıs güldü: "Kızı cümle âleme ilan etmek mi istiyorsun? Hem de bizle beraber? İnsanlar *belli bir noktaya kadar* açıktırlar, dostum. Sadece masum bir kıyağın söz konusu olduğunu kime anlatacaksın? Hangi salağa açıklayacaksın? Dinle. Bu hikâyeye kefil olmak istediğimden hiç emin değilim. Hiçbir şeye saygı duymayan, kesinlikle utanmak nedir bilmez bir adamın suç ortağı olmak istemem. Benim bir ahlakım var. Emin ol, bundan nefret edeceklerdir. Kulakların çınlayacak. Hem sonra, Élisabeth benim arkadaşım. Bu meselenin uykularımı kaçırmasını istemem."

Michel'in şaka yapıp yapmadığını kestirmek her zaman çok kolay değildi.

Bu yüzden kendimi defalarca toplamam, zihnimde kıvılcım çakana kadar gözlerimi kapayıp tekrar açmam gerekiyordu. Odaklanmalıydım. Ciddi miydi, değil miydi?

Öğrencilik zamanımızda, kızlar onunla çıkmaktan hoşlanmazlardı, zira onu soğuk ve duygusuz buluyorlardı. Onunla biraz vakit geçirmek, birkaç dakika konuşmasını dinlemek, son hızla kaçmalarına yetiyordu. Karakterini adamakıllı ölçen, ilk bakışta temsil ettiği, zarafetten nasibini pek almamış tipin –kaygı verici tebessümünün, komplocu havalarının– arkasında saklı kişiyi ilk –ve bilahare tek– keşfeden Anne'di. Soğuk ve duygusuz olduğu muhakkaktı, ama bir yandan da yumuşak ve coşkulu, düşünceli ve azimkârdı. Politik bakımdan ziyadesiyle sol, gayet ateşli ve sadıktı. Yirmi yaşındayken aynı siyasi grupçuğun üyesiydik. Anne ve ben onun emrinde "görevler" ifa etmiştik, ama tüm bunlardan geriye ancak eski tanıdıklar arasındaki bazı akşam sohbetlerini besleyecek malzeme kalmıştı. Zamanla, yükümlülüklerin ağırlığı, şeflerin ihaneti ve atalet dolayısıyla köşeler yuvarlanmıştı –bu arada kafasının tepesi yanmış topraklar gibi açılıyor, yüreği manda derisi kanepelerin, Kanebo ürünlerinin, Toskana tatillerinin, üç iplik kaşmir ve beş yıldızlı otellerin nimetlerini keşfettikçe değer yargıları yalpalıyordu–. Özellikle de beş yıldızlı otellerinkileri. Elbette sıradan bir laf kalabalığı pahasına şaşırtıcı indirimler koparmayı başarıyorduk ki bu, hesaplıca iflas ederek, mümkün olan en güzel keyfi çatmamıza imkân tanıyordu –mesela bir aylığına tutarsak, Château Marmont'da odanın gecesine 100 $ ödüyorduk falan–. Neredeyse bedava. Ve o dönemde yığınla toz tüketiliyordu. Tüm bunların ortasında bekâr bir babanın işin içinden çıkması nasıl hayal edilebilirdi ki? Ülkenin dört bir yanında kaç yüz bin parti verilmiş, bekâr babaların kaçı buna direnmeyi bilmişti? Kaçı örnek ebeveynler gibi davranmıştı? Bizzat ben bile kaç kez, burun deliklerim beyazlamış vaziyette doğrulduğumda veya bir şişe alkol bitirdikten ya da cigaralık üfledikten sonra makaraları koyvermemiş miydim?

Buna bayılıyordum. Kafayı güzelleştirip müzik eşliğinde dans etmeye bayılıyordum. Oğlum olduğu için hoşnutsuz değildim. Doğumundan birkaç ay sonra, buruşuk kırışık suratlı bir canavara benzemeyi bıraktığında, onu güzel bulmaya başlamamış mıydım? Her ne kadar haftada beş altı gece gezmesi uğruna harcayacağımız bakıcı parasını düşünerek homurdansam da, bize verdiği armağan için Julia'yı tebrik etmemiş miydim?

Kuşkusuz aynı akşam alkol ve uyuşturucuyu karıştırmamaya gayret ediyordum; ama görünüşe göre kimse buna inanmıyordu. Julia da bana iyi örnek teşkil etmiyordu. Hayatının bütün bir yılını çocuğumuza adadığını ve artık sıranın bana geldiğini, buzdolabında soğuk bir yemek bulabileceğimi aklına koymuştu.

Bazen, o eğlence ve kendinden geçme anlarından mahrum kaldığımı gördüğümde, bahis konusu o yemek odada uçuyordu. Üstelik Julia dışarıdan yanakları al al, bakışı ışıl ışıl, dudakları şiş dönüyor ve yaşadıkları aklına geldiğinde neredeyse zevkten inliyordu. Beni yoksun bıraktığı ve daha sonra haftalarca konuşulduğunu duyduğum partilerin haritasını dahi çizmiştim. Pek kızgın bir çocuk tarafından çizilmiş bir metro planı gibiydi. Sonra üzerine reçine döküp, anlaşılması biraz zor bir nutukvari ifadeler eşliğinde sergilemiştim. Büyük bir başarı kazanmıştım; telefonum çalmaya, galeriler teklif yapmaya başlamıştı. Benimle çabucak para konuşmak istiyorlardı. Para konuşmak. Yaptığım iş onları, ticaretinden edebilecekleri kâr beklentilerinden çok daha az ilgilendiriyordu. O sıralar sanat âleminde çok para dönüyordu. City'e yerleşmiş bir sürü genç tip, servetini saçıp savuran milyarderler, faksla gönderilmiş kötü bir fotoğrafa şöyle bir göz atıp telefonla sipariş geçiyorlardı. Milyonlarca dolar. Milyonlarca sterlin. Hong Kong Körfezi'ne demirlemiş yatlarından arayan, adımı doğru düzgün telaffuz etmekten bile

aciz herifler mevzubahisti, fakat itiraf etmeliyim ki çeklerini bayağı çabuk yolluyorlardı.

"Uzun zamandır tanışıyoruz" diye belirtmişti Michel, bir sabah. "İzin ver, menajerin olayım. Sözleşmelerinle ilgilenmeme müsaade et. Salak değilim. Hem de hiç."

Uzun süre düşünmeden: "Banko!" diye yanıtlamıştım onu. "Yüzde ona ne dersin?"

"Hımm. Samimi konuşmak gerekirse, daha fazlasını ümit ediyordum."

"Pardon?"

"Bir şeyi hesaba katman gerekiyor: Bana ihtiyacın olacak. Güvenebileceğin birine ihtiyaç duyacaksın. İşleri idare edecek, düzene koyacak, gözetecek, hesapları tutacak birine. Yapabileceğin en iyi seçim benim. Ama yüzde on? Sadaka istemiyorum senden. Ciddi olalım. Yirmi beş diyelim. Neticede dostunum."

"Yaratımımın, vaktimin dörtte birinden mi bahsediyorsun? Hayatımın dörtte birinden, ha? İyi misin sen? Hepten delirmiş olmalısın."

Mamafih, tamamıyla haksız değildi. Böyle karışık işlerle nasıl ilgilenecektim ki? Nasıl zaman bulacaktım? Tek laf etmeden, uzun uzun süzmüştüm onu. Tasarruf kaygısından ziyade, yokluk çekme korkusu, dükkânlar kapalı olduğu için pazar günü öğleden sonra içecek bir şey bulamama endişesiyle alışkanlık haline getirdiğimiz alkol ikmali dolayısıyla, süpermarketin reyonları boyunca yavaş yavaş ilerliyorduk. Sonra nihai teklifimin yüzde on beş olduğunu bildirmiştim. "Tamam" demişti, "uzat elini. On yedi olsun."

Bugün, yani neredeyse yirmi yıl sonra, uzlaşmamızdan pişman değildim. Hayal kırıklığına uğramamıştım. Michel hâlâ kasayı alıp kaçmamıştı. Beni iyi bir fiyata satıyordu. Ha bire geçmişten bahsedip durmuyordu. Dönüşmüş olduğu kişinin sorumluluklarını yerine getiriyordu. Bunun için ona

saygı duyuyordum. Kendimi ondan daha iyi hissetmiyordum. Ve herhangi bir saatte kapısını çalabiliyordum, kapıyı her zaman suratıma kapatmıyordu.

Bazen beni içeri alması için Anne'ın müdahale etmesi gerekiyor ve ardından ortam biraz ağırlaşıyordu, zira –bir daha tekrarlayayım– Michel aşkını ilan etmeden önce epey bir süre Anne'la yatmıştık ve bu mesele hâlâ havada az çok dalgalanıyordu.

"Umarım kıskanmıyorsundur, ha?" diye sormuştum ona, Anne'la aramızda bazı dokunuşlar fark ettiğini ileri sürerek arıza çıkardığı bir akşam. İç çektim. "Sakın kıskandığını söyleme, moruk. İkimiz de fena uçmuştuk. Hiçbir şeyin bilincinde değildik. Sen arabayı sürüyordun. Yola odaklanmıştın. Pireyi deve yapma. *Sarhoştuk*, tamam mı? Madem öyle, niye bir bakireyle evlenmedin ki? Neden başına dert açtın?"

Bir sene boyunca –dünya nüfusunun beş milyar sınırını aştığı 1987 yılında– Anne'ın sevgilisi olduğum için bir an bile pişmanlık duymamıştım. Öyle iyi sevişiyordu ki, az kalsın ona âşık oluyordum.

"Bu kız sana göre değil" diyordu Michel. "Ne yapacaksın onu?"

Ona olan zaafını bildiğimden, sevişmelerimizin ateşli karakteri hakkında, görünüşte gayet sakin bir kızın aklından geçebilecek ve onu tam bir kaltağa, neredeyse çılgına çevirebilecek şeye dair pek fazla ayrıntı vermemeye özen gösteriyordum. "Bunu hep sevdim" demişti Anne. "Küçüklüğümden beri. Elimde değil."

Bütün öğleden sonra yatakta kalıyorduk ve dışarı çıkmak için kalkmamız gerektiğinde kendimizi zorlamamız icap ediyordu. Lakin külotuyla veya başka bir şeyle oynadığı anda üstüne atlayıp yeniden içine giriyordum. Saate dikkat etmiyorduk. Günün sonunda, adeta salyangoz tarlasında uyumuş

gibi oluyorduk. Uzuvlarımız parıldıyor, ellerimiz yapış yapış oluyor, vücutlarımız bitkin düşüyordu.

İlişkimizi ne sebeple bitirdiğimizi bile hatırlamıyordum artık. Bir ilişkiyi sürdürmek kolay değildi. Çarpıştığımız ve parçalarımızın stratosfere saçıldığı hissini taşıyordum.

"Ben hiçbir şeyle çarpışmadım!" demişti hiddetle, hikâyemizin son bulduğunu fark ettiğimiz zaman. "Kokmuş imgelerini kendine saklayabilirsin."

"İyi bir haberim var: Michel senin için deli oluyor."

"O hıyardan bahsetme bana."

Michel barın diğer tarafında duruyordu, dimdik ve tamamen hareketsiz.

"Bana kızdığını biliyorum, Anne. Fakat hıncını ondan çıkarmanın lüzumu yok. Bu sana bir şey kazandırmaz."

"Kapa gaganı."

Beklediği gibi, Brunswig'de ne Anne ne de Michel göründüler.

Gloria'ya meyve kokteyli tavsiye etti, ama bir cin-tonik söylemeye razı oldu. İnce, kırmızı kabukları soyulmamış yerfıstıkları atıştırdılar. "Bar tezgâhlarında haşlanmış yumurta bulunduğu ve içeride sigara içilebildiği günleri de hatırlıyorum."

Genç kız belli belirsiz başını salladı. Körpe göğüsleri bluzunun altında kabarıyordu. Şüphesiz Alex onları mıncıklamış, ateş gibi yanan alnını dayamış, uçlarını ağzına almıştı.

Sonunda Gloria ona doğru eğilerek fısıldadı: "Ne düşündüğümü söyleyeyim. Kurtuluş diye bir şey yok. Asla."

Marc alaycı bir edayla güldü. "Ne biliyorsun ki? Yaşın kaç daha? Bu işleri nereden bileceksin?"

"Benim için üzülmeyin siz. Kendi dertlerinizle ilgilenseniz daha iyi edersiniz."

Marc peçetesini dizlerinin üstüne yaydı. "Kendimizi belli bir dengeyi korumaya zorlamalıyız. Sen de katkıda bulunmalısın, bunu tek başıma başaramam."

Yakınlarından geçen çiftler, tatlımsı bir yırtıcı hayvan kokusu yayıyorlardı. Kimileri o masalardan birinde oturmak için şehri baştan sona katetmişlerdi. Kimileriyse trafikte sıkışmış, rezervasyonlarını teyit etmek için arıyorlardı. Marc bazılarına hafifçe gülümseyip birkaç el hareketi yaptı. Gloria onu büyülüyordu aslında. Bu etkinin sürüp sürmeyeceğini kestirmek güçtü; fakat kıza yönelik bariz ilgisi, evine az çok yerleştiğinden beri yoğunluğundan hiçbir şey kaybetmemişti. Başka birine karşı bu denli heyecan hissetmeyeli, geri kalan her şeyin karanlığa gömüldüğü ve artık önem taşımadığı hissine kapılmayalı uzun zaman olmuştu.

Brunswig müdavimleri oyunculardan, yazar, modacı ve televizyonculardan –ya da sadece o âlemin etrafında dönenlerden–, manken, işadamı ve serserilerden vs. oluşuyordu. O akşam her yüze bir isim vermeye yeltenmeyen, göze çarpmak istemiyormuş gibi yapmayan tek kişi Marc'tı. Genelde böyle takılmazdı, ama şimdi gözü Gloria'dan başkasını görmüyordu; sokaktaki bir bankta, bir garın holü veya bir yeraltı otoparkında da aynı derecede hoşnut olabilirdi.

Her an Brad Pitt'in içeri girdiğini ya da Kate Moss'un üç uzun adımda tuvaletten çıktığını görmek mümkündü ve Tanrı biliyordu ya, Marc yirmi yıldır bu atmosferin tadını çıkarıyor, o sularda keyifle yüzüyordu. Lakin Alex'in ölümünden beri olayları aynı şekilde görmüyor, beyhude bir halde ne yapacağını bilmiyordu –keza, tozu elinden geldiğince azaltmış ve iflah olmaz bozgunculardan müteşekkil her türlü siyasi hareket, grup, hücre veya fedai birliğine katılma ihtimali üzerine de nihai bir çarpı atmıştı–.

Michel ve Anne'ın Élisabeth karşısındaki durumlarını ve kendisinin başına dert açması konusundaki korkularını

ileri sürerek, Gloria'ya onlar adına biraz zaman tanımayı önerdi.

"Alex'in vefatının beni kırılgan ve korunmasız kıldığını ve senin bundan faydalanmak niyetinde olduğunu düşünüyorlar. Muhtemelen haklılar, ama sorun nerede?"

Gloria ufka attığı dalgın bakışa son verip parlayan gözlerle ona doğru eğildi. "Buna hiç inanmıyorum. Kırılganlığınıza. Korunmasızlığınıza. Saçmalamayı bırakın. Bende en ufak bir merhamet uyandırmıyorsunuz. Bir saniye bile."

Marc yemek listesini inceledi ve çabucak sipariş verdi –*The Runaways*'te ufak bir rol almış ve platformdan aşağı yuvarlandığı sahnede Dakota Fanning'in dublörlüğünü yapmış sarışın bir kıza–. "Ne var ki" diye devam etti yumuşak bir ses tonuyla, "oğlum artık burada değil ve karımdan da haber yok. Benim yerimde olsa kendini kırılgan hissedecek çok insan çıkar. Bu bana saçma gelmiyor. Büyük bir hayal gücü de gerektirmiyor."

Az kalsın iyi bir şarap söylüyordu, ama genç kız doğruca şişeden içtiği biraya geri dönmüştü. Hakikaten çekici bir görüntü sunuyor, yan masalar, kızın tek kırıntısını bile gözden kaçırmıyorlardı. Ama bu her şeye rağmen iyi bir karşılaşmaydı, neredeyse iyi komşuluk ilişkilerine, dostça alışverişlerin tesisine benziyordu –gerçi kesinlikle zorlamamak lazımdı, yoksa hemen geriye sıçrayabilirdi–.

Tatlı faslında o kadar gevşemişti ki, Alex'in ölmeden birkaç ay evvel vejetaryen olduğunu açıkladı. Marc'ın ağzı bir dakika boyunca açık kaldı. Az önce neredeyse çiğ –ama inanılmaz yumuşak–, kocaman bir sığır pirzolası yutmuştu. Gözleri doldu. "Vejetaryen mi? Ne acayip bir fikir!" diye kekeledi. "Yumurta yiyor muydu bari?"

Gloria bundan tümüyle habersizdi, umurunda değildi. Marc'sa pek mutluydu. Genç kız ona Alex'e ait bilmediği bir

resim vermişti ve Marc onu kafasının karanlığında evirip çevirmekten, mümkün olan her açıdan incelemekten bıkmıyordu.

"Tuvalete gidiyorum" dedi Gloria, ayağa kalkarak.

O uzaklaşırken, Marc da dudaklarında belli belirsiz bir tebessüm, onu gözleriyle takip etti –yanından geçen, hemen tanıyamadığı bir kadın, yanağını okşayıp hayali bir öpücük yolladı–. Ölümünden kısa bir süre önce Alex'in solgun göründüğünü kimin söylediğini hatırlamıyordu, ama bir şey nihayet aydınlanıyordu galiba. Oğlu artık hiç et yemiyordu ve o hiçbir şey fark etmemişti. *Nada*. Bu duruma kendisi de apışıp kaldı.

Hızlı adımlarla şehir merkezine doğru yürüyorduk. Erkeklerde cinsel yetersizlik uzmanı Doktor Golberg'in muayenehanesine gidiyorduk.

"Ufaklık et yemez olmuş, Michel! Duyuyor musun? Gözlerimin önünde. Artık hiç et yemiyormuş ve ben hiçbir şey fark etmedim. Tanrım, bu nasıl mümkün olabilir? O noktaya nasıl gelinir?"

"İyi de kim böyle bir yükü ilke olarak benimseyebilir, tüm vaktini onları gözleyerek geçirebilir ki? Neden çocuk istemediğimi anlıyor musun?"

"Ah, beni rahatlatmaya çalışarak boşa zaman kaybetme. Velhasıl, bekledim ve geri gelmediğini görünce, ne olduğuna bakmaya gittim. Sonuç: Ortadan yok olmuştu. Kaçmıştı. Gloria diye biri yoktu artık."

"Anlaşılabilir bir şey, biliyorsun; canın istediğinde süper sıkıcı olabiliyorsun, harbiden kafa ütülüyorsun." Uzun uzun kafa salladı. "Kız o kadar salak değil aslında" diye kıkırdadı. "Seni basbayağı ekti mi yani? Hah ha. Zavallı Marc. İyi başlıyoruz."

"Bırak da lafımı bitireyim. Bir şey açıklamama izin ver. İki ihtimal vardı sadece. Ya lavaboya çıkıp vasistastan avluya atlamıştı ya da buharlaşmıştı."

"Veyahut kapıdan çıkmıştı, ama sen geçtiğini görmemiştin. Bu işlerde asla çok iyi olmadın..."

"Hayır, masamdan kımıldamadım. Onu bekliyordum."

"Ya o? O ne diyor peki?"

"Gülüyor."

Doktor Golberg, açık kumral saçlı, mavi gözlü bir Yahudi, Michel'i muayene etmiş, sanki bir ses duymaya çalışır gibi başını hafifçe eğerek penis ve testislerini mıncıklamış ve sonra arkadaşıma pantolonunu çekmesini söylemişti.

Vardığı sonuçlar pek iç açıcı değildi. Tamam, elbet Michel yıllardır yatağını paylaşan kadının cazibesine eskisi kadar duyarlı sayılmazdı, bu oldukça sık rastlanan bir şeydi ve hesaba katılması lazımdı; fakat gerçek bir ereksiyon sorunu olasılığı Doktor Golberg'i bu alışıldık bitkin libido meselelerinden daha çok endişelendiriyordu.

Yine sokakların canlılığı, yiyecek kokuları, trafik uğultuları, uzak korna sesleri, sirenler... Michel yakasını kaldırdı ve biraz oturmak istedi.

"İktidarsızlık için genç bir yaş" diye belirtti. "Bence öyle, yani."

Birkaç güvercin, ayaklarımızın dibinde aptal ve gülünç makineler gibi salına salına yürüyorlardı. Michel mahzun bir gülümsemeyle, biraz ileride kırıntı haline getirdikleri ıslak, rengi solmuş bir ekmek parçası için birbirleriyle çekişen kuşları gözlüyordu. Güzel bir gündü, mavi ve soğuk. Şimdi üzücü bir şekilde haklı çıkan, meşhur doktor korkusunu yenmesine yardımcı olmak için ona refakat etmiştim ve kendimi korkunç lüzumsuz hissediyordum. Tek laf etmeksizin omzunu sıktım.

Dönüşte, bir kadeh içmek için benim eve uğradığımız ve odasının camı ardında oldukça kısa pijamasıyla bir şeyler yapan Gloria'yı gördüğümüz zaman, Michel, elimi yakaladı ve kıza bakmayı bırakmadan, elimi kaskatı kamışına yapıştırdı. "Buna ne dersin? Şu Golberg, hıyarın daniskası."

Hemen elimi çektim. "Ona ne şüphe!" dedim yarım yamalak gülümseyerek. "İddia ettiklerinin onda birini dahi bilmiyorlar. Şu zımbırtıları bırakman şartıyla, senin için tasalanmıyorum. Yavaşla biraz. Hiçbir şey alma. Ateşle oynama. Her şey yoluna girecektir."

Kadehlerimizi tazeledik. "Zor olmayacaktır" diye bildirdi. "Anne dışında, bir şey almaya ihtiyaç duymuyorum. Gördün ya."

"Gördüm. Bravo. Kendine dikkat et. Her şeyi şakaya vurma."

Kadeh tokuşturduk. Gloria ortaya çıkınca, onları tanıştırmak için fırsattan istifade ettim.

"İyi de, biz tanışıyoruz zaten" dedi Michel, elini uzatarak Gloria'ya doğru ilerlerken.

"Evet, öyle denilebilirse" diye karşılık verdi genç kız.

Bu karşılaşmadan aşırı derecede memnun olmuşa benzemiyorlardı. Tek kelime eklemeden, dik dik birbirlerini süzdüler. Sonra Gloria acelesi varmış gibi mutfağa kaçtı.

"Onu korkuttum mu?" diye sordu Michel.

Omuz silktim. "Hayır. Zannetmiyorum. Hâlâ biraz yabani. Geçen akşam, pizza getiren çocuk da aynı düşünceye kapıldı."

Bir müddet gözlerini kırpmadan bana baktıktan sonra, yüzünü buruşturur gibi oldu: "Bu kızın burada, bu evde ne aradığını açıklayacak mısın nihayet?"

Göğüs geçirdim. "Bir şey beni ona bir çatı sunmaya itti. Bilmiyorum. Baba olsaydın, bunu anlardın herhalde... Şöyle ya da böyle, Gloria benim gelinim, bir bakıma."

"Ah, bu tufaya düşme" dedi suratını sarkıtarak. "İşleri karmaşıklaştırma. Kenardan uzak dur, okey?"

Hangi *kenardan* söz ediyordu? Daha yıkılmamış olduğuma inanır gibi mi yapıyordu? Hâlâ tercih yapabildiğime? Yoksa bana sessiz bir tehditte bulunmakla mı yükümlüydü?

Artık dünyada hiçbir şey beni Gloria öncesine geri götüremezdi. Başıma açabileceğim sıkıntılara gelince, kim hâlâ benim hal ve hareketlerimi dert ediyordu ki?

"Buna inanma. Yanılıyorsun. Bu iş, telefon aboneliğini iptal ettirmek kadar basit değil."

Ona doğru eğilip fısıldadım: "Michel, geleceği tasarlamanın kırk yolu yok elimizde. Kırk tane kapı açık değil."

Michel'in bir durumu tahlil edip ona göre davranması için asla uzun zaman gerekmemişti. Buna şaşmak ve yeteneğine hayran olup onu etrafımdaki insanlara methetmek için çok fırsatım olmuştu. O yüzden şaşırmadım. Bir amacımızın bulunduğu, katı bir disipline tabi olduğumuz, emirler aldığımız, itaat ettiğimiz, kararlı olduğumuz, amacın araçları haklı kıldığı dönemin artık geride kaldığına nasıl üzüldüğünü, bir zamanlar savaştığı şeye dönüştüğü için ne kadar acı çektiğini, günün belli saatlerinde, güneş batarken, biraz kasvetli bir sis havada dağılırken ve kamburunu çıkararak, aceleyle duble martini-cinine doğru yürürken, bunun ona nasıl işkence ettiğini biliyordum. "Pekâlâ" dedi kararlı bir edayla. "Yapalım şunu. Dördümüz beraber akşam yemeği yiyelim. Tamamdır. Anne da kabul eder. Öyle olsun. İstediğin bu, öyle değil mi?"

Başka yolu yoktu. Boyun eğdim. Sessizce dudak büküp başını sallayarak etrafa göz gezdirdi –Gloria, elinde dumanı tüten bir çaydanlıkla önümüzden geçip koridorda kayboldu–.

"Evet, bugün de üzerimde dünden daha iyi bir izlenim bırakmıyor, üzgünüm. Ama elimden geleni yapacağım. Kendime hâkim olacağım. Belki sonunda fikrim değişir."

81'de, ülkenin sola kaydığı ve bilgi toplayarak, gidip bulundukları yerden istihbarat edinerek, bir dizi küçük görev icra ederek vs. zaferi yaymak için sahada mücadele verecek erkek ve kadınlara ihtiyaç duyulduğu zamanki ilk tanışmamızdan bu yana geçen yılların hesabını tutmakla ne o ne de ben uğraşıyorduk artık. Uzatmayalım, ne olursa olsun, bir çıkış bulmaya yönelik büyük umutlarla, bu itilaf seviyesinin korkusuzca ele alınabilmesine yetecek kadar uzun, istikrarlı, eğitici ve takdire şayan bir süre mevzubahisti.

Gidişini müteakip, Gloria'nın kapısını çalıp, savunmalarının çöktüğünü haber verme isteğime bir müddet direnmem gerekti. Kendimden utandım. Gidip bir kadeh daha içki doldurdum ve müzik dinlemek üzere başıma kask taktım.

Yeniden ortaya çıktığında, gece çökmüştü ve nehrin karşı yakasından şehrin ışıkları parlıyordu. Banyodan çıktığı belliydi. Saçları hâlâ ıslak, ışıl ışıl ve karmakarışık, ayakları çıplaktı –hakikaten güzel, kemerli ayaklar–.

Dilini şaklattı: "Hiç de şen bir havası yoktu arkadaşınızın."

"Düzelir. Şüpheci bir tiptir. Mizacı böyle."

"Alex de onu pek sevmezdi."

"Alex onu fazla sevmezdi, çünkü beni etkilediğini ve *onun yüzünden* eve sarhoş ya da uçmuş halde döndüğümü düşünürdü. Hatta çoğu zaman hiç gelmiyordum. Ama dışarı çıkıp kendimi dağıtmak için kimseye ihtiyacım yoktu, tek başıma da gayet iyi idare ediyordum."

Élisabeth'in yokluğunu, ilişkilerine ne olduğunu Gloria'ya nasıl açıklayacağını bilmiyordu; çünkü aralarında hiçbir karar alınmamış, hiçbir şey söylenmemişti. Ne ayrılığa, ne de dönüşüne dair. Sadece, iş münasebetiyle çıktığı bir yurtdışı seyahatinden geri gelmemiş ve düşünmek için kendine zaman tanımak istediğini belirtmişti. Bulundukları nokta bundan ibaretti.

"Bir sabah arayıp, eve hemen dönmeyeceğini, kafasını netleştirmeye ihtiyacı olduğunu söyledi ve o günden beri pek haber almadım, en azından dolaysız olarak. Tam bir belirsizlik içindeyiz."

Şaşkın bir edayla omuz silkti. "Alex'in ölümünü izleyen altı ay boyunca iyi dayandı, bir annenin bile yapmayacağı kadar destekledi beni." O dönemi hatırlayınca bir an dalgınlaştı, sonra içini çekti: "Ona cehennemi yaşattım." Élisabeth'in uzaktan gelen sesi, sallanan kafası, hiç hissetmediği tokatlar, ağzını açmak ve küçük parmağını oynatmaktaki aczi ya da birden tutan ağlama nöbetleri, silahı kendi şakağına dayayan oğlunun görüntüsü musallat olduğu için uykudan uyanıp göğsünde feryat ettiği geceler hâlâ hafızasındaydı. "Ve işin en zor kısmını tamamladığıma, fakat artık benim onu delirtmek üzere olduğuma kanaat getirince çekip gitti. Tam manasıyla kaçtı yani. Kendimi, bir çadırdan çıkmış, ateş kalıntısının yanında, aceleyle bitirilmiş hâlâ kızgın bir fincanı kaptıktan sonra ıssız ufku tetkik ederken hayal ediyorum."

Genç kızın ilk defa gülümsediğini gördü. Marc'ın gözleri keskindi, zira terasta akşam karanlığına gömülmüşlerdi ve hadise şimşek hızıyla gelip geçmişti. Fakat *Lie to Me*'de Tim Roth'u seyrettiğinden beri yüzleri okumaya idmanlıydı –bu konuda bulabildiği her şeyi hatmetmiş, günlerce ekranın başından kalkmamıştı–. Bu sayede her minik şeyi, kayınpederinin misafir odasına yerleştikten sonraki sekizinci akşam Gloria'nın dudaklarında dalgalanan o mikroskobik tebessüm gibi, neredeyse belli olmayan, silik, kaçamak ifadeleri bile yakalamayı başarıyordu. Bahsi geçen kayınpeder, yani kendisi, yumruklarını sıkıp vücudundaki bütün kasları gererek içinden kısa bir zafer çığlığı attı.

Gloria'dan minicik bir gülümseme koparmak, çıplak elle maden damarı aramak gibi bir şeydi. Bundan gurur duyabilirdi. Aynı çatı ve neredeyse hep beyaz, bulutlu bir göğün

altında geçirdikleri o birkaç gün daima çılgınca bir neşe içinde geçmemişti.

Gloria onu mütemadiyen gözlemlemişti. Marc, genç kızın tüm vaktini kendisini gözlemek için kullandığı, en ufak hareketlerini dahi didik didik ettiği izlenimine kapılmıştı. Birbirlerinden mümkün mertebe kaçırdıkları gözleri yarım saniyeden fazla çakışmıyordu. Kız sürekli alarmdaydı; sadece susarak havayı kurşun gibi ağırlaştırıp elektrik yayıyordu; ama Marc, onun silahları ancak bu bedelle biraz indirebileceğini, bu noktadan geçmenin zorunlu olduğunu biliyordu. O tebessüm embriyosuna ulaşmak, netice itibarıyla muazzam bir ilerleme teşkil ediyordu.

"Hayır, Marc, beni rahatsız etmiyorsun" dedi Michel hattın öbür ucundan. "Gloria'nın sana ilk defa gülümsemiş olmasına sahiden çok sevindim. Hakikaten iyi bir haber bu."

"Ağzımdan çıkmayan şeyleri söyletme bana. Bana gülümsediğini söylemedim. Yarışa girmiş değiliz."

"Beni sabahın üçünde uyanık ve bu tür şeyler dinlemeye müsait bulduğuna şanslısın, biliyor musun?"

Kendini göstermek ve şehrin en sıkı dedikoducularıyla karşılaşmak için, yıllardır ana karargâhımızı oluşturan Brunswig'den daha mükemmel bir yer yoktu. Mekâna önce gelen Gloria ve ben olduk. Eller sıktım, selamlaştım, öpüştüm, daha paltomu çıkaramadan Gloria'yı defalarca tanıştırdım. "Gloria, gelinim." Bir an sabrettikten sonra, kafataslarının altındaki dişli çarkların yavaş yavaş harekete geçtiğini, bağlantıların kurulduğunu görüyordum. "Alex'in kız arkadaşı" diye ekliyordum daha yavaşlar için. "Oğlum Alex'in" diye ekliyordum yine, en geç kalanlar için.

İnsanların ne düşündüklerini tahmin etmek pek zor değildi. Yaş farkı. Oğlumun hem de evimde ağırladığım sevgilisiyle aramdaki bulanık, neredeyse akrabalık ilişkisi.

Bu beni pek ırgalamıyordu şahsen. Bunca yolu onlar eşliğinde yaptığım ve içlerinden birine dönüşecek kadar içli dışlı olduğumuz için insanları fazlasıyla tanıdığımdan, yargılarına karşı geçirimsizdim, ama Gloria? Muhteşem bir zevksizlik örneği dekorda, biraz kurnaz ve asık bakışını insanların üzerinde gezdirişini izliyordum ki, birden aklıma, benim tersime, mutlaka kendisine yakıştırılan küçük orospu rolünde pek rahat hissetmediği düşüncesi geldi.

"İnsanlara aldırma" dedim hafifçe omuz silkerek.

"Olur. Nasihat için teşekkürler."

Dakota Fanning'in dublörüne el sallayıp, iki Asahi sipariş ettim. Gloria'nın sürekli huysuzluğuna alışmaya başlıyordum. Sabahtan akşama dek somurtmanın kolay olmadığını düşünüyordum –dışarıda, evin çevresindeki yaprakları bir araya toplayıp yaktığı ve sadece göz kırpmakla yetindiği birkaç saatin haricinde–.

Benim kol saatime baktı. "Geçen seferki gibi ekmesinler bizi?"

"Yok, gelecekler."

Ertesi sabah beni terasta buldu. Hava serinceydi, fakat omuzlarına battaniye örtme refleksini göstermişti. Bir şey söylemeksizin, yavaşça kayıp yere oturdu ve gözlerini ufka dikti.

Onu bir an süzdükten sonra işime döndüm. Notlar almayı bırakmadan karıştırıp pişirmeye, akıtmaya, yakmaya, zımparalamaya, yoğurmaya hazırlandığım tutkal ve zehirli gazları solumamak için dışarı bir masa koymuştum. Belli durumlarda kullandığım kurşunla temas edince yeşile dönen bir kobalt mavisiyle bazı sorunlar yaşıyordum. Beni ürünlerinin uygunsuz kullanımı bahanesiyle sıkıştırmaya çalışan şirkete dava açmakla meşguldüm, ama o zamana kadar çö-

zümler bulmam ve gece çökmeden muhtelif denemeler yapmam gerekiyordu.

"Aspirin arıyordum" dedi Gloria, "yok mu?"

"Bu evde aspirin her daim mevcuttur" diye cevap verdim, bir deterjan bidonuna bileşimi bana ait bir mavi püskürttükten sonra. "Alka Seltzer de var."

"Başım infilak edecek sanki."

"Kafanın ardında şişlik var. Arka üstü düştün, hatırladın mı?"

Utangaç bir güneş parlıyordu. Tellere ve televizyon antenlerine kırlangıçlar konmuştu.

"Bilincimi mi yitirdim?"

"Gözlerin kapalıydı ve inliyordun. Seninle iletişim kurulamıyordu. Bilincini yitirmek tam olarak bu değil, ama benzer bir şey olduğu söylenebilir."

"Hiçbir şey hatırlamıyorum."

Beyaz çimentoya mastik karıştırıp, bıçakla tuvale sürdüm. Ara sıra birkaç kırlangıç, telefon tellerinden uçup dallara konmak üzere geri dönüyorlardı. Birkaç kartona sprey boya sıktım, lâteks eldivenler takıp, iki parmağım arasına boya örneği topladım. Koku ve dokuyu inceliyor, güneş ışığında tetkik ediyordum.

"Hiçbir şey hatırlamıyorum" diye tekrarladı.

"Alex bu tür davranışları hoş mu görürdü?"

"Vay canına... O derece mi sıçtım?"

"Yani... seni toparlamakta zorlandık. Ve Anne'ın arkadaşın olduğunu zannetmiyorum. Hatta gırtlak gırtlağa geldiniz, bunu da mı hatırlamıyorsun? Sonra düştün. Ama onun değil, benim yüzümden. Öyle çok içmiştin ki, ayakta duramıyordun."

Genç kız ayağa kalktı ve içeride gözden kayboldu. Bitmekte olan sonbaharı, yerleşecek ve ısı sıfırın altına düşünce işimi zorlaştıracak kışı düşünerek eldivenlerimi çıkarıp

çöpe attım. Geçen sene, Norveçli genç bir koleksiyoncunun terasındaki açık hava sergisinden sonra basbayağı pıhtılaşarak baloncuklar çıkaran bir pembem vardı –Norveç'e kadar gidip Japon yapıştırıcısı zerk etmem gerekmişti ve bu, başka şeylerin yanı sıra, son zamanlarda eserlerimle ilgili herhangi bir garanti vermeyi reddetmeme yol açmıştı–. Orada burada kazaların tekrarlanışı, yapıtımın kendi kendini imha edişi, trajik ve gitgide daha hızlı bir şekilde toza dönüşmesi ve bir hafta evvel kovduğum şu kadın müşterinin de uyardığı gibi pek yakında geriye hiçbir şey kalmayacak oluşu epey kafamı bozuyordu. Dünya çabuk dönüşüyordu. Artık önümüzü pek göremiyorduk.

Elinde dumanı tüten bir fincan kahveyle yeniden belirdi ve bana hiç bakmadan, az evvel işgal ettiği yere döndü. "O kadar korkunç ne yapıyordum ki? Sizi çileden çıkaracak ne yapmış olabilirim?"

Biraz düşündükten sonra, sabırla, Anne'ın katlanılabilirlik sınırına kadar dayanmış olduğunu açıkladım –en azından herkesin ortasında, içlerinden birinin, hiç utanıp sıkılmadan kocasına el atan, alacakaranlıkta yapışıp sürtünen yirmilik kızı seyreden onca tanıdık kadının karşısında–.

"Hassiktir" dedi Gloria, iç geçirerek. "Tamam. Daha fazla anlatmayın. Bu kadar yeter. Bana ne olduğunu anlamadım. Hiçbir şey hatırlamıyorum."

"Ne olacak, bir süre sonra Anne ayağa kalkıp seni tokatladı ve sen de onun üstüne atıldın. Araya girdim ve seni ittiğimde pat diye arkaya düştün. Gerçi seni sersemleten, düşüşün değildi aslında. Gelmelerinden önce de öyleydin zaten. Benim kabahatim. Seni frenlemeliydim."

"Yarım saat geç geldiler ve ilk o herif beni gözleriyle yiyip bitirdi."

"Onu iyi tanırım. Gözleriyle yiyip bitirdiği söylenemez. Sadece dikkatle inceledi seni, bu aynı şey değil. Fotoğrafını

çekti. Bunu daha önceleri de yaptığına binlerce kez şahit oldum."

"Yani? Geri zekâlı falan mı sandınız beni? Onların yeni oyuncakları olmaya niyetim yok. Asla!"

Yüz hatları gerilmişti, biraz solgundu ve asık suratı, kan hücumundan kızarmış gözleri gün ışığında dikkat çekiyordu. Bir sigara yaktı. Sabırsız, neredeyse titrek hareketlerle. Hiçbir şeyi gözden kaçırmıyordum. Aç karnına nikotin şokundan hoşlanıyor gibiydi. Gözlerini yumdu.

"Bunlar eski arkadaşlar" dedim, "hıncını onlardan çıkarıp, beni kendimi savunamaz bir duruma düşürme. Sorumlu benim. Bir terslik varsa, bana çatmalısın, onlara değil."

"Komut vermenize ihtiyacım yok. Zaman yitirmeyin. Sizden bir şey beklemiyorum."

"Seni taşıyıp arabaya yerleştirmeme yardım ettiler; buraya kadar gelerek, seni yatırmama yardımcı oldular. Hiçbir mecburiyetleri yoktu. Biraz iyi niyet göster ve kindar olmadıklarını kabul et. Hayatın güçlüklerinin kesinlikle farkındadırlar ve tanıdığım kadarıyla, bu tatsız olayı unutmak isteyeceklerdir. Herkes hata yapabilir, Gloria. Ve onlar bunu gayet iyi biliyorlar."

"Çocuklar için peri masalları yazmalısınız. Süper yeteneklisiniz."

Başımı öne doğru sallayıp, hakkında gayet iyi şeyler duyduğum bir sprey boyanın tanıtım yazısını incelemek üzere gözlüğümü taktım. "Alex bunu kabul eder miydi, bu tür davranışları?" diye sordum. "Kıskanç mıydı?"

Çenesini dizlerine dayamış vaziyette, yolda karşıdan karşıya geçer gibi önce sağa sonra sola bakarak birkaç fırt daha çekti. "Alex birçok şeyi kabul ediyordu" diye belirtti sonunda.

Cümlesini bitirince tek hamlede ayağa kalkıp içeri gitti. Akşam olana kadar birkaç saat daha çalıştım: Farklı reçine-

ler perdahladım, pleksi eşantiyonlar kestim, camları Tuxedomoon dinleyerek, nefes nefese toz haline getirdim. Ne demek istediğini tam anlamamıştım. Karanlık çökmeden, bütün malzemeleri arabanın bagajına yerleştirdim. Hava hızlı soğuyordu. Sonra hafta sonu çılgınlarıyla tıklım tıkış dolup tıkanan çevre yolundan kaçınarak, hepsini atölyeye taşıdım ve dönüşte evi kesif bir karanlığa gömülü buldum. Arabayı park edip kontağı kapattım.

"Sigortayı attırdım galiba!" diye seslendi Marc'a, eve girer girmez. "Mutfaktayım; anasını satayım, mumlar nerede?"

"Hangi mumlar?" diye yanıtladı Marc, asabi bir tonda. "Hemen geliyorum."

Çakmağını yaktı. O zamana kadar kimse o evin sigortalarını attırmayı başaramamıştı.

"Saç kurutma makinesi küvete düştü."

"Hadi yahu?"

Gloria ayağının kaydığını açıklarken, Marc bodruma iniyordu.

"Ne?" dedi karanlıkta aniden durarak. "Ne diyorsun? Yalın ayak, ıslak seramiklere basarak, elektrikli makineyle saçlarını kuruttuğunu mu söylemek istiyorsun?!" Bir an boğulacağını sandı.

"Neyse ki toprak hattı var" diye belirtti genç kız, samimiyetle. Tam o sırada Marc, akımı yeniden açtı ve gözlerini kırpıştıran Gloria'yı kuşkuyla süzdü. O an hangi acayipliği yaparsa yapsın, isterse uçsun ya da duvarlardan geçsin, kabul ederdi. "Yeşil-sarı olan, değil mi?" dedi kız, çenesiyle sayacı göstererek.

Yukarı çıktılar.

Salondaki televizyon çalışmaya başlamıştı. Bu perişan yüzyıl başlangıcında duygusal görüntülere denk gelmek şans

gerektiriyordu. Fonda, dolunayın aydınlattığı bir taş çölünde yankılanan silahlı çatışma sesleri işitiliyordu.

"Banyo yaparken televizyonu niye kapamıyorsun?" diye sordu.

Halihazırda cihazdan çığlıklar, nal sesleri, patlamalar, iniltiler, boğuk solumalar, kaotik görüntüler yayılıyordu.

Marc gözlerini göğe kaldırarak, cevabı boş verebileceğini işaret etti. Televizyonu kapattı. "Sen daha ziyade, ötekilerle barışmayı mümkün görüp görmediğini söyle" dedi. "Bence iyi olur. Onlar benim tek ailem, yegâne dostlarım, çok fazla şey paylaştık. Beni iyi dinle: Hayatımı kurtardılar. Evet, doğru duydun. Daha fazla anlatmama lüzum yok, Gloria. O dönem bitti gitti. Lakin camlar paramparça uçuştuğunda, Atina'da bir bardaydık ve hâlâ vakit varken beni dışarı sürüklediler. Bundan otuz saniye sonra, binanın çatısı çöküyordu. Şimdi düşünüyorum da... İnanılmaz bir şeydi. Harbiden zırdeliydik. Her şeyi yıkmak istiyorduk... Bugün tüm bunlar bana öyle uzak geliyor ki... O zamanlar on iki metrekarelik bir odada yaşıyordum. Birkaç resim karalayacak yer bulmak için yatağımı dikip duvara yaslamam icap ediyordu. Yığmaya, saklı gerçeğe, üst üste katmanlara falan düşkünlüğüm buradan ileri geliyor. Elbette. Gérard Gasiorowski, idollerimden biri olmayı sürdürüyor. Elbette. Ama tüm bunlar bana Anne'la barışmaya hazır olup olmadığını söylemiyor. Bence bu, herkesin yararına olur. Ne dersin?"

Gloria ellerini kalçalarına dayadı, içinin derinliklerinde ışığı arıyor gibiydi. O sırada üzerinde kolsuz bir tişört ve Çin ipeğinden, üç bantlı bir şort bulunuyordu. Sonra gözlerini yeniden Marc'a kaldırdı. "İyi, şimdi ne yapıyorsunuz, peki? Beş dakika ayırır mısınız bana?"

Saat akşamın on biriydi. Bir benzin istasyonunda durup, alkol ve sigara aldılar.

"Bunu fark etmemiştim" diye bildirdi Marc, çevre yolunun üstünden geçerlerken. "Egzama, ha? Kulaklarının arkasında?"

"Korkunç kaşıntı yapıyordu. Her şey canının sıkıntı derecesine bağlıydı."

"Haliyle... Dün akşamki halini gördükten sonra..."

"Saçmalamayın. Kinayelerinizi kendinize saklayın. Alex'le evli filan değildik. Hiçbir yemin etmemiştik... Bu, oldukça net."

Michel ve Anne'ın oturdukları binanın önüne park ettiler –yeşillik ve çeşmelerle dolu, geniş kaldırımları ve saçakları olan kibar bir semt–.

On beşinci kata vardıklarında, Michel'i koridorda, dairesinin kapısında buldular. "Aklıselime davet edin şunu" dedi göğüs geçirerek. "O deliye kapıyı kırdıracağımı açıklayın. Çilingir yolda. Sonra işimiz iş. Duyuyor musun beni? Ben asla senin yaşlı ve çirkin olduğunu söylemedim. Senden bahsetmiyordum. Anne, Tanrı aşkına aç şu kapıyı!"

Kısa bir müddet beklediler, fakat bir gelişme olmayınca, Michel inleyerek Marc'ın elindeki konyak şişesini kapıp birkaç yudum içti.

Fırsattan istifade ilerleyen Marc, kapıya eğildi. "Selam" dedi, "Gloria burada. Kapıyı açabilir misin, lütfen? Sanırım seninle konuşmak istiyor. Ayrıca, komşularının da kapılarını aralamaya başladıklarını belirtmemde fayda var; bu durum gayet sıkıcı olmaya başlıyor. Apartman yönetimin hoşuna gitmeyecektir. Aç şunu. Dostluk kadehi kaldırmaya geldik buraya."

Yine sessizlik oldu. Bir saniye sonra, peş peşe beş altı kilit açıldı. Marc, birkaç metre mesafeden birbirlerini düşmanca kesen Michel ve Gloria'ya döndü. Ne diyeceğini unuttu. Kapı açıldı ve Anne geriye dönüp onlara yol verdi.

Marc, Michel karısının yüzüne vurduğu lafları sahiden etmişse, fazla abartmış olduğunu düşündü; zira Anne'ın

arkasından salona doğru giderken, vücut hatlarının ortaya çıktığını görüyor ve yürüyüş hareketlerini hayranlıkla seyredebiliyordu.

Michel arkasından kapıyı çarptı. "Bana zarar vermeye çalışıldığını anlamadın mı? Öyle düşünsem, bununla etrafımdakilere övünür müydüm?"

Onu görmezden gelen Anne, bir kanepeye yöneldi ve bacaklarını altında topladı. Bu sırada Gloria ve Mark, aldıklarını sehpaya bırakıp karşıya yerleşiyorlardı. Arkalarındaysa, yaşadıklarından yeni yeni kendine gelen Michel, asık bir suratla bardan dört Leonardo longdrink bardağı, soda, kamış ve buz çıkarıyordu.

"Belki de onu sana bıraksam daha iyi ederdim" dedi Anne, mahzun bir baş hareketiyle Michel'i göstererek. "Bu herif pek işe yaramıyor."

"Doğrusu ağzından bal damlıyor" diye karşılık verdi Michel. "Sakın nazik olma, sevgilim."

Anne, Gloria'ya dönüp: "Onda ne bulduğunu içtenlikle merak ediyorum. Kör mü oluyorum acaba?"

"Beni merak etme" diye gıcırdadı Michel. "Benim için dertlenme."

Gloria bacak bacak üstüne atıp bir sigara yaktı. "Dün akşam sizinle kavgaya tutuştuğuma pişmanım" diye belirtti, Anne'ın gözlerinin içine bakıp, ilk önce kendi bardağını doldurması için elini Marc'a uzatarak. "Üzgünüm. Ama benim açımdan sorun yok, kin tutmam. Biraz fazla içmişim galiba, öyle değil mi?"

"Evet, bunu fark ettik" diye yanıtladı Marc, ona bir cintonik hazırlarken. "Durmayı öğrenmelisin. Kendini kontrol etmelisin. Bunun bilincinde olman iyi."

"Siz ikiniz neden söz ediyorsunuz böyle?" dedi Anne, eliyle bazı görünmez bulutları dağıtarak. "Pöh! Unutalım gitsin. Ben de fazla ayık sayılmazdım. Bazen olayların neden

fazla ileri gider gibi olduğu meçhul. Oysa daha dün, gıkımızı çıkarmadan, onca sıkıntı yaratmadan, çok daha fazlasını kabul ediyorduk."

"Bu hususun altını çizmekle iyi yaptın" diye müdahale etti Michel. "Bunu duyduğuma sevindim. Oyun sürerken kural değiştirilmez. Bunu bilmen lazım."

"Artık senin emrinde olmadığımı anladığını düşünüyordum" diye cevap verdi Anne. "Uyan. İki binli yıllara geçtik."

Michel kendini kanepenin öbür ucuna bıraktı. "Şu Golberg pisliğin teki" diye tısladı dişleri arasından. "Benim kim olduğumu anlayacak. Ama dilimi tutmayı bilirim. Beynini çalıştır. Beni söylemediğim şeyler yüzünden suçlama. Benim sözüme karşı onunki öyle mi? Ve sen *onunkini* mi tercih ediyorsun? Duyuyor musunuz, çocuklar?"

Kafasını iki yana salladı ve eğilip kadehini –votka ve kahve likörü de sunan– Marc'a uzattı.

Gece yarısı şişeler boşalmıştı. Hava almak ve sigara içmek üzere terasa çıkmışlardı. Sokakların ışık ve kokuları, on beş kat aşağıdaki trafiğin uğultusu içinde yüzüyorlardı.

İki taraf da mızmızlanmayı bırakmışa benziyordu. Anne, Gloria'nın yaşındayken, kendisini şık mahallelerden çıkaracak bohem bir hayat arayışında olmuş, epey uzun bir sürünme döneminden geçmişti. Müsait bir yatak, eşyalarını koyabileceği bir dolap ve mutlaka başkaları tarafından düzenli olarak –hayal etmek bile istenmeyen birtakım amaçlarla– kullanılan diş fırçası bardağı durumlarına göre oradan oraya göç etmişti. O yüzden Gloria ona yeni eğilimlere, işgal evlerindeki, arkadaş odaları ya da meydan muharebeleriyle, kırk litrelik bir buzdolabı veya parası on taksitte ödenmiş torbasız bir elektrikli süpürge önünde korkunç tartışmalarla son bulan ortak kiralanmış dairelerdeki yaşamın evrimine dair toplu bir bakış sunuyordu.

Hava çok serin değildi. Dirsekleri korkuluğa dayalı iki adam, erkek mahremiyetine benzer bir şeye kavuşmak gayesiyle, biraz ileride durmuşlardı. Gidip tuvalette yakıt ikmali yaptıktan sonra, gökyüzünde yer değiştiren birkaç ışığı takip ettiler.

"Geçen gün bir şey okudum" diye bildirdi Michel, yüzünü buruşturarak. "Yeni bir fekal transplantasyon sistemi geliştirildiğini okudum. Ayrıntıya girmeyeceğim. Ama nerede duracaklarını merak ediyorum. Tüyler ürpertici icatlarını nereye kadar götürecekler?"

"Muazzam bir dalga tarafından süpürülüyoruz. Biliyorum. Uzağa sürükleniyoruz."

"Bana nasıl davrandığını gördün mü? Sanırım bu kez bir etap aşıldı. Benim altına inemediğim bir eşik mevcut. Bu işin evveliyatı var, anlıyor musun? Gücümü aşmaya başlıyor. Artık katlanamadığım şeylerden biri de bu, onur meselesi."

Michel elli yaşındaydı ve yer yer boyası dökülmeye başlıyordu.

Saat bire doğru, dışarı çıkma vaktinin geldiğine karar verdiler.

"Sanırım bizden nefret ediyor" dedi Michel, onu bir müddet süzdükten sonra. "Öyle galiba. Hem de hayal edemediğimiz derecede. Mamafih oldukça iyi saklıyor, büyük bir gayret sarf ediyor herhalde."

Belli belirsiz kafa salladım. Onunla bu tür bir muhabbete girmek içimden gelmedi. Anne'la ihtilafını çözdüğünden beri Gloria'nın sergilediği terbiyeli kayıtsızlık karşısındaki acı, infial ve içinde kalmışlık hissini anlıyordum; ama onun dümen suyuna kapılmaya niyetim yoktu. Gloria'nın ansızın bize karşı dayanılmaz bir şefkate kapıldığını zannettiğim için değil. O kadarını ummuyordum. Kısa vadede onunla hiçbir

sonuca varamayacağımızı düşünüyordum. Uyum sağlaması için zaman tanımalıydık.

Sonbahar sonunun hâlâ güzel geçen son hafta sonlarından birinin üstüne atladık –bilahare karanlıklar zuhur eder ve dişleri sıkmak gerekirdi–. Fikir, Brunswig çıkışında, Gloria'dan gelmişti. "Gidip kırsalda dolaşalım biraz. Birbirimizi tanımaya çalışalım. Hadi. Yapalım şunu." Birden hazırlıksız yakalanmıştık. Bununla beraber, öneri bayağı tutmuş ve dünyanın en züppe mekânlarından birinde dağ evi kiralamıştık, ama henüz sezon açılmamıştı, ne kar vardı etrafta, ne de herhangi bir kişi. Sadece bir krepçi ve ufak bir bakkal açıktı. Gece kulüpleri kapalıydı. Bankalar tetikte bile değildi. Teleferikler çalışmıyordu.

Ama şale iyiydi. Kıyıları kayalık, koyu yeşil, geniş bir su birikintisinin kenarında yer alıyordu. Küçük bir iskelesi vardı ve kürekli bir kayık bağlıydı. Şale büyük ve iyi donatılmıştı. Arkada fokurdayan jakuzi bir düzine insan barındırabilirdi ve bodrumun tamamı "fitness" için ayrılmıştı. Yiyecek içecek için bir düğmeye basmak yeterliydi. Parkın girişinde bulunan resepsiyondan biri siparişi alıp, dördüncü vitesle teslim ettiriyordu. Televizyonda yaklaşık beş yüz kanal mevcuttu. Başucu sehpasındaki kara kutudan ha bire balinaların şarkısı, bambuları kamçılayan yağmur, meltemin yapraklarda çıkardığı hışırtı veya bir derenin neşeli şıkırtısı yayılıyor, fakat çabucak çekilmez oluyordu. Duş kabinleri çoklu fıskiye sistemine sahipti.

"Bunu hissetmemen tuhaf" diye üsteledi Michel, Gloria jakuziden çıkıp bir havluya sarınırken. "Senden beklemezdim bu aymazlığı. Beni böyle alıştırmamıştın. Şuna bak, ta buradan hissediyorum. Nefret saçıyor. Sakın bir şey hissetmediğini söyleme, inanmam. Dalga geçiyorsun benimle."

Bize içki getirdiler. Hesabı imzaladım.

"Biraz daha fair-play takılmaya çalış" dedim, kadehini doldururken.

Pis pis güldü. "Bir kızın seni aynen onun bana yaptığı gibi kızıştırdığını görmek, işte o zaman senin nasıl bir oyuncu olduğunu anlamak isterdim. O anki suratını görmek için çok şey verirdim."

"İyi, tamam. Bu mevzuu yüz yedi sene kafana takmayacaksın herhalde... Daha ziyade dinlenmeye çalışalım. Tabiatın keyfini çıkaralım."

İç çeken Michel uzaklaşıp birkaç telefon açarken, gökyüzü ormanların üstünde kızıllaşıyordu –bir alabalık, akşam havasına sıçrıyor; kanat çırpan bir ördek, karanlık sulara iniş yapıyor; bir sincap, damı verevine geçip bakır oluktan aşağı iniyordu–.

Şezlong ve koltukları yerleştirdiğimiz terastan, bodrumun geniş pencereleri ardındaki Anne'ı görüyordum. Boynunun çevresinde havlu, gözünün önünde bir kadın dergisi, nefes nefese ve tamamen okumaya dalmış vaziyette, tekerleksiz bir aletin pedallarını çevirmekle meşguldü.

"Kırsal bölgede jimnastik yapmak için eve kapanmak ne çılgınlık ama..." dedi Gloria.

Geldiğini duymamıştım. Onun için fazla büyük, gök mavisi bir bornoz giymişti.

"Anne tam bir şehirlidir" diye yanıtladım, "aniden fazla klorofile maruz kalmak onu öldürebilir." Esprimin aşırı gülünç olmadığı kesindi, fakat mutlak tepkisizliği karşısında, beni işittiğinden emin olamadım.

"Bakın" dedi sonunda, "üzgünüm, çok üzgünüm... Ama mizah anlayışınıza bütünüyle yabancıyım, bunu belirtmeliyim, fena çuvalladınız. Korkunçtu. Art arda çatlayan, rutubet almış maytaplar gibiydi."

Gözlerimi göğe çevirdim: "Buna şaşırmadım. Genelde, komik hikâyeler anlatma kabiliyetinden yoksunumdur. Küçüklüğümden beri böyle. Neredeyse bir hastalık..."

Michel bahçenin sonuna varmıştı. Telefon hâlâ kulağına yapışık halde arkasına dönüp, boştaki elini sallayarak bize işaret etti.

"Ona karşı fazla ileri gitmişim" dedi Gloria. "Sayfayı çevirmekte zorlandığı belli oluyor... Lanet olsun, bazen ne yaptığımı bilmiyorum."

Durumu bundan daha iyi tarif edemezdi. Bir hafta evvel Michel'in boynuna atılıp, her türlü edep ve iffeti, raydan çıkma kaygısını hiçe sayarak, Brunswig'in banketinde tam anlamıyla sürtünüş tarzı, kavranması imkânsız, güç kontrol edilebilir, çılgın bir mizacı haber veriyordu. Bunun bilincindeydim. Rahmetli oğlumun tersine, onu ben seçmemiştim. Bu bakımdan hâlâ boşa dönüyordum. Michel haklıydı, o zamandan beri hiç iyi bir şey üretmemiştim, yaklaşık bir yıldır –aslında çok daha uzun zamandır– ne beynimden ne de ellerimden ilginç bir eser çıkmıştı, fakat bunu bilenler çok azdık ve neyse ki pek az dinleniyorduk. O yüzden ticari değerim hâlâ az çok istikrarlıydı ve torbacımla alkol satıcıma bir nevi asgari gelir sağlayabiliyordum.

"Kendine bir şey sipariş et" dedim ona.

Marc, gecenin ortasında duman yüzünden uyandı. İlkin başı geri düştü, zira beyaz şarabın ardından kırmızı şarap, sonra da birkaç sıkı kadeh cin içmişlerdi, ama birkaç saniyede kafasını toplayıp yataktan zıpladı.

Şans eseri hâlâ giyinikti. Bahçede ışıklar ve kapının arkasında bir horultu fark etti.

Sahanlığa doğru atıldı. Giderek yoğunlaşan horultuya çıtırtı ve ıslıklar eklendi, sonra duman karıştı. O da "Yangın var! Yangın!" diye bağırdı, çantasını kapıp; giyinik ve kollarını göğsünde birleştirmiş vaziyette, yatağında ölü gibi yatan Gloria'nın odasına koşarken. İçkiyi fazla kaçırmışlardı. Genç kızı tutup sarstı. "Uyan! Hemen kaçalım! Kımılda, hadi!"

Kızın bilincini yitirmiş ya da yitirmek üzere olduğunu anladı. Onu taşıması gerekirse –ki tüm belirtiler bunu yapmak zorunda kalacağını gösteriyordu–, çantalar bir yana, beline pek güvenmiyordu; çünkü birkaç günden beri ağrı, aç bir dişi kurdun inat ve kararlılığıyla etrafında dört dönüyor, lavaboda yüzünü yıkamak için eğildiği ya da yatakta yan döndüğü zaman sıyırıp geçiyordu. Genç kızı sırtına yükledi. Bir çığlık attı. Topallayarak odadan çıktı.

Diğer ikisinin holde olduklarını fark etti: Birkaç parçadan ibaret eşyalarını bağırlarına basmış, şaşkınlık içindeydiler.

"Vay canına, siktiğimin kulübesi alevler içinde!" diye haykırdı Michel, bagajlarına ilaveten canlı yükünün ağırlığı altında ezilen Marc son basamakları paldır küldür inerken. Ateş, kremşanti kıvamında, sarı bir duman çevrintisinin geldiği koridorun öbür ucundaki salondan gümbürdeyerek ilerliyordu.

Michel kapının kilidini açmaya uğraşırken, Marc bir saniyeliğine duvara yaslandı. Öksürmeye başlıyorlardı. Michel birkaç küfür patlattı, Anne sabırsızlanıyordu. Sonra kapı açıldı ve dışarı fırladılar.

Şale tamamen tutuşmuştu artık.

"İtfaiye çağırmak lazım, Marc!" diye belirtti Michel. "Sende numarası var mı?"

"*Bana itfaiyenin numarasını mı soruyorsun?*"

Gloria'yı öbür omzuna aktardı.

"Kızın nesi var?" diye sordu Michel, kaşlarını çatarak. Yüzü yangının hareketli ışıklarından parlıyordu.

Kendisinin de fazla bilmediğini söylemek üzere ağzını açtığı esnada, Gloria uzun bir inilti çıkararak yeniden hayat belirtisi gösterdi. Marc'ın omzundan aşağı kaydı, ama ayakları yere değince, bacakları fena halde birbirine karışan anne karnından henüz çıkmış bir tay gibi üç sakar adım attıktan sonra, dengesine kavuşmak için ona sımsıkı tutundu.

Şalelerini harap eden alevler karşısında donup kalan kızın gözleri fal taşı gibi açıldı. Bu arada Anne itfaiyenin numarasını tuşlamıştı ve yaralı olmadığını, fakat şimdiden birkaç çamın tutuştuğunu belirterek, bulundukları yerin koordinatlarını veriyordu.

"Kimsede sigara var mı?" diye sordu Michel, üstünde pijamayla ve gözlerini Gloria'dan ayırmaksızın; bir yandan da gözlüğünün buğusunu siliyordu. "Ayrıca, biri bana tam olarak ne yaşandığını söyleyebilir mi, lütfen?" diye ekledi. "Dağ evini ateşe mi verdik, nedir?"

Marc ona bir Winston yakıp uzattı. "Herhangi bir şey yaptığımızı söylemekte acele etme" diye yanıtladı Anne. "Bundan bizim sorumlu olduğumuzu kanıtlayan bir şey yok. Kırsal bölgelerde sık rastlanan, elektrik kesintiyle bağlantılı şu kısa devrelerden biri, şömine ateşi veya bir yıldırım da söz konusu olabilir... O işi bana bırak."

Birkaç yere telefon açtı. Acenteden kendilerine birincinin tıpatıp aynısı başka bir şale tahsis edilmesini sağladığında, eskisi hâlâ yanıyordu. Herkes yeni odasına yerleştiği sırada, yüz metre kadar ileride şafak yeni yeni söküyordu.

Marc, dirseklerini dizlerine dayayıp ellerini birleştirmiş halde, bir süre yatağında oturdu.

Anne ve Michel tuvalet eşyalarının önemli kısmını kurtarmışlardı, ama Marc ve Gloria vadiye geri inmek mecburiyetinde kaldılar; zira hiçbir şeyleri yoktu. Yangından geriye ne diş fırçası kalmıştı, ne macun, ne bir pamuk parçası, ne de tarak.

Yine alkol, sigara ve sarma için kâğıt ikmali yaptılar. Gün epey güzel geçeceğe benziyordu. Garsonların tepede olup bitenleri merak ettikleri –"Kim bilir neler dönüyor. Kim bilir o şalede ne halt ediyorlardı!"– bir kafenin terasında kahve içtiler.

Dışarıda hava yine duman kokuyordu, odun ateşi. Gloria bir kozmetik dükkânının önünde durup, ona beş saatlik ütü, bir o kadar da bahçıvanlık borcu olduğunu hatırlattı. Marc tıraş köpükleri ve balsamları incelerken, kendine bir krem seçmeye karar verdi.

Maddi imkânlar dahilinde, yaklaşık yılda bir kendine kıyak geçip o kremden aldığını açıkladı –zaten dayanamayıp dikiz aynasını kendine doğru çevirmişti ve malum kremi alın, boyun ve yanaklarına sürmekteydi–. Vücut ısısından ılımış cep şişesinden bir yudum viski içen Marc, arabanın burnunu çıkarıp trafiğin akışına katıldı.

"En son, yaş günümde Alex almıştı" dedi aynada kendini teftiş etmeyi bırakmaksızın. "Parayı cebinizden yürütmüştü."

Marc ona kısa bir bakış attı. Sonra güneş gözlüğünü takıp gaza bastı. "Madem öyle, bu da benim hediyem olsun" dedi.

Menzile vardıklarında, meselenin açıklığa kavuşması için, borçlu bulunduğu saatlerin ücretini ödedi –kremin fiyatı iki mislinden fazlaydı–. Gloria'nın ruhsuz itirazlarına kulak tıkayarak parayı eline tutuşturdu ve fırsattan istifade, bu tür bir sorunla karşılaşırsa tereddüt etmeden kendisine gelebileceğini, utanıp sıkılmadan konuşabileceğini bildirdi. Çünkü onun yaşında aynı durumu tatmış, öğün atladığı, bir pantolonu alıp almamakta kararsız kaldığı, veresiye alışveriş ettiği, bankasıyla anlaşmazlığa düştüğü, telefon hattının kesildiği olmuştu. Kısacası, hoşnutsuzluk sebepleri sayısız olmayı sürdürüyordu ve bugün artık sıkıntılardan kurtulmuşsa, hayatını bol bulamaç kazanıyor ve bu çeşit dertlerin bahsini bile duymuyor olsa da yaralarının hiçbirini unutmamıştı ve çektiği eziyetlerin hepsinden geriye belirgin izler kalmıştı.

Michel ve Anne'a gelince... Zamanlarını dün geceki yangını sorgulamakla geçirmişe benziyorlardı. Ama sonuçta,

fazla içmiş oldukları ve bu duruma bağlanabilir bir felakete yol açtıkları düşünülmedikçe, hiçbir ipucunu tatmin edici bulmuyorlardı.

Anne alaycı bir edayla güldü: "Kuru rejime geçme vaktinin geldiğini mi ifade ediyor bu? Bir işaret mi mevzubahis?"

Terasta güneşlendiler. Yanlarında tonlarca dergi getirmişlerdi ve bir müddet, çevrilen sayfalardan, hışırdayan gazetelerden başka bir şey işitilmedi. Yumuşacık havada mürekkebin kokusu hissedilebiliyordu. Sonra bazıları uyudular, zira gece kısa olmuştu. Güneş yakmadan parlıyordu. Uzakta işçiler, yaprakların ardında, duvarların ve bir an önce atılması gereken kömürleşmiş kirişlerin dibinde uğraşıp didiniyorlardı.

"Beni arayıp, mumla mı aydınlandığımızı sordular" dedi Anne. "Ahşap bir dağ evinde mi? diye cevap verdim. Geri zekâlı mı zannettiniz bizi? Ama bakkaldan soruşturmuşlar. Ben de o zaman: Elektrik kesintisi diye bir şey duydunuz mu? dedim. Kırsala ayak bastınız mı hiç? İnsanların niye hep sırt çantasıyla dolaştıklarını biliyor musunuz? Ne yapalım, ileri görüşlü biriyim. Bu beni suçlu mu yapar?"

"Ah, delirmiş o herifler" dedi Michel. "KGB'den farkları yok. Ancak seninle konuşmakla sert kayaya çarpmışlar."

İkindi vakti Marc, orada kaldıkları sürece içki içmeme kararlarından vazgeçmelerini istediğini bildirdi. Anne iç çekerek omuz silkti. Marc sağlık kürüne girme teşebbüslerini ilk defa taklaya getirmiyordu. En fazla bir iki birayla yetinmeyi önerdi ve ötekiler bunu kabul ettiler –mini barlara Asahi doldurmuştu–.

Daha iyiydi. Böylesi daha iyiydi. Aksi halde dayanamazlardı. Akşamüstü bir bira içmek dünyanın sonu değildi. Bira kutusunun ağzını pek suçluluk duymadan açıp, dışarı fışkıran köpük mantarını soğurdu. Ha, elbette içmek iyi değildi,

iğrenç bir şeydi, ama başka ne yapacaktı ki? Bu dünyayı katlanılabilir kılmanın çok yolu yoktu.

Anne, koca bir kola bardağına bir parmak martini doldurdu. "Ama bu kez yemek yiyeceğiz, gerçek bir sofra kuracağız" dedi, Tanrı'nın kırında teslim olmamak için. "Boş mideyle dolaşmanın âlemi yok."

Şalede hazır bulunan mutfak araç gereçlerini incelediler.

Resepsiyona meyve kokteylleri sipariş edip, bir yudum votkayla tatlandırdılar. Kadınlar, önlükleri ve lazanya tabağını çıkarıp heybetli kuzinenin üstüne eğilirlerken, iki erkek de akşamın maviye çalan alacakaranlığında bakkalı soymaya gittiler.

"Marc sana hiç de iyi bir örnek teşkil etmiyor" dedi Anne. "Bu açıdan, birbirinize pek faydalı olacağınızı sanmıyorum." Gözlerini Gloria'ya dikip, bir tepki vermesini bekledi; ama nafile. "Seninle olmak can sıkıcı değil" diye devam etti, "ama fazla konuşkan sayılmazsın. Sevgili misiniz siz?"

Gloria cevap olarak belli belirsiz gülümsedi.

Anne, beline çizgili bir önlük bağlarken kızı uzun uzun süzdükten sonra, sanki güzel bir şaka yapmış gibi kahkaha attı. Ama tek kelime etmedi. Bir şişe şarap açıp kadehe doldurdu ve bir dikişte içti.

İki adam, elleri kolları dolu vaziyette geri döndüklerinde, Chardonnay şişesi bitmiş, şarabın büyük bölümü doğruca, Panda Bear'ın son albümü eşliğinde kızışmış bir yılan balığı gibi omuz ve kalça kıvıran Anne'ın kanına nüfuz etmişti.

Anne, domateslerin haşlanmasını beklerken yine içti. Michel, gözünü topaklardan ayırmadan, pintilik edilmemesi gereken beşamel sosla ilgilenmekle görevliydi. Marc, etle meşguldü. Gloria ise mantar doğruyordu. Müzik durmuştu, fakat kimse yeniden başlatmayı düşünmüyor gibiydi. Anne, domateslerin suyunu süzdü, gözlerini indirip, yavaşça kabuklarını soymaya başladı. Sonra çaktırmadan, mutfak

tezgâhının öbür ucunda yan yana duran Marc ve Gloria'ya göz attı.

Gloria içki isteyen var mı diye sorduğunda, hemen bardağını uzattı.

Ve sıra lazanyayı fırına sürmeye geldiği zaman, gözyaşlarına boğuldu.

Şehre döndüğümüzde, günlerce yorgunluk hissettik. Her hâlükârda, gittiğimiz zamankine göre çok daha az formdaydık. Anne tam bir depresyon geçiriyordu. Hem evi hem de galeriyi idare etmesi gereken Michel, sabahtan akşama kadar koşturup didiniyordu. Anne'ın böyle dağıldığına ikinci kez şahit oluyordum –birincisi yirmi beş sene evvel, az kalsın bir drama dönüşüp grubumuzu tehlikeye atacak ayrılışımızdan hemen sonraydı–. Muhtemelen yine birkaç kilo kaybedecek, Michel'e eziyet çektirecek ve her yalnız kaldığımızda bana cehennemi vaat edecekti. Gloria'yla sevgili olduğumuzu nereden çıkardığını bilmiyordum.

"Bana böyle bir şey sormaktan imtina edebilirdin" diye yanıtlamıştım. "Aklındaki imajım bu mu yani?"

"Elbette. Malum, daha dün tanımadım seni. Ne yamuk işler yapabildiğini biliyorum."

"Bunu, yani oğlumun sevgilisiyle yatabileceğimi düşünmek bile midemi bulandırıyor. İğrenç! Tam bir ucubesin, Anne. O işi Alex'in mezarında yapıp yapmadığımızı da sormayacak mısın? Sormayı mı unuttun, yoksa utanma hissin kaldı mı biraz?"

Anne yeniden ağlamaya başlamıştı. Gözyaşları geçen seferki kadar bol ve gürültücü değildi –hâlbuki o zaman en azından kısalık meziyetini haizdi ve yaz fırtınasını andırıyordu–. Şimdiki gözyaşlarıysa uzun ve düzenliydi, tam bir düş kırıklığı ifade ediyorlardı. Anne günde yaklaşık üç kutu kâğıt mendil tüketiyor ve içini kemiren şeyi tespit etmekten

aciz olduğunu düşünüyordu. O gün kendini daha iyi hissediyor, burnunu daha az siliyordu.

"Kıskanmak mı? Siktir ulan. Dalga mı geçiyorsun? Bana iyi bak, Marc." Alçak sesle konuşuyorduk, zira galeri Basel'den getirttiğim bir dizi çizim ve taşbaskı resmi satıyordu ve birkaç el sıkmak üzere orada bulunmalıydım. "Siktir git!" diye tekrarladı dişleri arasından. "Hayatta rastladığım en duygusuz yaratıksın."

Geçerken bir kadeh şampanya kapıp fondip yaptım. "Kendinden başka birini asla düşünmedin" diye devam etti. "Merhametsizsin." Kadehi geri bıraktım.

Ve neşeyle, o cahil koleksiyonculardan az önce kolumdan yakalayan –ve düzenli olarak, ama yanlış nedenlerle yapıtlarımı satın alan– bir tanesiyle sohbete girdim, çünkü o akşam hiçbir arkadaşlık, gözüme Anne'ınki kadar kötü, korkunç derecede sıkıcı ve iç karartıcı görünmüyordu. Lakin yanılıyordum. Herif beş dakikada beni kelimenin tam anlamıyla serseme çevirdi. Sergilediğim samimiyet boyutunu takdir edişi benim için gerçek bir ıstırap, fiziksel manada tatsız bir his oldu.

Anne'ın yanına dönüp, artık dayanamadığımı, gideceğimi haber verdim.

"Bu bir şakaysa, güzel değil" dedi suratını buruşturarak.

Takside, evime iki adım mesafede bir parti olduğunu öğrendim ve hemen oraya gitmeye karar verdim; zira kafamı dağıtmaya ihtiyacım vardı.

Partiyi Élisabeth'in sanatçılara zaafı olan ve bir şey organize ettiklerinde –ki aldıkları primi kutlamak için loft dairelerinde her ay bir şey düzenliyorlardı– hep etrafta birkaç sanatçı bulunmasını sağlayan arkadaşları veriyorlardı. Géraldine, ev sahibi, boyası solmuş sarışın, büyük bir çene, çakma göğüsler. Adam, Roger, aşırı liberal bir hıyar, öyle

çirkindi ki, bu yüzden neredeyse yakışıklı görünüyordu. Evlerinde kalitesiz toz dolaştığına nadiren tanık olmuştum ve barları etkileyiciydi.

Dümdüz gidip kendime bir cin-tonik doldurduktan sonra, başımı kaldırıp etrafa bakındım. Oyuncular, yazarlar, sanat menajerleri, mankenler vardı. Özel bir önem arz etmeyen, hoş bir ambiyans hüküm sürüyordu. Kendime oturacak bir köşe buldum ve keyifle iç çektim. Tam, yakınımda oturan, yeşil tayyör giymiş kızıl saçlı bir kadınla göz göze geldiğim sırada, Roger damladı ve koltuğumun kolçağına tüneyerek Élisabeth'den söz açtı.

"Aylar oluyor" dedi kafasını iki yana sallayarak, "kaygı verici bir hal alıyor bu."

"Doğru sözcüğü buldun. Bravo. Ondan haber alıyor musun?"

"Yeni bir şey yok. Bir gün geri dönmekten bahsediyor, ertesi gün fikir değiştiriyor."

"Dönüp dönmemesi pek bir işe yarar mı, bilmiyorum."

"Böyle konuşma. Yeniden yüzeye çıkması için ona zaman ver. Seni idare etmesi çok kolay olmadı. Ayakta duracak hali kalmadı, dizlerinin üstüne çökmüştü."

"Dizüstü çökmek de o kadar fena değil aslında. İki seksen uzanmaktan iyidir."

Sırtımı okşadıktan sonra, bir şey söylemeksizin ayağa kalktı ve başını omuzlarına gömerek geri dönüp gitti. Bir hayli yüksek çalan müzik, Ryuichi Sakamoto'nun kesinlikle harika bir remiksiydi. Cinimi bitirdim.

Yeşil tayyörlü kadın bana doğru eğildi. "İyi akşamlar" dedi, "sahiden sizin eseriniz mi?" Julia'nın gidişini izleyen sene yaptığım ufak bir heykeli işaret ediyordu. Oğlumla ayrı eve taşınmıştık ve o zamanki öfkem, üstü duvar tepesindekiler gibi cam kırıklarından dikenlerle kaplı halde sehpanın ortasında haşmetle yükselen bu kömürleşmiş reçine bloğun-

da gayet iyi yansıyordu. Onu başımla onaylayınca, daha çok eğildi ve benimle iki çift laf etmekten pek etkilendiğini itiraf etti. "Az evvel serginizdeydim. Sizi gördüm. Muhteşemdi."

"Beğendiğinize sevindim. Teşekkürler."

"Büyülendim demek daha doğru. Öyle heyecanlandım ki..."

Bunu söylerken altdudağını hafifçe ısırdı.

Kırk yaşlarındaydı, uzun ve beyaz elleri vardı, itinayla giyinmişti. Biraz kenarda kaldığımız için, göze çarpmayacak şekilde çantasından bir ayna çıkardı ve benim de isteyip istemediğimi sordu.

"Düşüncelerimi okudunuz" dedim koltuğumu onunkine yaklaştırarak.

Gece başlayabilirdi. Hemen kravatımı gevşetip, yapacak daha iyi bir şey olmadığı inancıyla tekrar bara yöneldim. İntihar etme isteğine karşı, araya belli bir mesafe koymak, belli bir farklılığı muhafaza etmek daha iyiydi. Biraz soluklanmak isteniyorsa, oturup müzik dinleyerek içki içmek, kadınlarla sohbet etmek ve dünyanın geri kalanını dışarıda bırakmak isteniyorsa bu tür akşamlardan iyisi yoktu.

"Ellerinizi göstersenize" dedi pat diye ellerimi tutarak.

Onları yanaklarına bastırdıktan sonra, yorum yapmaksızın geri verdi.

O anda harbiden uçmaya koyuldum. Yani... Daha iyi nefes alıyordum. Gevşemiştim. Kırsalda geçirdiğimiz şu birkaç gün beni de hırpalamıştı ve şimdi dalgalanmaya, ancak birkaç metre önümü görebilmeye ve ılıklığı bana bilhassa uyan, altın rengi bir ışığa gömülmeye başlıyordum.

"İyi ki buradasınız" dedim. "Gerçekten memnun oldum."

"Çok naziksiniz. Size inanmak isterdim."

Birden kulak kabarttım, zira P. J. Harvey'in *The Glorious Land*'ını çalıyorlardı. İşaret parmağımı tavana doğrulttum. "Bu kız inanılmaz iyi" dedim kafa sallayarak. Gözlerimi

yumarak birkaç saniye müziğe odaklandım. "Bana inanmamakla hata ediyorsunuz" dedim elinden yakalayarak. "Birkaç zorlu gün geçirdim ve siz tüm olanları silmektesiniz." Halihazırda, *On Battleship* duyuluyordu –insanı sırtüstü devirecek bir parça–. Elini dudaklarıma götürdüm. "Tedarikçinizin adresini vermeniz gerekecek" dedim. Kocaman gülümseyerek, yine çantasından aynasını çıkardı. Üzerine eğilip, saçlarını ensesinden kavradım ve onu dilimle öptüm.

Kadın, avadanlığını çantasına geri yerleştirirken, yeniden içki almaya gittim.

"Tanışmamıza içelim" dedim. "Ne iş yapıyorsunuz?"

"Özel bir şey yapmıyorum. Okuyorum, seyahat ediyorum."

"Ne güzel meslek" diyordum az kalsın. Yaklaşmasını işaret ettim. "Gelin, yanıma gelin... Yaklaşın." Yine dudaklarına yapışıp, göğüslerini okşadım. Çok hoşuna gitmiş gibiydi – sutyen takmamıştı–.

Birkaç dakika sonra, kadehimi bitirip, artık asla kalkamayacağımı düşünürken, beni ayağa dikmek için giysi kolumdan çekiştirmekten başka bir gayret sarf etmesi gerekmediğini görerek şaşırdım.

"Çocukların odasına" dedim tek nefeste. "Orada daha rahat ederiz." Gözlerimin önünde ışıklı noktaların dans ettiği ve karşılaştığımız yüzlerin deforme oldukları izlenimini haizdim.

Roger kapıyı açtığı esnada, ben pantolonumu yukarı çekmiştim; ama eşim kendine birkaç saniye soluklanma hakkı tanımıştı. Tek kişilik iki yataktan birinin önünde, daha bir dakika evvel düzdüğüm pozisyonda, gövdesinin üst kısmı öne devrilmiş halde diz çökmüş, eteği kalçalarına kadar sıyrılmış, çıplak ve davetkâr kıçı ışıl ışıl, derin ve sık nefes alıyordu.

Manzarayı gören ev sahibi şaşkınlıktan dondu kaldı ve ben önüne geçerek kadına siper olana kadar elini kapının kolundan çekemedi.

"Bu da ne, Marc?" diye böğürdü, bozuk bir yüz ifadesiyle.

"Her şey yolunda" dedim onu dışarı iteleyerek. "Ne oldu ki?"

"Bu işi benim evimde mi yapıyorsun? Çocuklarımın odasında?"

"Çocukların burada değiller, Roger."

"Burası onların odası, amk!"

Çocuk sahibi olmak insanı delirtiyordu. Çocuk sahibi olmamak da delirtiyordu.

Adamın omzunun üstünden dışarı göz atınca, ufuktaki ışığı fark ettim.

"Geç oldu" dedim.

"Nereden çıktın, sen?" diye çemkirdi. "Hangi ilkel diyardan geliyorsun, yabani herif? Orman adamını mı oynuyorsun? Kızımın yatağında düzüşme hakkına sahip olduğunu mu sanıyorsun, ruh hastası? Çık evimden, Marc, siktir git!"

Kadınla kendimizi dışarıda bulduk ve onu arabasına kadar takip ettim.

"Sizi eve bırakmamı ister misiniz?" diye sordu.

Cazibesi yerindeydi. Gün ışığında görünce hayal kırıklığına uğramadığıma şaşırdım.

"Yok, hayır, çok teşekkürler" dedim. "Sanırım biraz yürüyeceğim, teşekkür ederim."

Hararetle yanaktan öpüştük, ikimiz de tanıştığımıza sevinmiştik, sonra birkaç adım geriledim –ki bu, içinde bulunduğum ve aşırılıklarım yüzünden iyi bildiğim o sonsuz zayıflık durumunda bir nevi başarıydı– ve arkamı dönüp aksi istikamette yürüdüm.

Hava serin olduğundan, yakamı kaldırdım. Şafak daha yeni söküyordu. Biraz ileri gidip gitmediğimi sorguluyordum

–hem o gece tükettiğim muhtelif içkilerin seviyesi, hem de eve yayan dönme kapasitem bakımından–. Her şey son derece muğlâk görünüyor ve gelen bir mesaj o bölgede hiç taksi bulunmadığını bildiriyordu. Bacaklarım pek sağlam değildi ve sokak yokuş yukarı çıkıyora benziyordu. Hiçbir şeyi tanımıyordum. Bir köpek, aramızdaki tel örgüye atıldığında, az daha kalp krizi geçiriyordum. Öyle uzağa sıçradım ki, o mahalde katranı berbat tanecikler içeren yola serildim. Ceketim ve önkolum mahvoldu. Ayağa kalmak kolay değildi. Köpek şeytani bir yaratık gibi havlayarak tel kafese saldırmayı sürdürüyordu. Hayvanın arkasında, elleri cebinde dikilen bir adam fark ettim. Bitkin, üstüm başım perişan, kan içinde, betim benzim atmış ve hıçkırık tutmuş vaziyette sunduğum içler acısı gösteriye gülümsüyordu. Daha önce o evin önünden geçmiş miydim? O sokak bana bir şey ifade ediyor muydu? Belli bir dönemde gözlerimi kullanmayı, yerleri aklımda tutmayı, ayrıntıları hafızama kaydetmeyi öğrenmiştim; ama yorgunluktan bitmiştim ve en kısa yoldan eve dönmekte giderek daha çok zorlanıyordum. Meseleleri olduğu gibi görmek lazımdı.

Yeniden başlamaya hazır, titrek ve hâlâ mora çalan o sabah vakti, gücüm tükenmiş bir halde evime vardım.

Masaya oturmuş, camlı kapıdan giren utangaç gün ışığında, on tane 200'lük efervesan aspirinin eriyişini seyrederken, Gloria mutfağa girdi. Elektrik düğmesine basıp bizi yakıcı bir ışık dalgasına gömdüğünde, acıyla inledim. Işıktan korunmak için kolumu kaldırarak ona doğru döndüm.

"Yaralandınız mı?" diye sordu.

"Ayakta ne halt ediyorsun? Saat sabahın altısı bile olmadı. Ve lütfen yüksek sesle konuşma."

"Beni uyandırdınız. Bir şey düşürdünüz. O yüzden ayaktayım."

"Raklet makinesi düştü. Sandalyenin birinde eğreti duruyormuş."

"Karanlıkta mıydınız?"

"Mesele karanlıkta olup olmamam değil, Gloria; o dalgayı *kimin* bu denli makul bir yere koyduğu."

Gözlerini kısarak beni süzdü. "Aksiliğiniz mi üzerinizde?"

"Yok, keyfim yerinde. İdare eder."

"Kahve yapacağım. Siz de ister misiniz?"

Yanımdan geçerken bir an durup burnunu tıkadı. "Vay canına, ne kokuyorsunuz böyle? İğrenç!" diye bağırdı.

Omuz silktim.

Aspirinimi içtim.

"Ya kolunuz? Onu ne yapacaksınız?"

"Sorun değil. Ben hallederim. Sen yatmaya dönebilirsin."

"Gidip bir duş almanızı tavsiye ederim, çünkü... pöh! Harbiden!..."

Herhangi bir yanıt vermeden ona baktım.

"Ee, akşam nasıl geçti, iyi miydi?" diye ekledi.

Başımı öne doğru salladım. Üzerinde, dizlerine kadar inen bir tişört vardı.

"Yatacak bir kaltak çıktı mı?"

Yüzümü buruşturdum. "Hayır, tam olarak değil."

"Bunu ifade etmek için başka bir sıfat mı kullanıyorsunuz?"

"Biraz katı buluyorum seni. Sabahları sevmiyorsun galiba. En azından ortak bir şey paylaşıyorsun Alex'le. Sabah vakti onunla da konuşulmazdı."

"Ne? Bunu da nereden çıkardınız? Sabahları melek gibi olurdu o, ne saçmalıyorsunuz? Kendi halinize baksanıza siz."

"Ne halde olduğumu biliyorum. Benim için gayet uygun."

"Ah, evet, haberim var. Ara sıra sizden bahsederdi."

"Öyle mi? Harika. Kısmetine mi hayıflanıyordu?"

Yanıt beklemeksizin ayağa kalkıp, koca bir bardak martinicin hazırlamak üzere salona geçtim. Élisabeth evden firar ettiğinden beri, hiçbir bitki direnç gösterememişti, bütün vazolar boştu ve benim zevkime göre oda kasvetli bir hal almıştı. Sadece geniş ve derin, sağlam ve rahat kanepeler değerlerini koruyordu, kaprisli bir anımda onları Danimarka'dan getirtmiştim.

Hâlâ becerebilirsem odama çıkmadan evvel, gidip bir dakikalığına oturdum. Kadehimi bitirdim. Bazen yeterince ileri gidilmemiş oluyor ve son bir gayret göstermek gerekiyordu. Öylece oturup kaldım ve titremeye başlayan dizlerimi kavradım.

Ertesi gün Marc atölyeye öğleden önce varmayı başardı –yolculuğun bisikletle gerçekleştirdiği son bölümü onu canlandırmıştı–. Bir sürü kahve ve bir sandviç sipariş ettikten sonra, bir reçine bloğuna, iskarpela ve rendeyle girişti. Kolları ağrıdığında mola verip bir sigara içti ve işine kaldığı yerden devam etti.

Akşam çöktüğünde bir hayli mesafe katetmişti. Seans, fiziki bakımdan zorlu geçmişti. Altı saat boyunca aralıksız çalışmıştı ve yorgunluk kendini hissettiriyordu. Bayıldığı anı veya kendisini yatağına kimin taşıdığını hatırlamıyordu; ama ne olursa olsun, yorgunluğu, hissettiği şeyi açıklamaya kâfi değildi. Kendini ezik ve harman hissediyordu.

Her şeyi boş verip, on beş dakika duşun altında kaldı. Yıllar geçtikçe, akşamdan kalmalığın telafisi de uzuyordu. Kafasını ovuşturdu. Formunun zirvesindeyken saatte yüz kilometre hız yaptığı farz edilirse, şimdi altmış beş civarında dönüyordu ve bu, olayların alacağı istikameti açıkça gösteriyordu. Bisikletine atlayıp, yavaş yavaş, gara kadar indi. Durup bir antrkot aldı –eskiden olsa, midesine sağlam bir

şeyler girmeden, doğruca gece kulübüne ya da herhangi bir partiye koşardı–. Gırtlağı ıslak, burnu beyaz vaziyette.

Vakit çok geç değildi, metro doluydu, ama tıkanmış cadde ve sokakların, trafiği kilitlenmiş rıhtımların üstünden geçiyor ve bu onu katlanılabilir kılıyordu. Hattın öbür ucunda arabasına bindi ve aynı saatlerde direksiyona geçip evlerine dönerken ortalığı birbirine katan iki üç hıyar yüzünden oluşan kaçınılmaz tıkanıklıklardan kaçınmak için, son süratle kalkış yaptı.

O günkü eserinin kalıbına ilişkin açıklama ve fotoğrafları vermek için Michel'in evine saptı, ama arkadaşı daha dönmemişti. Telefonunu evdeki alete bağlayıp, resim ve yorumları ek belge olarak Michel'in dikkatine yollarken, Anne bir kadeh şarap ikram etti. "Nerede o?" diye sordu Marc, gözlerini ekrandan ayırmadan. Aynı jenerasyona ait çok sayıda sanatçının yapıtları gibi, makul bir açıklama bulunmaksızın sağda solda (son olarak Roma'daki Fransız elçisinin Palazzo Farnese'de yer alan bürosunda) harap olmaya devam eden çalışmalarının muhafazasıyla ilgili son düşüncelerine dair birkaç not tuşladı.

"Orası bir muamma" diye cevap verdi, hâlâ pek dinç görünmeyen ve bir dirseği öbür avucunun içinde, buharlı lokomotif gibi, sigara üstüne sigara içen Anne. Marc telefonun ara kablosunu söküp bürodan uzaklaştı. Gün boyu bir şey almamıştı, ama şimşek hızıyla değişen iniş çıkışların oyuncağı olmayı sürdürüyordu.

"Önemli de değil zaten" diye devam etti Anne, sigarasının külünü sertçe silkerek. "Umurumda bile değil..." Kendini bir koltuğa bıraktı. Şehrin manzarası muhteşemdi. "Şu meşhur orta yaş bunalımı" diye ekledi iç çekerek. "Sanırım daha önce de olabiliyor. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Kesinlikle."

Alex'in onu bir bakıma duygulandırmış olan vejetaryen rejimi sohbetine rağmen, antrkotunu pişirmek ve pansumanını yenilemek için vakit kaybetmeden eve döndü.

Geldiğini duyan Gloria, gece olana kadar kendini gözetleniyormuş gibi hissettiğini söyledi. İlkin evin arkasında çalı çırpı toplarken, sonra da içeri girdiğinde o hisse kapılmıştı. Öyle ki, kapıları kilitleyip, dizlerinin üstünde mutfak bıçağıyla film seyretmişti.

Marc, içinde rulman bilyeleri bulunan bir çekmeceden güçlü bir el feneri çıkardı ve çalışıp çalışmadığını kontrol edip Gloria'ya uzattı. "Bak bakalım, bir şey görecek misin?" dedi. "Et ister misin?"

"*Et* mi?"

"Dinle, dolabın sebzeliğinde birkaç turp kaldığını fark ettim. Onları sana bırakıyorum."

Gloria dışarı çıktı. Marc, onun pencerenin arkasında belirdiğini, sonra da fenerle etrafı tarayarak uzaklaştığını gördü. Sanki mantar toplamaya gidiyordu. Bu kız onu korkutuyordu. Evet, neticede korkutuyordu. Tavayı ateşe koydu. Bir kadeh beyaz şarap doldurdu. Ve tam gözden kaybolduğunu sandığı anda, genç kız geri dönerek ona doğru geldi.

"Yok, bilmiyorum, bir şey görmedim..." dedi göğüs geçirerek, kapıyı ardından kapatırken. O da kendine şarap koydu. Anne'dan haber sordu. Marc, onun kendini daha iyi hissettiği, kuşkusuz iki üç güne kadar galerideki işinin başına dönebileceği cevabını verdi. Etin arkasını çevirdi. "Buraya geldiğinden beri birçok kişinin huzurunu kaçırdın" diye devam etti, "farkında mısın?"

Gloria bir elma alıp giysisinin koluna sürttü. "Hadi yahu?" Marc masaya yerleşirken, genç kız gidip salondaki koltuklardan birine gömüldü. Marc onunla tek kelime etmeden, sakin sakin etini yedi.

Ayağa kalktığı sırada: "Anne'ı düzdünüz mü peki?" diye sordu kız.

Marc başıyla onayladı: "Tam bir sene boyunca sevgilisiydim. Uzun zaman oldu. Ama unutmak zor. Bütün geceyi yatağında, onunla geçirmek için bir yığın numara çeviriyordum hep. Politik açıdan aynı tarafta yer almamız da cabası. Michel ve ben onu bir mukavemet ve hayatta kalma stajında tanımıştık. Çok başarılıydı ve başta ben olmak üzere herkesin gözünü kamaştırmıştı."

Tabağını bulaşık makinesine yerleştirdi. "Kendini savunmak için bıçağa ihtiyacı yoktu" diye sürdürdü konuşmasını. "Geçen akşam sana gayet iyi davrandı aslında. Anne bizim gruba dahil olduğunda, bir erkeği çıplak elle öldürmeye muktedirdi. Aramıza bunun için alındığını söylemiyorum, fakat bunun da hesaba katıldığını biliyorum. Bu dünyada bazı tekniklere hâkimiyet ciddi bir avantaj sağlıyor."

Marc salona ilerledi.

Gloria ona bir göz attı. "Bu akşam çıkmıyor musunuz? Yapacak bir şey bulamadınız mı?"

Kendisine karşı daima bu biraz küçümseyici, alaylı ses tonunu kullanıyordu. Marc bunun bir alışkanlık halini almamasını ümit ediyordu.

"Hayır. Bu akşam erkenden yatacağım. Başka bir şey yapmak istemiyorum."

Tam bunları söylediği esnada, bahçede bir gölge fark etti.

Antrede şemsiyelerle duran beysbol sopasını kaptı ve başının üstüne kaldırarak dışarı çıktı, fakat gölge çoktan çalılıklara doğru fırlamıştı bile. "*Hey!*" diye bağırdı, kaçağın peşinden ileri atılarak. "*HEY!!*" Ona çabucak yetişti. Yola varmak üzerelerken, bacaklarına daldı ve tamamen durana kadar, neredeyse birbirlerinin üstünden, aşağı doğru onlarca metre yuvarlandılar.

"Ne oluyor yahu? Neyin var senin?" diye bağırdı öfkeyle, Michel'i yakasından yakalayarak –ama neredeyse hemen bıraktı, adeta elleri yanmıştı–. İlk olarak Michel ayağa kalktı, beti benzi atmıştı ve nefes nefeseydi. Marc gözlerini ondan ayırmıyordu.

"Ne var?" dedi Michel, giysilerini silkeleyip, eliyle saçlarını düzeltirken. "İçeri bir göz attım, ne olacak? Seni görmeye gelmiştim. Delirdiğini zannettim. Ödümü patlattın be!"

Marc, Michel'in kalkmasına yardım etmek için uzattığı eline baktı. Bir an tereddüt etti. Ağzında hâlâ yaşadıkları kovalamacanın yoğun acılığı vardı. Lakin sonunda ötekinin sunduğu yardımı kabul etti ve ayağa dikilip, o da üstünü başını silkeledi. "Mesajını aldım" diye devam etti Michel. "Eve dönmeden önce seninle bir iki noktayı görüşmek istiyordum yalnızca. İnan, sopa yemeye gelmedim. Ama durup sizi seyrettiğim doğru. Tablo gibiydi. Bu da benim biraz röntgenci tarafım, bilirsin."

Marc yanıt vermedi. Eve doğru çıktılar.

"Bu arada, Anne nereye kaybolduğunu merak ediyor" dedi.

"Umarım kaygıdan ölmemiştir" diye söylendi Michel.

Birkaç yıldız belli belirsiz parlıyordu, ağaçlar karanlık ve sessizdi, perdelerin ardında şekillerin hareket ettiği komşu evlerde birkaç ışık, nehirde birkaç kayık, ateşböcekleri, sokak aydınlatmasında uçuşan minik sinek bulutları... Ölü yapraklardan müteşekkil halıdan parlak solucanlar çıkıyor, gece hâlâ böceklerle hışırdıyordu, ama canlılığı azalmıştı.

"Geçenlerde Mısır mumyalarından maske yapan şu herifleri bulsana bana" dedi Marc, söylediklerine boş salonun ortasında, camın karşısında, elleri cebinde, hareketsiz, sessiz ve gergin dikilen Michel'in en ufak bir dikkat göstermediğini fark etmesine rağmen. "Konuşmak istiyorum."

Michel'in aklını başına toplamasını daha rahat beklemek için bir koltuğa yerleşti. Avlunun o tarafı dosdoğru Gloria'nın odasına bakıyor ve en azından penceresine çekilmiş kırmızı perdenin arkasında parlayan ve dostunu kelimenin tam anlamıyla hipnotize eden ışık görünüyordu.

"Yuh artık" dedi gülerek. Kafasını sağa sola sallayıp: "Korkunç bir şey" diye ekledi, "onu kaçırıyorum sanki! Ya da bende veba olduğunu falan zannediyor."

Marc onu teskin etmeye çalıştı. "Zor bir yaş, başka bir kuşak, takma kafaya. Bizim gibi değiller. Oralı olma ve daha ziyade bir mukavemet koşusuna hazırlan. Onu birkaç günde kafakola alacağımızı umut etme."

Buzdolabından iki bira çıkardı, fakat Michel istemediğini, eve dönmeyi tercih ettiğini, çünkü kendini birden yorgun hissettiğini belirtti. Yorgunluktan geberiyordu.

Bilahare yaşananların ışığında, yolun deşifre edemediğim –hatta belki etmek istemediğim– belirti ve işaretlerle ekili olduğunun bilincine vardım. Lakin zihnimde belli belirsiz bir sezgi embriyonu filizlenmeye başladığında, zaten muhtemel önlemlerin alınması için yeterli vakit kalmıyordu.

Michel'le hendekte yuvarlandığımız akşamla hemen yakınlarda vuku bulan korkunç trajedi arasında on beş gün bile geçmemişti. On beş gün! Hem çok hem de az, derdi kimileri.

Michel'le boğuşmamızın ertesi günü –parlak gece egzersizimize birkaç morartı tanıklık ediyordu–, şehrin iyi bir nama sahip olmayan, köprünün öbür tarafındaki, ailelerin pek itibar etmediği kısmında, genç bir torbacıyla randevum vardı. Güneş sayesinde, mekân çok daha az kasvetli görünüyordu. Sabah sabah, itfaiyeci kıyafeti giymiş bir adam, kucağında bir çocukla, alevler içindeki bir apartman dairesinin kapısından çıkmıştı ve bu video ülkenin bütün ekranlarında

art arda yayımlanıp duruyor, böylece insanlar da –bankalar ve her tür fırsatçı tarafından fena halde kazıklanmış olmalarına rağmen– genelde kendilerini oldukça keyifli hissediyorlardı. Üstelik hava hâlâ güzeldi, güne huzur ve güvenle başlıyorlardı. O yüzden nehir kıyıları bir hayli kalabalıktı, etraf insan kaynıyor, bin bir çeşit iş dönüyordu; fakat rıhtımlar yeterince genişti ve imajına manyak bir özen gösteren belediyenin bakımda kusur etmediği birçok sakin, gölgelik, tırmıklanmış çimlerle kaplı köşeye sahipti. Sular hareleniyor, nehir kaynak gibi kuğuruyordu. Fazla sıcak veya soğuk bir yerde sergilenen yapıtlarımda baş gösteren bozulma sorununu düşünerek yürüyordum. Benimle aynı problemlerle karşılaşan ve kullandığı bileşimin tarifini veren Hamburglu bir ressamla yazışıyordum, ama kolay tutuşan maddeler kullanmakta kararsızdım.

Biraz ileride, bir bankın etrafında kendi aralarında komplocu havalarla konuşan bir grup ergene rastladım. Biraz karanlık tiplerdi ve aralarında Gloria'yı tanıdım. Derhal geri döndüm.

Onun beni görmemiş olmasını umuyordum, zira o bölgede ne halt ettiğimi açıklamak istemiyordum. Öte yandan, *onun* orada ne halt ettiğini merak ediyordum.

Torbacımı daha yukarıda, iki sokak ötede buldum, olan biteni açıkladım; ama planlarımızdaki bu ufak pürüz yüzünden az kalsın histeri krizi geçiriyordu, bağırıp çağırmaya, küfretmeye başladı ve hemen başımıza birkaç meraklı toplanıp bizi seyretmeye koyuldular. O salağın üzerinde bulunması muhtemel onca şey aklıma gelince, kaldırımın ortasında nasıl böyle bir rezalet çıkardığına inanamadım. Böyle bir şey yapmak için kafayı tamamen sıyırmış olmalıydı.

Daha fazla beklemeden onu bırakıp yürüdüm. Bir torbacının şahsiyeti de malı kadar önemli olduğundan, o çocuğun iş göremeyeceği aşikârdı.

Geldiğim yoldan geri döndüm, ama bu sefer Gloria tarafından fark edilmemek için gereken tüm tedbirleri alarak.

Küçük gruptan, ansızın geri dönüşümün fark edilmesine mani olmayan çok garip bir şey yayılıyordu: Aralarında fevkalade çarpıcı bir aile havası vardı. Öyle ki, Gloria dahil, erkek ve kız kardeş, hatta ikiz olabilirlerdi. Epey şaşırtıcı bir tablo oluşturuyorlardı. Gloria bana doğru birkaç saniye dik dik baktı, ama gözümü bile kırpmadım ve bir şey fark etmedi. Bu sırada bir nevi gizli ve gergin toplantıyı bitirip ona dönen diğerleri genç kızı azarlıyor gibiydiler, çünkü başını öne eğdi ve becerebileceğini zannetmediğim, suçüstü yakalanmış küçük bir kız edasına bürünerek, onay verdi. Mamafih, anlayabildiğim kadarıyla, kendini savunmaya çalıştı, fakat ağır basan suçlayıcıları, lafını ağzına tıkadılar.

Şaşkın bir halde eve doğru yola koyulmaya niyetleniyordum ki, biraz ilerde eski torbacım beni yakaladı ve bin bir özür dileyerek, yeni bir maddenin etkisinde bulunduğunu açıkladı. Bunu anlayabileceğimden şüphesi yoktu.

"Bırak bu işleri" diye yanıtladım, "çekil yolumdan."

Hemen eve dönüp Gloria'nın odasını didik didik aradım, ama çok az eşyası vardı ve hiçbir şey bulamadım. Delil babında ilginç bir şey olmaması dışında en ufak bir kanıta denk gelmedim.

Bir müddet yatağında oturup kaldım. Alex'in, kısa bir süre önce ortalığı az çok kırıp geçirmesini müteakip benden aşırdığı fotoğrafı şimdi başucu sehpasında, parlak metalden bir yolculuk çerçevesinde duruyordu, ama ben buna bakmaktan kaçınıyordum.

Odasından çıktığımda, vakit ikindiye yaklaşıyordu ve atölyeye gitmekten vazgeçtim. Kendime bir kadeh şarap doldurup, Posta Genel Müdürlüğü'ne ait, sürüncemede bıraktığım bir proje için maket yapacak malzeme aramak üzere bodruma indim.

Gloria döndüğünde gece olmuştu.

Salondan elimle selam verdikten sonra, gözlerimi yeniden bahis konusu projeye dair notlarımın sıralandığı cep telefonuma çevirdim. Maketin taslağı bile masanın yarısını işgal ediyordu. Her şeyi bambudan yapmayı ve mümkün mertebe doğal malzemeler kullanmayı öngörüyordum.

Son saatleri gördüğüm şeyi sorgulayarak geçirmiştim ve onunla konuşmak için yanıp tutuşuyordum; ama bir hayata ebediyen gölge düşürebilecek, soldurabilecek, kemirebilecek sakarlıklardan birini yapmaktan ve onu sipere itip kaçmasına yol açarak, herhangi bir şeyi kurtarma umudunu yitirmekten korkuyordum. Neticede, kimle isterse takılabilir, kimi ve neyi isterse onunla olabilirdi, bunun hiç önemi yoktu, hayır, gerçekten, kesinlikle önemi yoktu.

"Kendime ızgara sosis pişirmeyi düşünüyordum" dedim. "Hoşuna gider mi?"

"Izgara sosis? Ay, ne hoş, ne leziz!"

"Ayrıca, Meksika usulü tavuk kanadım da var."

"Tamamdır. Kanat olur, bak. Bana uyar."

Gece mangalları dünyanın en güzel şeyiydi –Cennet adında parçalanmış bir gezegenin bazen Dünya'ya düşen ve ışıltılarıyla onu aydınlatan parçaları–... Yumuşak astarlı bir eşofman üstü ve güzel bir kapüşon, akşam serinliğinin hoş bir hal almasına yetiyordu. Ay pamuksu bir halenin ortasında parlıyordu.

"Gününüzü buna mı adadınız?" diye sordu genç kız, maketi işaret ederek. Epey sarhoş görünüyordu. Teni biraz ışıldıyordu.

"Evet, ama pek yetenekli değilim. Pek dert de etmiyorum."

Et cızırdıyordu. Gloria, kazasız belasız mutfağa kadar gidip iki kadeh şarap getirmeyi başardı. Maşanın ucuyla sivri topuklarının yüksekliğine dikkat çekerek onu tebrik ettim. "Nereden buldun bunları?" dedim gülümseyerek.

"Beğendiniz mi?" diye karşılık verdi hemen, bir bacağını bana doğru kaldırarak. Bu hareket, mekanik bir etki yaratarak, zaten ziyadesiyle kısa olan eteğinin yukarı sıyrılmasına sebep oldu ve bacak arasını gözlerime sergiledi.

"Çok güzel" diye cevap verdim mangala dönerek.

"Ah, pardon! Kusura bakmayın! Affedersiniz!" dedi, yere elli litre süt dökmüş gibi.

Onu yatıştırdım, salıncak kanepeye eğilip elini tuttum: "Her şey yolunda, Gloria. Bir yaramazlık yok. Bu meseleyi hiç dert etme, çoktan unuttum bile."

Bu kesinlikle gerçekti. Şimşek hızıyla, üstüne bir ton toprak atıp bastırmıştım, iyice sıkıştırmıştım. Yemek için içeri yerleştik, zira Gloria üşütmekten korkuyordu. Saat gecenin bir buçuğuna geliyordu, az evvel ateşe bir kütük atmıştım. Gloria televizyon kumandasıyla oynamaya başladı. Bir porno filmde durdu.

"Bunu daha önce gördüm" dedim birkaç dakika sonra. "Çabuk yiyelim, çünkü sonu sahiden çok sert." Alaycı bir edayla gülerek, kapatmak için kumandayı televizyona nişanladı.

"Dininiz mi yasaklıyor?"

Marc ayağa kalktı, tabakları topladı ve mutfağa taşıdı. Kendi kendine, genç kadının içki tüketimini frenlemesi mi, yoksa tam tersine, bir an önce sersemlemesini sağlayıp, giyinik vaziyette yatırmak için teşvik etmesi mi gerektiğini soruyordu; ama henüz bir karara varmadan, Gloria dönüşte onu yakalayıp kollarını boynuna doladı ve sanki suya gömüleceklermiş gibi, sımsıkı yapıştı. Sonra Marc'ın tepki göstermesine imkân bırakmadan, bacaklarını beline sardı.

Ertesi gün Gloria, küçük bir fare deliğine saklanmak istediğini belirtti. Bana karşı davranışından dolayı o kadar

utanıyordu ki, ne diyeceğini bilemiyordu, kesinlikle büyük bir utanç duyuyordu.

"Abartmanın âlemi yok" dedim. "Ben daha ziyade eğlenceli buldum. Eminim, pek yakında buna güleceğiz."

"Ben emin değilim. Ah, kafayı yiyeceğim, tam bir sürtük gibi davrandım. Neyse ki karşımda siz vardınız. Başkası olsa, durumdan faydalanabilirdi. Harbiden sağlam bir iradeye sahipmişsiniz."

"Aklımdan bile geçmedi, biliyor musun? Oğlumun sevgilisine dokunacak değilim herhalde."

"Eski sevgilisi."

"Neyse, istediğin gibi adlandır... Nasıl desem? Böyle bir şeyi düşünmem imkânsız, hepsi bu kadar!"

Yanağını okşayıp göz kırptım ve çıktım. Bu sohbeti uzatmak istemiyordum. Öyle derin düşüncelere dalmışım ki, garı geçip çevre yolundan devam ettim ve kendimi berbat bir durumda, yani kentte, şu saçma sapan, tıkalı trafiğin ortasında, hepsi vakit kaybetmeye, ufak ufak zehirlenmeye, küçülmeye, gerilemeye mahkûm başka geri zekâlıların arasında araba kullanırken buldum; ama ağlamak için çok geçti ve radyoyu açtım. Genelde her şey o kadar kötü gidiyordu ki, bazen vahşi doğa haline geri dönen dünyanın çektiği ıstıraba kıyasla, kilitlenmiş trafik bile sonunda kabul edilebilir geliyordu.

Michel'i aradım: "Trafiğe takıldım. Arabayı bırakacağım. Yoksa deli olacağım. Birini yollayabilir misin? Tanrım, dışarı çıktım ve her iki yönde de araba okyanusundan başka bir şey görmüyorum! Aman Tanrım!" Çok uzakta değildim. On dakikada on metre ilerlemiştim –görünüşe göre sorun, tıkanıklıklarıyla meşhur yukarıdaki bir döner kavşaktan ileri geliyordu–, fakat herkes bir zombi ordusu gibi, var gücüyle aynı noktada birleşmek istiyora benziyordu.

Anahtarları galeriden koşarak gelen bir stajyere verdim –keşke koşmasaydın, dedim; direksiyonuma dokunmadan

evvel ellerini silmek isterse torpido gözünde kâğıt mendil bulabileceğini söyledim– ve antidepresan yutmuşum gibi gönül rahatlığıyla onu terk ettim. Evden çıkarken galeriye uğramayı öngörmemiştim ve orada yapmam gereken belli bir iş de yoktu; ama Michel, yılsonu için planlanan, Rus hapishanelerindeki dövmeler konulu bir serginin parçalarına ait paketleri tam açarken mekâna vardım –sahiden çatlaktı şu Ruslar–.

Onları bir süre dışarıdan gözledim. Anne falçatayla kartonları açıyor, Michel'se içindekileri inceliyordu. Bir sonraki fotoğrafa geçmeden önce, ikisi birden saygıyla dudak bükerek kafalarını sağa sola sallıyorlardı. Michel yere çömelmiş, Anne bir elini onun omzuna atmıştı. Birlikte katettiğimiz yolu, yolculuğumuzun sürdüğü otuz kadar yılı düşününce, o el içimi onlara yönelik bir şefkatle dolduruyordu –her şeyden önce, baş etmeme yardımcı oldukları onca ağır darbeyi anımsıyordum, sorunların üstesinden her daim birbirimize destek olarak gelmiştik ve bu, çevremizde muazzam bir sur inşa etmişti–.

Ardından başka bir duygu geliyordu; bu üçgen ilişkinin soluk tıkadığı, boğduğu, kör ettiği, neticede ilişkilerimizin aşırı yanıcılığı dolayısıyla üçlü münasebetin aslında o kadar da iyi yürümediği hissi. Üstelik Julia, sürekli ihtimam göstermemize rağmen, her zaman kendini dışlanmış ve mağdur addetmişti.

Ama ne olursa olsun, benim en iyi arkadaşlarımdı onlar. Uzaklarda bir korna konserinin uğultusu dalgalanırken, ortaya çıkmadan evvel bir dakika daha onları seyrettim. Anne iyi bir sevgili olduğu gibi, bilahare harika bir arkadaşa, nispeten nevrotik ama ziyadesiyle yakın bir dosta da dönüşmüştü. "Tanrı onu kutsasın!" diye düşünüyordum bazen. Michel benden beş yaş büyüktü ve ağabeyim gibiydi ki bu, seksenli yılların ortalarında müstakbel karısını bol bol düz-

müş olmamın haricinde, daha basit bir durumdu. İkisini de seviyordum. Yaralamak isteyeceğim, el kaldıracağım son kişiler onlardı.

Yaşam tarzımızı, etrafta yarattığımız imajı düşünüyordum. Gloria bizi nasıl görüyordu mesela, Alex nasıl görmüştü. Bu bakış açısı ilgimi çekiyordu. Onların gözünde pek iyi bir imaja sahip olmadığımızı, muhtelif alanlarda gösterdiğimiz aşırı ve suçlu bencillik nedeniyle bizden tiksindiklerini biliyordum; fakat bunu hiç son seneki kadar güçlü hissetmemiştim. Hele Gloria misafir odasına yerleştiğinden beri iyice kuvvetlenmişti bu düşüncem.

Niye ansızın metroda sarhoş bir kızla ilgilenir olmuştum ki? Nereden esmişti kafama? Neden o görüntü birdenbire gözüme dayanılmaz görünmüştü? Hâlbuki onca yıl hayatıma renk katmış gece gezmelerinin sıradan manzarasının bir parçasıydı. Akşamın sonunda kaç kadın ya da yeniyetme kızın zilzurna sarhoş, dağılmış bir halde, erkekler tuvaletinde veya kaldırımdan geçenlerin ortasında ruhunu teslim ettiğine tanık olmuştum? Duvarın dibine yığılan, erkekten beter küfreden, tutarsız nutuklar çeken ve kendileri farkına bile varmadan, geri zekâlılar gibi ağızlarından salyalar akan kaç kadın görmüştüm? Bir rakam vermek imkânsızdı; ama çok, pek çok defa denk gelmiştim ve hasbelkader bir kez dikkat etmişsem, bir daha asla özel bir dikkat göstermemiştim. Aniden ne olmuştu bana? Bu hâlâ bir muammaydı.

Bu soruları kendime, bir suşi barında Japon birası içerek onları beklerken soruyordum. Titiz bir özenle inşa etmiş olduğumuz küçük dünyamızı düşünüyordum; bulunduğum bardan uçaklarımıza, araba ve evlerimize, organik ürünlerimize, kaşmirlerimize, bilgisayarlarımıza, marka merakımıza kadar... Ufacık bir dünya –solgun, bayağı, soysuz, saçma–. Bu uğurda müthiş fedakârlıklara razı olma fikri anlaşılmaz ve çılgınca görünüyordu.

"Seninle aynı fikirdeyim" dedi Anne, burnunu menüden kaldırmadan. "İlaçsız, uyuşturucusuz, alkolsüz bir dünyada ne yapardık?" Ürpererek başını iki yana salladı. "Neyse, boş ver" diye mırıldanıp,okumasına devam etti.

Onları davet ettiğime, yanımda olmalarına seviniyordum. Hemen hemen her gün görüşüyorduk; ama yine de böyleydi, hâlâ onları görmek isteyebiliyor, görmekten mutlu olabiliyordum ve benim için vazgeçilmez olup olmadıklarını bilmesem de, bunu test etmeye istekli değildim. Fasulye esaslı bir pastanın tadına bakmaya hazırlandığımız sırada, Anne'ın bizden ayrılması gerekti. "Oldukça formda buluyorum onu" dedim, kaldırımda koşturuşunu görünce. Giderken bana veda etmek için aniden başını çevirdiğinde, dudaklarımız birbirine değmişti.

"Evet, formda olduğu söylenebilir" diye yanıtladı Michel, karanlık bir edayla. "Kendini çabuk topluyor. Koşmaya bile başladı."

"Ne demek istediğini anlıyorum."

"Vakaların çoğunda sorunun çiftten kaynaklandığını biliyor musun? Bizim sıkıntımız da bu işte."

"Evet, ama Doktor Golberg..."

"Ah, acı bana, salla o hıyarı. Beni dinle, Marc, mesele benden kaynaklanmıyor. Şu siktiğim tahlilleri tekrar yaptırmaya ihtiyacım yok. Her hâlükârda, bu tip saçmalıkları duymak istemiyorum artık."

Anladığımı belirtmek için ellerimi kaldırdım. "Doktor olduğunu bilmiyordum" dedim hesabı isterken.

Dışarıda eliyle önkolumu kavradı. Hava güzeldi ve daha şimdiden sokakların üstüne ve vitrinlere asılmış –göz tırmalayan bir şiddet ve insanın kafasını ellerinin arasına alarak geriye hoplamasına yol açacak bir çirkinlik sergileyen– Noel süslerine rağmen, sonbahar hâlâ hissediliyordu.

"Baksana" dedi, güneşli kaldırımda kol kola yürüdüğümüz sırada. "Karılarımız olmadan, sadece ikimiz, dışarı çıkmayalı uzun zaman oldu, öyle değil mi, ne dersin?"

"Tabii ya. Elbette. Çok iyi gelir. Bu projeyi hayata geçirelim. Erkek erkeğe bir gece."

Tuhaf bir şekilde, kaldırımda aniden durup, tek kelime etmeden bana sarıldı. Boynumda, sadece teklifini kabul ettiğime teşekkür etmek için, direğe asılmış gibi takılıp kaldığından şüpheliydim; fakat her ne kadar neler döndüğünü tam anlamamış olsam da, en ufak bir sabırsızlık göstermeksizin, sevgi gösterisini bitirmesini bekledim. Dostlar bunun için vardırlar.

Sonra birden geri çekildi ve yolumuza devam ettik. Başka zaman olsa, kendini tutamayıp, bu aşırı duygusallıkla dalga geçerdi; ama şimdi, az kalsın boynumda gözyaşı dökecekti. Dünyanın ekseni mi kaymıştı? Şu iktidarsızlık hikâyesinin zihnini derinden meşgul ettiğini, hatta bunu takıntı haline getirdiğini ve son zamanlarda günlerini bu konuda bilgi toplayıp araştırmaların vardığı aşamayı değerlendirerek, dünyanın dört bir yanında yayımlanan son makaleleri okuyarak geçirdiğini biliyordum. Umutlar ve hayal kırıklıkları birbirini izliyor ve bazen onu ekranının karşısında, yorgunluktan veya yalnızlıktan ağlamış olduğu için gözleri kan çanağı, kanser olduğunu yeni öğrenmiş ya da korkunç bir aşk acısı çekiyormuş gibi otururken buluyordum.

Ona işi bitince gelip beni atölyeden almasını önerdim; ama beni ilgilendiren renkleri artık sadece Almanya'da, Darmstadt yakınlarında üretilen ekstrüde termoplastik camları birleştirmeye giriştim ve zaman mevhumunu öyle kaybettim ki, kafamı kaldırdığımda, gece karanlığı çökmüştü. Saat onu geçiyordu ve Michel hiçbir yaşam belirtisi göstermemişti.

Bundan, son günlerde ve özellikle röntgenleri inceleyen Doktor Golberg'ün yüzü az çok asıldığından beri görür gibi olduğum –ya da hayal ettiğim– denli fena durumda olmadığı sonucunu çıkardım. Michel beni unuttuysa, bu iyiye işaretti; aklından başka bir şey geçmişse de keza. Üstelik ne mesaj gelmişti, ne de mail. Zevkten dört köşeydim, çünkü sekiz saat aralıksız çalıştıktan sonra, gezmeye çıkma isteğim aniden kaybolmuştu. Yine barları dolaşıp, yarın bitkin vaziyette, bütün gün migren ağrısı çekmek yerine, kanepeye uzanıp, elimde bir kadeh ve belki şu yaramaz sigaralardan biriyle film seyretmek daha çekici geliyordu. Yola çıkmadan evvel oturup bir şişe su içtim. Sonra telefonumla birkaç fotoğraf çektim ve maketle aynı anda inceleyebilmek amacıyla eve yolladım. Ve dükkânı kapadım.

Eve vardığımda ışıklar yine sönüktü. Gloria'nın kısa devreye yol açmak için bu sefer ne yapmış olabileceğini merak ettim –belki de ekmek kızartma makinesini duşa sokmuştu–. Mamafih yanlış yoldaydım. Elektrik vardı. Fakat kız evin tüm ışıklarını söndürmüştü, zira ona göre, dışarıda biri dolanıyordu. "Vay, yine şu bıçak" dedim, "bir sabah karnıma saplayacaksın onu, sonunda. Ne bileyim, bir çekiç falan bul bari."

Bıçağı vermesi için elimi uzattım. Sessiz bir tereddüdü müteakip razı oldu. Teşekkür edip bıçağı yerine koydum. Sonra ceketimi çıkardım.

"Gidip bakmayacak mısınız?" diye sordu, elleri belinde, bariz bir şaşkınlık içinde.

Göğüs geçirdim: "Ah, dinle, Gloria, akıllı ol, tüm vaktimi evin çevresinde kıpırdayan her şeyin peşinden koşarak geçirecek değilim. Yalnız yaşamıyoruz, komşularımız var, dağ başına atılmadık ya." Pencerenin önünde dikilip, pek dikkat etmeden yakın çevreyi gözledim. Fundalıktan kimsenin zuhur etmeyeceğini, ağaçların arkasında kimsenin saklanmadığını zaten biliyordum; çünkü eve geldiğimde

farlarımla bahçeyi taramıştım ve gözüme çarpan hiçbir şey olmamıştı; ne bir serseri vardı etrafta, ne de herhangi bir gölge –bir daha tekrarlayayım, iyi gözlemci sayılırım–.

"Élisabeth buradayken, her yeri sonuna kadar açık bırakırdı" diye devam ettim. "Gidiş şekline bakılırsa, bir gün onunla karşılaşacağından şüpheliyim, ama tanısan severdin. Ortak noktalarınız mevcut. Başlangıçta o da gözlendiğini, bilhassa akşam çöktüğü zaman her çalının ardında gizlenmiş bir serseri ya da röntgenci olduğunu zannediyordu, senden beter kuruntu yapıyordu. Velhasıl bu bir alışkanlık meselesi. Birkaç ay sonra dikkat bile etmez olmuştu. O yüzden, sen de aynı değişime uğramaya hazır ol."

"Umarım fazla gecikmez."

"İçin rahat olsun. Aynasızlar devriye geziyorlar. Gerçi bu, kapıları kapatmana engel değil."

"Göz yaşartıcı gaz satın alacağım."

"İsabet edersin. Çok iyi fikir. Felç edici jel de alabilirsin."

Daha sonra, Euronews seyrederken, yerinden sıçrayıp, çığlığını bastırmak için bir eliyle ağzını kapatarak, diğerini de zayıf bir ay ışığının güçlükle aydınlattığı bahçeye doğru uzattı. Viskimi üstüme döktüm.

Gloria, koltuğunda büzülüp iyice küçülürken, ayağa kalkıp camlı kapıya doğru ilerledim ve bir kahkaha patlattım.

"Alex, sizin oğlunuz olmadığından neredeyse emindi" diye söyledi genç kız, bir sabah. "Ona bu kadar az ilgi göstermenizin böyle açıklanabileceğini düşünüyordu."

Bu ifşaat, Marc'ı günün geri kalanında serseme çevirdi. Birlikte ettikleri kahvaltıyı yarım bırakıp, üstünde sadece kazakla, bitişik ormanda uzun bir yürüyüşe çıktı. Soğuğu ancak bir süre sonra hissetti. Üşümüş ve bembeyaz kesilmiş vaziyette yeniden ortaya çıkması en az üç saat aldı. Gloria film seyrediyordu.

"Demin bana söylediğin şey dehşet verici" dedi. "İyi de, babası olmadığımı nereden çıkarmış ki? Kafayı mı yemiş, nedir?"

Genç kız omuzlarını silkti. "Sordunuz, cevap verdim. Ama açıklama yapacak değilim, boşuna ağlayıp sızlamayın."

"Bu söylediğin korkunç, tüyler ürpertici, *dehşet verici*." Eline geçen ilk sandalyenin arkalığına yapıştı ve kuvvetle sıkarak gözlerini yumdu. "Beni öldürmen için para mı aldın?" dedi kalbini tutup iç çekerek.

"Bakın, elimden bir şey gelmez. Şayet istediğiniz gerçekse..."

Marc hemen elini kaldırıp onu susturdu: "Ona az ilgi gösteriyormuşum, ha?" dedi gözlerini kısarak. "Yeterince ilgilenmiyormuşum? Ne saçmalıyorsun sen?" Sesinin hafifçe titrediği hissine kapıldı, fakat Gloria hiçbir şey fark etmemişe benziyordu. Elini ağzında gezdirdi.

Tamam! Bütün o aydınlatıcı kalıntıları –süt dişleri, kargacık burgacık yazılar, babalar günü için minik notlar, pişmiş topraktan küllükler, okul karneleri, şiirler...– muhafaza etmemişti, ama aklı başında bir adamın bu tür şeyler yapması mı gerekirdi, aklı başında bir adam iyi bir baba olabilir miydi?

Marc, kızın gayretkeş cinsel ilişki önerisini reddettiğinden beri –aslında o genç vücutla biraz mücadele etmekten keyif almıştı– Gloria'nın onu alışılmadık bir ısrarla gözetlediğini bir kere daha fark etti. Merak ve güvensizlik karışımı bir edayla kendisini süzüyor ve o güzel alnının arkasında yerli yerine oturan, düzene giren bütün bilgileri, tasarlanan proje ve stratejileri kestirilebiliyordu.

Dürüst olmak gerekirse Michel Gloria'yı çok güzel buluyor, Marc'sa onun tamamen haksız olmadığını düşünüyordu; ama bu durum onda kız hakkında daha fazla şey bilme, kim

olduğunu ve Alex'le tanışmadan önce nereden geldiğini öğrenme arzusu yaratmıyordu.

"İnan bunu senin için yapıyorum" diye belirtti Michel. "Gözüm üzerinde. Pek yakında sana bir rapor veririm."

"Rapor mu? Neden bahsediyorsun, Michel?"

"Rapor, işte. Raporun ne olduğunu unuttun mu yoksa?"

"Ne olduğunu gayet iyi biliyorum. Vaktiyle bol miktarda hazırlardık. Rapor kotamızı doldurduk, öyle değil mi? Ama artık uyan. İstifa edeli yirmi seneden fazla oldu, tamam mı?"

"Hâlâ bazı zilleri çalabiliyorum. Hâlâ görevde birkaç arkadaşım mevcut."

"İyi de, bunu yapmanı isteyen kim?"

"Vicdani sorumluluk icabı yapıyorum, hepsi o kadar. Asla yeterince temkinli olunmaz, Marc. İkimiz de biliyoruz bunu. Bilmek için herkesten daha iyi yerdeyiz ve şu aralar beni biraz kaygılandırıyorsun, gardını biraz fazla çabuk indiriyorsun. Öğrendiğimiz şey bu değildi."

"İnanılır gibi değil. Ne yapıyorsun peki, takip mi ediyorsun onu, gözetliyor musun?"

"Ne yaptığımı gayet iyi biliyorsun. Her hâlükârda, kızın sabıkası yok."

"Bazen delirip delirmediğini merak ediyorum, biliyor musun?"

Michel alaylı bir şekilde güldü. Arkasını korumamış, aşırı iyimserlikten yanlış yapmış ya da suçlu ve yıkıcı bir naiflik sergilemiş ajanlar hakkında anlatacakları bitmezdi –sonunda, en tanınmış örnekler bir Buenos Aires barında ayakçı veya daha beteri, Tanca'da ayakkabı boyacısı olmuşlardı–.

"Ne olursa olsun, ihtiyatıma güvenebilirsin" diye devam etti Michel. "İz bırakmam, söz veriyorum, kız hiçbir şey fark etmez. Ve sonra kafamız rahat olur. Neden korktuğunu anlamıyorum. Bunu senin, benim, bizim için yapıyorum, dos-

tum. Bu kadar kolay kaçınmak mümkünken, ufak da olsa risk almak, güvenliğimizi tehlikeye atmak niye? Tersini kanıtla da görelim."

Marc, arkadaşının uzattığı içkiyi aldı. Silme dolu kadehi bir dikişte içti ve gürültüyle göğüs geçirdikten sonra Michel'i siktir etti.

Aralık başında sıcaklık iyice düşmeye başladı. Gloria, bir sabah nehir kenarında, yarı çıplak ve yarı ölü vaziyette, çamur içinde –gece çok yağmur yağmıştı– ve kendinden geçmiş olarak bulunduğunda, hava hafif rüzgârlı ve kuru, gök beyaz ve aydınlık, ışık tozluydu.

Hayati tehlikesi devam ediyordu.

Tam manasıyla lanet bir durum söz konusuydu –onun öleceğini düşünmek bile Marc'ı titretiyordu–.

Birkaç gün önce Anne, okyanus kıyısında geçirilen bir hafta sonunda, Gloria'yı pek yakında yüzlerinde patlayacak bir el bombasıyla karşılaştırmış, kendilerinin de bunu göremeyecek kadar kör olduklarını eklemişti.

Anne –herhangi bir açıklama yapmaya yanaşmadığı akşamdan kalmalığı dolayısıyla–yol boyu surat asmıştı; bitkin bir halde menzile vardığında huysuzluk edip akşam yemeğine inmemiş, odasında somurtmayı tercih etmişti. Onlarla takılmak yerine, vücudunu yosunla kaplatmış, sonra da bir Kaliforniya masajı yaptırmıştı.

Diğer üçü kubbenin altında yemek yemişler ve Gloria tatlı niyetine gidip bir yerde içki içmeyi teklif etmişti. Böyle bir fikrin, kabul etmeleri gereken son şey olduğuna kuşku yoktu; ama o an herkesin hoşuna gitti. Mamafih bu Marc'ın alkolü, özellikle de "long drink" içkileri ziyadesiyle sevdiğini kesin bir şekilde anlamasını sağladı –ki bu saptama onu pek şaşırtmadı–. O yüzden, huzur ve mutluluğun tadını

özenle içtiği yarım düzine cin-toniğin son damlasına kadar çıkarmak istediği için, Gloria ve Michel pistte biraz fazla coştuklarında müdahale etmekte çok gecikti.

Samimi olmak gerekirse, olayları içinden algıladığım sise rağmen, çalan baygın parça vesilesiyle burnumun dibinde olup biten şeyde Gloria'nın suçunun hiç de az olmadığını düşünüyordum. Nasıl gerilip ona doğru kıvrandığını, bedenine yapıştığını, bakışıyla yaktığını görmüş ve hiçbir şey yapmamıştım. Benden birkaç metre ötede durdukları halde, seslenip onları uyarmamıştım. Gloria'nın arkadaşlara iyi davranma sözüne reva görür gibi olduğu kayıtsızlık karşısında afallamıştım. Anne'ın tepkisini ve bu tür maceraların doğurduğu arızaları bile bile Michel'e ikinci defa bulaşabilmesine şaşırmıştım.

Şimdi elbette Michel ona sarılmaya çalışıyor ve kız buna izin vermeyi reddediyordu. İçimden gülmek geldi. Hadiseler başka türlü cereyan edebilir miydi? Daha saçma bir mantık, daha muhteşem bir şekilde yerleşebilir miydi?

Yine de ayağa kalkıp iyi kötü araya girdim. Sonunda Michel kızı bıraktı ve kenara çekilerek: "Hey, panik yapma. Her şey yolunda" dedi.

Gloria fırsattan istifade, öfkeyle geri döndü. "İkiniz de siktirin gidin, cehenneme kadar yolunuz var!" diye bağırdı, kapıyı çarpmadan evvel. Olayların gidişatından pek memnundum. Onları karşı karşıya getiren sorunda hiç dahlim olmamasına rağmen cehenneme yollandığıma, Michel'le aynı kefeye koyarak bana ettiği haksızlığa seviniyordum. Beni siktir etmişti. Kızım olacak yaştaydı –ama besbelli ki saygısını hak etmiyordum–.

Michel'i bir masaya sürükleyip iki bardak içki söyledim. "Bak. Şimdi beni iyi dinle. Gloria'yla bu küçük oyuna son ver artık. Münasebetsizlik etme. Rahat dur."

"İyi de, kızın neler yaptığını görmedin mi? Rahat durması gereken ben miyim, o mu? Yuh yani, delilik bu. Küçük orospu."

"Ağzından çıkana dikkat et, Michel. Daha önce de söyledim, Gloria ailemin bir parçası artık."

"Öyleyse onunla konuşman lazım. Bazı şeyleri açıklamalısın, anlıyor musun? Kendini benim yerime koymanı isterdim."

"Biliyorum. Ve bu senin için övünç kaynağı oluyor. Şimdiye kadar davranışından onur duydun." Yan dönüp, etrafa çaktırmadan iki çizgi hazırladım –ellerim biraz titriyordu, ama işin içinden çıktım–. Çabucak burnumuza çektik. "Arkamı kollamayı bilmediğimi düşünen, bu konuda tavsiyelerde bulunan sen değil miydin?" dedim. "Hiçbir şeyden korkmuyorsun. Bu ilişkiden sakınması gerekenin ben olduğumu sanıyordum."

Bir sigara yaktım, fakat aynı anda başımda hizmetçi gibi giyinmiş bir kız bitti ve kafasını var gücüyle sallayarak duvardaki afişi gösterdi. "Pekâlâ, dışarı çıkalım bari" dedim, sakarca ama masayı devirmeden ayağa kalkarak.

Okyanus kıyısında bulunduğumuzu unutmuştum. Temiz havadan yararlanmak için gidip, plaja tepeden bakan, alçak bir duvara oturdum –bu denli harika ve zevkli bir şeyin böyle bol ve bedava olması şaşırtıcıydı ve tabiri caizse, neredeyse sevinçten ağlayacaktım–.

Michel'e her şeyin yolunda olduğunu ve benim için endişelenmeyi bırakıp otele dönebileceğini işaret etmek amacıyla başımı salladım. Lakin yanıma yerleşti ve yüzündeki tebessüm, kalkma niyetimi kendisine bildirene kadar silinmedi. Doğrusu, bir süredir kalkmaya niyetleniyor, ama bir türlü beceremiyordum. Hoşnut bir edayla yardım teklif etti.

"İstediğin zaman gideriz" dedi. İşareti verdim. Bitüm kaplamayla sıkıştırılmış mika yüzünden ışıl ışıl parlayarak

kireçli yamaç boyunca uzanan kavisli sokaktan yukarı çıktık. Kuşkusuz siyah, ağır ve suyla dolu, ölü bir yaprağı kaldırma zahmetine bile girmeyen, hafif ve nispeten iyotlu rüzgârdan başka bir şey esmemesine rağmen, koluna sanki bir fırtınanın ortasında ilerliyormuşuz gibi yapışmıştım.

Normalde kapıcının durduğu tezgâhın üstünde, samanla doldurulmuş koca bir geyik başı asılıydı. Holde dev bir kaplan göze çarpıyor, kütüphaneyi birkaç kral baykuş süslüyordu. "Bar açık mı acaba, gidip bir bakalım."

Kendimi, zili "ding" edip kapısı odalarımıza giden hoş kokulu bir koridora açıldığı ana kadar neresi olduğunu anlayamadığım bir asansörde buldum. Michel, kolumu boynuna doladı ve yakınma, direniş ve itirazlarımı umursamaksızın odama kadar refakat etti.

Beni yatağıma yatırdı ve ceketimin kollarından kurtulmama yardım ettikten sonra ayakkabılarımı çıkardı. Pes etmemek için, keyif verici maddelerden uzak durmak gitgide daha zorlaşıyordu. O yüzden, sıvışmasını bekledim ve ayağa kalkıp doğruca mini bara atıldım. Önüne çöküp, minik şişelerin dibine darı ektim.

Bu elzem görevi ifa ettikten sonra –oğlumun benim babası olmadığıma inandığını öğrendiğimden beri son derece kötü uyuyordum–, tüm gücümü toplayarak, giysilerime ya da başka şeylere fazla zarar vermeden doyasıya kusmak ve iğrençliklerimden arınma vakti geldiğinde hazır olmak için duşa girdim.

Buz gibi suyun altında dişlerim takırdayarak yavaş yavaş kendime geldim ve suyun sıcaklık ayarını maviye getirmiş olduğumu idrak ettim. Titrek elimi uzatıp kırmızıya çevirdim, ama bu sefer de haşlandığım için çığlık atarak kabinden dışarı fırladım ve banyo halısına yığıldım. Bir süre orada büzülüp cansız bir halde yattım. Sonra kalkıp bir bornoz giydim, ayaklarıma tek kullanımlık terliklerden geçirdim ve

kendimi bir çuval gibi yatağa bıraktım. Tavan yüksekti, uzaktan klimanın hava üfleyişini duyuyordum –söz konusu olan bu ses okyanusun uğultusu, otelin öbür ucunda çalışan bir saç kurutma makinesi ya da başka bir şey değilse tabii–.

Sonunda oda telefonunun titreştiğini fark ettim ve onu çalar saatle birlikte yastıkların altına gömülü buldum.

Hattın diğer ucunda Gloria vardı. Michel'e saatin gecenin ikisi olduğunu ve uyumak istediğini açıklamakta yardımcı olup olamayacağımı öğrenmek istiyordu.

"Lanet olsun, neler oluyor?" dedim yüzümü buruşturarak, zira başkalarının sesini, hatta kendiminkini ya da başka ne olursa olsun bir ses duymanın, iletişim kurmanın fiziki acısıyla yeniden temasa geçiyordum.

"Kapımın önünde" diye cevap verdi Gloria.

Herhangi bir şey yapmaktan bütünüyle acizdim –karnımın üstüne yuvarlanmak için korkunç bir gayret sarf etmem gerekti ve bir müddet kıpırdamadan durup, burnum kuştüyü yorgana gömülmüş halde, bu yeni pozisyonun rahatlığını sorguladım–. Harekete geçmenin düşüncesi bile çekilmez geliyordu.

Yine de kendimi yatak önü halısının üstüne kaymaya bıraktım. Sonra çarşaflara tutunarak ayağa kalktım. Michel'in sandığının aksine, bize verilmiş olan eğitimin tamamını unutmuş değildim ve gözlem yeteneğim o zamanki kadar keskin olmasa, yanıt verme sürem daha uzun olsa ve öğrendiğimiz birkaç vuruş tekniği kuşkusuz darbeleri etkisiz kılan eğreti hareketlerden ibaret kalmış olsa da, dizginleri yeniden ele almak için ne yapmak icap ettiğini hâlâ bildiğim muhakkaktı. Kendimi bir iki çizgiyle şarj edecek malzemeyi bulmak için derhal pantolonumun ceplerini karıştırdım.

Sonra dişetlerimi ovuşturdum ve koridora çıktım.

Tahmin ettiğim gibi Michel de körkütük sarhoştu ve Gloria'nın kapısında durmuş, yumruğuyla yavaşça vuruyordu.

Alkolik nöbet çizelgelerimizin birbirini tutmaması ve ben yeniden ortaya çıkarken onun çöküşe geçmesi –alnını kapıya dayamış, payanda işlevi görüyor gibiydi– tam bir şanstı.

Neler homurdandığını anlamıyordum, ama aspirinlerimi çiğneyerek ona doğru ilerlediğim sırada gözlerini çevirdi. Aspirinler korkunçtu, çünkü suda eriyen türdendi ve suyum yoktu. Salyalarımın aktığını, dudaklarımda acı bir köpüğün oluştuğunu hissediyordum.

Şimdi de benim onu odasına götürmeme yardımcı olabilecek birkaç yatıştırıcı kelam hazırlamıştım, fakat o şartlarda tek kelime telaffuz etmeyi başaramıyordum. Onu yatağına bıraktıktan sonra, ağzımı çalkalamak ve fırsattan istifade yüzümü tekrar yıkamak üzere banyoya koştuğumda, kudurmuş gibi göründüğümü fark ettim.

Sonra, Anne'ın uyanmadığından emin olmak için gidip kulağımı odalar arasındaki bağlantı kapısına yapıştırdım. Her şey yolunda görünüyordu. Michel şimdiden horlamaya başlamıştı. Onu yatağın ortasına ittim ve gözlerimi kaldırınca, ağaçların arasında parlayan ayı gördüm.

Dönüşte Gloria'nın kapısını çaldım. "Hayır, teşekkürler, girmeyeceğim. Michel uyudu. Yarın görüşürüz. Herhangi bir sorunda, hemen yandayım. İyi uykular. Ben de aynı şeyi yapmaya çalışacağım."

Bir süre odamın penceresinde oturup, bir not defterinin birkaç sayfasını gözümün önünde uzanan sahil manzarasıyla doldurdum. Görüntü bulanıklaşmadan geriye bir iz kalsın istediğim, şaşırtıcı derecede ahenkli bir bileşim meydana getiren birkaç temel çizgiden, az çok karanlık, az çok aydınlık birkaç plandan ibaret manzarayla.

Yarım saat sonra yeniden bitkin düşerek, kısmen yorgunluktan, uykusuzluktan vs. sarhoş bir halde her şeyi masaya bırakıp son bir çabayla yatağıma varmayı başarmıştım ki, kapıma üç kısa ve sert darbe vuruldu.

Nefesimi tutup bekledim. Kapı tekrar çalacak mıydı, yoksa duyduğum hayal ürünü müydü? Üç kere daha vuruldu. Gerildim. Sonunda kalkıp açtım ve karşımda benimle aynı bornozu giymiş Anne'ı buldum.

"Seninle bir sigara içmeye geldim" dedi, ben arkamı dönüp yeniden yatağa giderken.

"İyi de saat sabahın üçünü geçiyor, canım" diye inledim. "Gebermiş vaziyetteyim. Odayı dumana boğacak olman da cabası."

Sırtüstü yatağa yıkıldığım esnada bir tane yaktı.

"Michel bu aralar çok suskun, sence de öyle değil mi?"

"Anne" dedim, başımı iki yana sallayarak, "bunu *şimdi* mi konuşmak istiyorsun?"

Bir küllük kaptı ve yatağa yerleştikten sonra aramıza koydu.

"Artık pek genç sayılmaz. Belki de mesele budur. Bir nevi erkek menopozu."

Kendimi gülmekten alamadım. Dumanı yüzüme üfledi. "Gloria geçen gün ona kötü bir oyun oynadı" diye devam etti. "İçinde gençliğin zevkini uyandırdı. Hâlâ arzu edilebilir olduğuna inanmasına yol açtı."

Elimi sigarasına uzatıp bir fırt çektim.

"Kendini arzu edilebilir hissetmemek sağlık için daha mı iyi?" diye sordum, tavana doğru fildişi beyazı bir duman yaymadan önce.

Yanaklarının hafifçe renklendiğini görünce, hemen bu söylediğime pişman oldum ve kuşkusuz zaten bildiği bir şeyi, durumumuzun özel olduğunu ve vaktiyle yaşadığımız ilişki bağlamında mümkün olan tek makul tercihe tabi bulunduğumuzu yeniden belirttim: Uslu durmamız, kendimize hâkim olmamız, talihsiz bir durumda metanetimizi korumamız lazımdı.

"Senin için kolay."

"Hiç de kolay değil. Élisabeth aylardır ortada yok. Benim için de senin için olduğu kadar zor. Uzatmayacağım. Ama bu kuralı ikimiz birlikte koyduk ve uymak zorundayız. Hem ben bu tür bir çabanın bizi büyüttüğüne inanıyorum."

"Tanrım! Geçen akşam bir kadının kolunda çekip gittiğini bilmediğimi mi zannediyorsun?"

"Dinle, neden bahsettiğini bile bilmiyorum ve bunun hiç alakası yok. Seninle olay değişik. Partinin birinden topladığım bir kadın değilsin. Sen Anne'sın. En iyi arkadaşımın karısısın ve her ikimiz de onu seviyor ve ona zarar vermek istemiyoruz, öyle değil mi? Kendimize belli sınırlar koymalıyız. Aramıza aşamayacağımız bir çizgi çekmeliyiz –yoksa bütün özsaygımızı yitiririz–."

"Bu şehrin en büyük palavracısı sensin, Marc" dedi sigarasını söndürürken. "Senin gibi ancak iki üç kişi tanıyorum. Büyüleyicisiniz. Ayrıca, şu sıra internette gerçek bir tartışma sürüyor, biliyor musun? Emmenin aldatmak sayılıp sayılmayacağı hakkında. Ve cevap açıkça hayır. Büyük çoğunluğun gözünde. Bence bunu bilmen iyi olur. Bilincinde olmanda fayda var, haksız mıyım?"

"İnsanlar kendilerine marj tanımak istiyorlar. İnsanoğlu, toplum halinde yaşamak için ideal bir şekilde tasarlanmış, akıllı bir tür. Emmek elbette aldatmaktır. Hiç kuşkusuz öyledir, fakat bazı dokunuşlardan, çok daha kötü olabilecek bazı bakışlardan daha fazla değil."

"Beni delirtmeye karar verdiğinin farkındayım. O yüzden bil ki, benden esirgediğin bir şeyi karşına çıkan ilk kaltağa vermen bana çok iyi geliyor. Acayip mutlu oluyorum. Çok sağ ol. Binlerce teşekkür."

"Hadi ama... Olduğumuz kişiler haline gelmeyi düşünmemiştik. Mümkünse daha da aşağı düşmeyelim, en azından bu gayreti gösterelim. Sana ilişkin olarak, anılara başvurma-

ya ihtiyacım yok. Sen daima kalbimdesin, bu noktada için rahat olsun. O yüzden, bununla kendimize işkence etmeyi bırakalım, lütfen, sakıncası yoksa kendimizi hep daha acı verici yanıklarla cezalandırmaya son verelim. Böyle yapmamamız gerekiyor, nokta, hepsi bu kadar. Ayrıca, bana pek mümkün görünmese de, bilmeme ihtimaline karşın belirteyim ki, soğuk duş ve mastürbasyon bakımından payıma düşeni ödüyorum."

Eğilip alnımdan öptü. "İyi uykular" dedi, "birbirimizi üzmemeye çalışalım. Sigara için teşekkür ederim."

"Hâlâ süper seksisin, canım. Ziyaretin için teşekkürler" diye yanıtladım, havlu kumaşın üstünden kalçalarını okşayarak.

"Kız, aramıza nifak tohumları serpiştiriyor" diye sakince belirtti Anne, çayının rengini inceleyerek. "Kasten yani. Siz yine mi bir şey görmüyorsunuz?"

Marc, Michel'le önceki günkü davranışına dair kısa ama hiddetli bir münakaşadan çıkıyordu ve omuz silkmekle yetindi. Takışmalarından ötürü kafası hâlâ öyle bozuktu ki, Anne'ın bahsettiği şeye, ne anlama geldiğine, bakış açısının berraklığına hiç dikkat etmedi –aslında bu bakış açısını zaten hesaba katmış, muhtemel saymış, ama yerindeliğini unutup, zihninin derinlerdeki katmanlarına gömmüş ve netice itibarıyla, artık duymaz olmuştu–.

Michel'le fiziki çatışmanın eşiğine gelmişlerdi. Bu olasılık saçmalığın daniskası olsa da, sayesinde her şeyin vuku bulabileceği şu "ya herro ya merro" anına dayanmışlardı –ve Marc bu gerçeklik alanında keskin bir bilince sahipti–.

Şimdiye kadar hiç böyle bir şey olmamıştı. Asla bu kırılma noktasına gelmemişlerdi –ne düşünürlerse düşünsünler, o noktaya varmamışlardı–. Ve şimdi, o kız konusunda, mağara adamları gibi birbirlerinin bağırsaklarını dökmeye ha-

zırdılar. Ne üzücü, diye düşünüyordu, uygar varlıklardan beklenenin ne kadar gerisinde, acı verici bir durum.

Tartışmaları asansörde cereyan etmişti. O yüzden, birkaç kat süresince kabinin dekor oluşturduğu gerilim ve öfke patlamalarını, baştan aşağı kadife ve ayna kaplı mekândan kaynaklanan hapsolmuşluk hissiyle açıklamak çekici geliyordu.

Gloria fazlasıyla hassas bir konuydu ve bu meseleyi artık halletmek gerekiyordu. Bir an, kendilerinde keşfettikleri bu diğer yüzün üzerinde durdu ve içinden yoğun bir yalnızlık ve bariz bir boşluk duygusuyla çıktı. Okyanusun üstündeki kurşuni gökte pembe damarlar göze çarpıyordu. Olayların gidişatı, etrafta kol gezen matem havası, küskünlük ve dağılma Marc'ı üzüyordu.

Karşılıklı sarf ettikleri ağır laflardan kadınları haberdar etmediler ve akşama kadar birbirlerinden uzak durdular. Öğleden sonra, istemeyerek, havuzun soyunma odasında karşılaşmış, ama ilk günkü gibi anadan üryan bulunmalarına rağmen ağızlarını açmamışlardı –ikisi de birbirinden mağrur, inatçı ve yaralıydı–.

Başka zaman olsa, havlularını karşısındakinin kalçasında şaklatır, sabunlarını değiş tokuş eder, hiçbir dertlerini saklamazlardı, ama artık o noktada değillerdi. Asık bir yüz ve sıkılmış dişlerle asansörden dışarı adım attıklarından beri hiç konuşmamışlardı.

Hiçbiri de, "benmerkezci ihtiyar hıyar" veya "tutucu bok" diye nitelenmekten memnun değildi –muhatabına kara çalmak konusunda biri diğerinden geri kalmamıştı–, ama akşam olduğunda, sofrada uslu durdular ve kendilerini, eskiden en büyük kozları olan şu yetkin mizansen ve aldatmaca sanatıyla, kadınları kandırmaya verdiler.

Akşamın sonunda, barda, aralarına başka bir çift katılır gibi oldu, otuz yaşlarında kel bir adam ve hakkında çok

konuşulmuş şu anoreksik mankeni andıran, kol ve bacakları kibrit kalınlığında, genç ve esmer bir kadın.

Gloria hemen onları sevimli buldu. Öyle ki, birden şen şakrak bir hal alarak, her lafa gülüp kahkahalar atarak, kadehini onların masasında bitirdi. Bu kız asla pes etmiyor muydu yani? Şahsen Marc onun biraz eğlenmesinde, hatta bu eğlencenin cinsel bir yön içermesinde sakınca görmüyordu. Onun için fark eden bir şey yoktu, Gloria'nın hayatının bu tarafı onu ilgilendirmiyordu, onun gözünde mevcut değildi.

Michel aynı fikirde değildi. Kızın diğer ikisinin eşliğini onlara yeğleyebilmesinden hoşlanmıyor ve yerinde, sanki karıncaların üstünde oturuyormuş gibi kıpırdayıp duruyordu.

"Bunun bize karşı inanılmaz bir terbiyesizlik olduğunu düşünüyorum" diye belirtti.

"Öbür masadakiler çok daha eğlenceli gibiler" dedi Anne, "onu anlayabiliyorum."

"Mesele bu değil" diye yanıtladı Michel. Sonra Marc'a döndü: "Ya sen?" dedi, "seni hiç rahatsız etmiyor mu bu, tepki göstermeyecek misin?"

"Bu akşam kendimi otoriter bir havada hissetmiyorum" diye cevap verdi Marc, iç çekerek. "Kusura bakma."

Michel'in köpürdüğünü görünce, Tanqueray cin esaslı, serinletici içecekler sipariş etti. Ama içkiler geldiği sırada, Gloria ve yeni arkadaşları masadan kalkıyorlardı. Gülümseyip dostça el salladıktan sonra çıkışa yöneldiler.

Michel koltuğunda doğruldu, ardından yine kendini bıraktı.

"Halüsinasyon görüyorum herhalde" dedi, gözlerini Marc'ınkilere dikip pis pis sırıtarak. "Sanrılanıyorum."

"Neyi ima ediyorsun?" diye sordu Anne.

"Sen bu işe karışma lütfen" diye cevap verdi Michel, gözlerini Marc'tan ayırmadan. "Duyuyor musun, sanrı görüyorum."

"Affedersin" diye devam etti Anne, ama benim de sohbete katılma hakkımın olduğu kanaatindeyim. Demin dediğin gibi, terbiye meselesi sadece."

Michel aniden Anne'a döndü ve bir saniye apışıp kaldı. "Ne?" Kendini toparladı: "Kız bizi yaramaz adamlar gibi ekti ve bu sizi etkilemiyor mu? O halde her şey mükemmel. Ama bu bir bütün. Öyle değil yani, olmaz böyle şey, olmaz. Hepsi bir bütün."

Bardağını bitirdi, ayağa kalktı ve kararlı adımlarla kapıya doğru ilerledi.

Anne da Marc'a döndü. "Yoksa bizi yaramaz adamlar gibi ekiyor mu?"

Ertesi gün, Gloria'nın boynundaki mor bir emme izi, bütün dönüş yolu boyunca aralarında yakalarını bırakmayan muzır bir hava yarattı.

Anne'ın da seyahate katılması ve ferah bir arabaya sahip olması dolayısıyla kendini kutlayabilirdi. Son teknoloji ürünü, sessiz ve çevik aracı kullanmak çocuk oyuncağıydı. Üstelik Gloria uyuyordu ve Michel yabani bir sessizliğe gömülmüştü.

"İyi ki buradasın" dedi mavi gecede elinde kahvelerle benzin istasyonundan geri gelen Anne'a. "Yol arkadaşlarımıza baksana." Kahve her zamanki gibi tatsız ve fazla sıcaktı.

Şafak vakti onları evlerinin önüne bıraktı. Michel tek kelime etmeden arabadan inip bagajdan bavullarını alırken, Anne Marc'a doğru eğildi ve alacakaranlıktan istifade, biraz salya değiş tokuş etti –Marc bunda, müthiş kararlılıklarına gerçekten aykırı bir taraf görmedi–. Ona göre emmek çok daha fazlasını içeriyordu ve kendi aralarında belirledikleri davranış kurallarına ters düşmesi kuvvetle muhtemeldi. Fakat o noktada değillerdi, her ne kadar bazen bu gibi mecburiyetlerin aptalca olduğunu, yaşamın ebedi olmadığını düşünse de, güçlükleri yeniyor ve iyi dayanıyorlardı.

Kendi evinin önüne park edip kontağı kapattıktan, kapıyı açıp bir ayağını dışarı atarak sessizliği, karga çığlıklarını, genç bir guguk kuşunun ötüşünü, rüzgârgülünün gıcırtısını, akan zamanın ıslığını dinledikten, yüzünü sabahın okşayışına, ilk ılıma ve kokulara teslim ettikten sonra Gloria'yı uyandırdı. Daha şimdiden güneş soluk sarı fundalıklar arasında kayıyor ve uçları neredeyse diz hizasında dalgalanan ince sis tabakasına değen yüksek otlarda –çimden nefret ediyordu– parlayan kırağıyla titreşiyordu.

Céleste, haftada iki kez ev işleriyle ilgilenen –Élisabeth araya mesafe koyduğundan beri ev pek kirlenmiyordu–, geniş omuzlu, elli yaşlarındaki kadın, buzdolabını talimatları uyarınca doldurmuştu. Marc kahve makinesini çalıştırıp domuz pastırmalı yumurta yaptı ve uzun süre dayanan organik ekmek çıkararak birkaç dilim kızarttı.

"Ben de davetli miyim?" diye sordu Gloria.

"Elbette" diye yanıtladı Marc. "Pastırmalı yumurta kokusuna çok az insan direnebilir. Otur. Sükûnetin tadına varıyor musun? Mucizevî bir şey, değil mi, abartmıyorum. Bir de şu taraftan bak, hiçbir şey görmüyorsun; tek bir ev, insan elinden çıkma tek bir iz yok, muhteşem. Tersini söyleyemezsin, bunu Alex'in de sevdiğini biliyorum. Doğayı ve kareli gömlekleri sevdiğini ve bir çift Timberland'ın onu mutlu etmeye yettiğini biliyorum. Giyim zevkini paylaşmazdım tabii, ama birçok konuda aynı dalga uzunluğundaydık."

"Bana komik şeyler anlatmanız kesinlikle bir işe yaramaz. Asla burada değildiniz."

"Dışarı çıkıyordum, ama buradaydım. Aradaki ince ayrımı kavrıyorsundur umarım. Beş sene boyunca bekâr bir babaydım. Bunun pek yardımcı olduğunu sanmıyorum."

"Güldürmeyin beni. Kaçak güreşmeyin."

"Pekâlâ, burada değildim, yoktum. O dönemde bunu fark etmiş olmam mı lazımdı? Öngörüşlü olma mecburiyeti mi var?"

"Yumurtalarıma dikkat" dedi genç kız, çenesiyle tavayı işaret ederek.

Marc, pastırmalı yumurtayı ateşten çekti. Bir saniye daha kalsa yanacaktı.

Daha şimdiden, kışın kapısına dayanmış şafağın narin renkleri içinde yüzen salona yerleştiler. Bir sene, sonbaharın sonundan ilkbaharın başına kadar, yiyecek bulmak için şehre doğru inen bir çift tilkiyi, tavuk bulyon karıştırılmış kuru köpek mamasıyla beslemişti.

"Yakında düşerler. Hava biraz soğuyunca. Geldiklerini görürsün. Camlı kapının önünde gidip gelirler. Mamalar hazır."

Konuşmadan kahvaltı ettiler. Sonra Gloria gerindi.

"Michel'in olayı ne kadar ters aldığına hâlâ inanamıyorum. Aklım dumura uğradı."

"Dedim ya, bazı değerlere hâlâ çok bağlı. Böyle bir hakkı var. Üstelik kafasına takılan, erkeklere mahsus bazı sorunlar ona pek adil davranmıyor. Of, artık söyleyebilirim, yıllarca onun emrinde çalıştım, birlikte bir sürü iş bitirdik ve asla, duyuyor musun, asla kontrolünü kaybedip saldırganlaştığına şahit olmadım. İtiraf etmeliyim ki onu tanımakta zorlanıyorum biraz. Lakin sabrı dostluk pekiştirmezse, o işi kim üstlenecek?" Fincanında kalan kahveyi karıştırıp bir dikişte içti. "Senin de onu tahrik etmekte üstüne olmadığını kabul et" diye devam etti. "Haksız mıyım? Argümanlarına uzun süre direnebilecek fazla adam çıkmaz. Bunu da hesaba kat. Memelerini herifin burnuna soktuktan sonra gelip, sana kendi tabirinle tuhaf bir şekilde baktığını söyleme bana. Tamam mı? Bunu yapabilir misin?"

Gloria'nın tanınmayacak kadar feci dövüldüğünü ve komada olduğunu söylediler. Onu görmek istedim, fakat odasına girmeme izin vermediler. Kapıdaki genç görevliyi

kenara itip zorla girdim ve hayatım boyunca gördüğüm en berbat sahneyle karşılaştım. Yüzü öyle şiş ve haraptı ki, kolumu arkaya kıvırmak suretiyle zapturapt altına alındığım sırada hiç tepki vermedim –bilahare soluğumun düzelmesine yardımcı olması için iki tokatla ödüllendirildim–.

Kalp atışlarımın düzenli olmadığına dair belirgin bir hisle, ayaklarım geri geri giderek hastaneden çıktım. Civarda bir bar bulmak kolay olmadı. Araştırmamı koşar adım bitirdim ve kendimi duble brendiyle mükafatlandırdım. Tuvalette, lavabonun üstünde, –dehşet içinde gördüğüm– grileşmiş suratım korkutucuydu. Yüzüme soğuk su çarpıp defalarca sümkürdüm.

Ortadan yok olalı üç gün olmuştu. Hafta sonunu geçirdikleri okyanus kıyısından geri dönüşlerinden kırk sekiz saat sonra, 2000'li yılların başında Vogue ödülünü götürmüş bir moda tasarımcısının parti verdiğini duyan Marc çıkmaya hazırlanırken, genç kız ateş yakmak için çalı çırpı toplamaya gitmişti. Tasarımcı, Marc'ın, gelen istihbarata göre çok kötü eskiyen bir reçineyle yaptığı İsa'nın on dört haç durağından birini satın almıştı. Fırsattan istifade bu talihsiz meseleyi halletmeyi de planlıyordu ve ansızın, artık birbirlerini daha iyi tanıdıkları ve iki taraf da karşısındakine herhangi bir şey dayatma riskine girmeyeceği için, Gloria'ya baş başa dışarı çıkmayı teklif etme fikir ve isteğine kapıldı. Kızı ateşin önünde veya önemli bir gelişme kaydedememeksizin ellinci gazeteyi tutuşturmak için üflerken bulacağını düşünerek salona indi, fakat görünüşe göre Gloria hâlâ dönmemişti.

Camlı kapıyı aralayıp bir ayağını dışarı attı. Işığın azaldığı zamandı. Etrafı dikkatle inceledi, ama kimseyi görmedi. Seslendi. Bir kere. İki kere. Hiç cevap gelmedi. Eve geri girdi. Televizyonu açıp kanaldan kanala dolaştı, lakin aklı başka yerdeydi. Telefon etmeye karar verdi, fakat genç kızın

telefonu sehpanın üzerinde çaldı, titreşti, yanıp söndü. Günışığı her geçen dakika biraz daha azalıyor gibiydi. Mutfağa gidip el fenerini aldı. Üstüne bir mont geçirip dışarı çıktı ve kırsalı arayıp taramaya, her an bir tüfeğin patlayabileceği ya da sivri dişlerle donanmış şu belalı yırtıcılardan birinin fırlayabileceği komşu arazilerden geçmekten kaçınarak bütün civarı dört döndü. Gloria'nın nereye kaybolmuş olabileceğini anlayamadan bir saat boyunca dolaştı.

Hava iyice kararınca, araştırmayı bıraktı. Eve döndü ve bir saat daha, elinde telefon, kımıldamadan oturdu. Sonra, gelini diye tanıttığı Gloria'nın kaybolduğunu bildirmek üzere polisi aradı. Genç kadının şu ya da bu şekilde kendini göstermesi ihtimaline karşı, şimdilik evde kalmasını tavsiye ettiler.

Şafak vakti, bazı aksilikler münasebetiyle birkaç gündür uykusuzluk çeken, çoktan ayağa dikilmiş Michel'in evindeydi, ama onu hemen susturup, olan bitenden haberdar etti.

Michel'in ağzı bir an açık kaldı. Ardından ceketini alarak, derhal aramaya çıkacağını bildirdi. "Sakin ol" dedi Marc, onu oturtarak. "Saçma sapan şeyler yapmanın lüzumu yok."

"Bu soğukta geceyi dışarıda mı geçirdi yani?"

Marc başıyla onayladı. Söylemek istediği tam da buydu. Artık çok geride kalan yaz geceleri belli belirsiz bir anıydı sadece. Aralık geceleri uzun, nemli ve soğuk oluyordu. Her şeye dayanıklı bir iyimserliğe bile sahip olunsa, Noel civarında, ilk donlar baş gösterirken, genç bir kadın gece eve dönmediği takdirde, kaygılanmaya ve işi ziyadesiyle ciddiye almaya başlanabilirdi. Demek istediği tam olarak buydu.

Günün sonunda, hâlâ bir haber çıkmamıştı, hiçbir şey bilinmiyordu. Michel ve Anne'ı hafif şaşkın bir halde bırakıp, yapılacak en iyi şeyin çalışmak olduğunu düşünerek doğruca atölyeye gitmiştim, fakat iş de kafamı dağıtmaya yetme-

mişti ve aklım bütünüyle başka yerde olduğundan, az kalsın tornavidayla kendimi yaralıyordum. Her ne kadar telefona yanıt vermesem de, polisin nihayet benle temasa geçmesi umuduyla, kimin aradığını görmek için ekrana göz atıyordum. Arayan çoğu zaman Michel oluyordu –sadece ve hep aynı mesajı yolluyordum: *Nada*–. Son derece endişeliydim. Karın boşluğumda korkunç bir yumruk vardı ve biraz midem bulanıyordu.

Tıkanma tehdidi altındaki kent merkezinin çevresinden dolaşarak eve erken döndüm ve arabalarını kapımın önüne park etmiş iki müfettişle karşılaştım. İstedikleri tüm açıklamaları yaptım ve onlara Gloria'nın odasına kadar refakat ettim. Aşırı bir şevk göstermeksizin arayıp taradılar. Gitmeden önce bir tanesi kendisinin de durumdan hoşlanmadığını, kaygılarımı paylaştığını ima etti. "Yanına hiçbir şey almamış. Bunu sevmedim. Çünkü bu ne anlama geliyor? Her şeyden evvel, seyahate çıkmamış, ikincisi, hiçbir şeyi önceden tasarlamamış demektir."

"Söylediğim gibi, müfettiş, çalı çırpı getirmeye gitmişti. Hepsi o kadar. Yanlış biriyle karşılaşmış olmasından korkuyorum."

"Evet, ben de. İçimde kötü bir his var, öğrenmek ister misiniz? Herifin biri durup arabasına atmışsa, işi biter! Her istediğinize bahse girerim, bu tür bir şey olmuştur."

Gözlerimi beyaz ve hızlı bulutlardan müteşekkil uzun bir kortej halinde alacakaranlığa doğru genişleyen gökyüzüne kaldırdım. Sonra araçlarının harekete geçtiğini işittim.

Gece çökene kadar bahçede oturdum kaldım. Kaderin bu yeni darbesini neresinden yakalayacağımı pek bilemiyordum. Aşılı mıydım? Yoksa beni huzur evi mi paklardı? Julia'nın gidişi, Alex'in ölümü, Élisabeth'in kaçışı... Etrafımda başka ayrılıklar da mı beklemeliydim? Alnıma böyle mi yazılmıştı? Bütün bu felaketlerde zincirleme bir bağlantı sezmeye,

bazı koşutluklar fark etmeye başlayınca yüzümü buruşturdum ve Brunswig'e koşmadan önce, aceleyle gidip kendime bir içki hazırladım.

Benimkini izleyen kuşakların miraslarından bu derece umut kesmelerinin sebeplerini çok açık kavradığım iddiasında değildim; fakat günümüzdeki son süratle sarhoş olma tarzları bana, bağlama uygun ve genç ya da yaşlı hepsinin iç porselenlerinde kırılmadan azami oranda kaçınmak için kullanabileceği bir cevap gibi görünüyordu.

Bir şişe alıp azimle bir masaya oturmuştum ki, birkaç gün evvel kollarımın arasında tuttuğum kadının, şu kızıl saçlı afetin eli koluma kondu –o an acı ve sevinçten ağlayabilirdim, sanki sonsuz bir yarışın bitiş çizgisini aşmıştım–.

Ellerini tutkuyla öptüm.

"Neyiniz var?" diye sordu bir süre sonra, yarı şaşkın, yarı şen bir halde.

Gözlerimi yeniden ona kaldırdım, beni tam bir budalaya çevirmiş olması gereken kamaşmayı saklamaya bile çalışmadım; ama bazı açıklanamaz nedenlerden ötürü o an bir hayaletten, masanın üzerinde, bambu fotoforunda titreşen alevden çıkmış bir periden farkı yoktu. Kesinlikle olmasını istediğim şeydi, başka bir şey istemiyordum, ona bağlanmak için bir ip istiyordum, tutkala bulanıp ona yapışmak, kopça ve iğneler yardımıyla derisine dikilmek istiyordum.

Ters giden şeyi, içimi kemiren kaygıyı, polisin kötü sezgisini anlattım, oğlumun vefatından beri içine düştüğüm boşluğu da keza. Elini hâlâ bırakmamış olmasından istifade, yanağımı eline dayayarak, o şartlarda onunla karşılaştığıma ne kadar sevindiğimi, kendimi her şeyden yoksun hissettiğim o anda bana ne büyük bir yardımda bulunduğunu belirttim.

Bizi kadınlar tuvaleti kabinlerinin darlığına uydurarak, içimi cendere gibi sıkan endişeyle mücadeleye yönelik acil seks ve uyuşturucu ihtiyaçlarıma hemen çözüm buldu. Ka-

pağını indirdikten sonra klozetten destek aldık, fakat kederime uygun sözcükler kullanarak beni rahatlatması gerektiğinde daha çok zahmet çekti. Aklına parlak bir fikir geldiği inancıyla, Noel tatilinde kendisiyle birlikte, kumsal kıyısında bir villaya sahip olduğu Riviera'ya inmemi önerdi, ama ben gülümsemekle yetindim. Sanki eski, tarihi geçmiş bir hediye, her hâlükârda artık bana etki etmeyen, bayat, yavan, gazı kaçmış bir iksir sunmuştu.

En azından o geceyi elimde telefonla bir aşağı bir yukarı yürüyerek geçirmedim ve Brunswig'den şafak sökerken, nispeten sersemlemiş, günışığından gözlerimiz kamaşmış halde ayrıldık. Arabalarımızın bulunduğu otoparkın üstünde sisten bir örtü dalgalanıyordu.

Issız, ışıl ışıl, ferah şehri geçtik, sessiz ve ölü yollara saptık.

Eve varır varmaz, hızla etrafı kolaçan edip, başımı iki yana sallayarak salona döndüm.

"Kimse yok" dedim.

Yüzünü gülümser gibi buruşturdu.

"Adınızı bile bilmiyorum" dedim, "ne tuhaf."

"Martine."

"Martine mi?" diye karşılık verdim, derhal hoşnut bir yüz ifadesi ve candan bir edaya dönüştürdüğüm can sıkıcı bir irkilmeyle. "İnanır mısınız, hayatımda hiç Martine tanımadım. Hoşuma gitti, pek sevdim... Size yakışıp yakışmadığını sorguluyorum."

"Ben Marc'ın size hiç yakışmadığını düşünüyorum."

"Biliyorum. Adımın Philippe olmasını isterdim."

"Ne? Delirdiniz mi? Berbat bir isim."

Ev biraz soğuktu, çünkü yatak odamın penceresini sonuna kadar açık bırakmıştım ve sanırım alnımda bu kadını asla çırılçıplak görmemem yazılıydı; zira kendimizi kaptırıp, kahve ve kızarmış ekmekleri soğumaya bırakarak kanepeye devrildiğimizde, balıkçı yaka kazağını ve çizmelerini çıkar-

madı. Mamafih tüylerimiz biraz ürperse de, bu kez işi yavaştan aldık.

Michel cama vurduğunda, yağmur bir süredir çiseliyordu. Ben soruşturmayı yürüten müfettişlerle konuşmayı başarmak için telefonda bir hattan diğerine transfer edilmemin bitmesini sabırla beklerken, Martine koltukta uyuyakalmıştı. Gündoğumunda aydınlık olan gökyüzü grileşmişti. Dal ve çalılardan damlayıp tozuyan su, terasta küçük birikintiler meydana getiriyordu. Michel'in üzerinde rutubetin içine işlemiş olduğu bir kaban vardı. Gözlüğünü silip kaşlarını çatarak Martine'in üstüne eğildiği sırada havlu getirmeye gittim.

"Bu da kim yine?" diye sordu, yanıma gelerek. Onu uyandırmamak için fazla yüksek sesle konuşmamasını işaret ettim ve Géraldine'le Roger'nin evlerinde tanıştığım kadın olduğunu açıkladım.

"Sende ne işi var peki?" diye sordu. "Sikiyor musun onu? Biz Anne'la kaygıdan geberirken, yapacak başka bir şey bulamadın mı? Düzüşmekten başka?"

Elimden havluyu alıp başını kuruladı. Bir süredir bana karşı kullandığı ses tonuna şaşırıyordum, sanki beni bir konuda suçluyor, fakat konuşmak istemiyordu.

"Nasıl yaptığını bilmiyorum" diye devam etti. "Sağlam bir kabuğun var. Hep vardı, tamam, ama yaşlandıkça kalınlaştı. Devam etsen, iyice yetkinleşir, tam bir makine olurdun."

Bu hususta onu takip edebildiğimden kuşkuluydum. Daha dirençli olduğum hissine sahip değildim; hatta tam tersine kendimi daha kırılgan hissediyordum. Martine uzak tutmasa, gece boyu tekrarlayabileceğim çığlık ve küfürleri Tanrı biliyordu. Benim, onun aksine, bağrına yaslanabileceğim kimsem olmadığını unutuyordu.

Bununla birlikte, bütün gece civarda Gloria'yı aradığını öğrenince onu oturttum.

"Bence biraz abartıyorsun" dedim.

"Hayır, abartmıyorum. Abarttığımı söyleme bana. Lütfen."

Hakikaten altüst olmuş gibiydi ve bunca sene sonra arkadaşındaki değişiklikleri gözleme sırası bendeydi. Farklı istikametlere gitmiştik. Michel su götürmez bir hassasiyet kazanıp çok daha duygusallaşmıştı. Ben onun iddia ettiği gibi katılaşmış olsam bile, o da aksi yola basıp gitmişti. Onu, bütün geceye yayılmış sanrılı ve nafile bir sürek avını müteakip buraya kadar getiren türden bir operasyona giriştiğinde grotesk bulmamanızı sağlayan yegâne şey samimiyetiydi.

Yeniden Martine'e bakmaya gitti ve ben onun için grog hazırlarken üstüne eğildi. Bazen akli dengesinin sahiden yerinde olup olmadığını merak ediyordum. Uzun yıllar boyunca sadece biraz acayip olduğunu düşünmüştüm, ama artık durum biraz daha ciddiye benziyordu. Az önce kendini cezalandırmak için atıldığı akıl almaz gece macerası buna delalet ediyordu.

"Bir hayran mı?" diye sordu Michel. Başımla belli belirsiz onaylayarak bir kâse müsli teklif ettim. Dışarıda yağmur ufak ufak hızlanıyor, kurşun gibi ağır güneş yükselmekte güçlük çekiyordu. "Bir daha dünyaya gelsem, sanatçı olmayı seçerdim" diye belirtti Michel, kafasını iki yana sallayarak. "Harbiden. İdeal iş." Hizmetini gördüm. "Ama aynı zamanda riskli bir meslek" dedim, "kariyeri tuzaklarla dolu."

Karnının acıktığının farkına varan Michel dolaplarımı teftiş ederken, Anne beni aradı. Onun için endişeleniyormuş, çünkü Gloria'nın kayboluşu dolayısıyla fena halde dağılmışa benziyormuş.

"O sikik telefonunu açmasını söyle" diye tısladı dişleri arasından. "Tek istediğim bu. Nerede bulunduğunu ve iyi olduğunu söylesin, yeter. Hepsi o kadar."

"Yemek yemekle meşgul, ayrılma."

"Yok, tamam, her şey yolunda artık."

"Bu aralar hap falan mı atıyorsunuz, ikiniz de?"

"Hayır. Alakası yok. Sadece... Sadece..."

"Neyse, boş ver. Belki de sorun bende, bir tür kabuk bağlamış olabilirim."

"Ha, bu daha önce aklına gelmemiş miydi?

Anne'a Michel'i bir taksiye atmaya ve aldığım en ufak bir haberi bile onlara iletmeye söz verdikten sonra Michel'in yanına dönüp, her ihtimale karşı yeni groglar hazırladım. Yağmur artık sağanağa dönmüştü ve Gloria'nın o havada şöyle ya da böyle korunaklı bir yerde olmasını umuyordum.

"Başına bir şey geldiğine inanamıyorum" dedi Marc, boş boş bakarak. Sonra gözlerini, uykusunda, hâlâ çıplak ve bu tür cinsiyetçi laflar etmek caizse acayip güzel bacaklarını kaplayan örtüyü kaydırmış olan Martine'e dikti.

Şüphe, kendini ne hemen ne de açıkça gösterdi. Yavaş yavaş nüfuz etti. Sonra Marc bir sabah –nehir kenarında öldü diye bırakılmış Gloria'nın bulunmasından tam üç gün sonra– gözünün önünde Michel'in görüntüsüyle uyandı. Adeta alev alev yanan bir görüntü söz konusuydu. Öyle göz kamaştırıcıydı ki, ağızda tuhaf bir demirli maden tadı bırakıyordu. İşin en şaşırtıcı tarafı, ondan kurtulamıyordu.

Gloria hâlâ komadan çıkmamıştı ve o görüntü de gözünün önünden gitmiyordu. En nihayet, öğleden sonra maskesinin ardında yüzünü buruşturarak elektrikli ark kaynağı yaptığı esnada, iki hayal yan yana geldi –ışık parlıyor, çevresinde kıvılcımlar çakıyordu–. Mamafih ortada pek net bir şey yoktu; olan sadece, gayet anlaşılmaz ve can sıkıcı bir çağrışımdan ibaretti.

Geç vakte kadar çalışıp doğruca eve gitti ve kendine koca bir bardak içki doldurdu. Ateşi yaktı ve kendini kayıp dalgalanmaya, aşağılara inmeye bıraktı. Evde, alevlerin yaladığı odunların çıtırtısından başka hayat belirtisi yoktu.

Alaycı alaycı güldü. Neticede başarının aşikâr olmadığını düşündü. Bilânço, ihtiyat kaydı içeriyordu. Gloria olayının bilânçosununsa en zayıflardan biri olduğuna hiç kuşku yoktu.

Genç kızın uğradığı saldırı, Marc'ın kendininkileri arasında yaşadığı, daha gençlere uğur getirmeyen, acıklı maceranın yeni durağı oluyordu. Şüphesiz artık kaygılanmak için biraz geçti. Ayrıca, katedilmiş olduğu zannedilen o uçsuz bucaksız yolun bir posta pulu ebadına düştüğünü saptamak da biraz zordu. Yılgınlık ağır basabilirdi.

Gece yarısına doğru bir gözünü açtı ve sevimli korların hâlâ parladığını tespit etti –kırmızı gözlü fareler mevzubahis değildi–. Elinden bırakmadığı şişeyi kafasına dikip birkaç yudum içti, zira Michel'in görüntüsü tüm zihnini işgal ediyor ve Marc onu böyle silmeye uğraşıyordu. Nafile. İçine işlemiş gibiydi. Neyse ki lehine, görmezden gelinemeyecek sayısız kanıt mevcuttu ve onu tamamen aklıyordu. Gloria'ya yönelik ateşli ilgisi, karşılığında maruz kaldığı terslenmeler ve muhtemelen beslediği duygu düşünüldüğünde, yakın tarihli bazı hadiseler hafif bir rahatsızlığa yol açsa bile...

Anne polis ifadesinde, Gloria'nın saldırıya uğradığı saatte Michel'in yanında uyumakta olduğunu bildirmişti –oysa kendisi, tam bir uykusuzluk hastası olduğu için, o gece gözünü kırpmamıştı–. Böylece mesele hallolmuştu. Etrafta serbestçe dolaşan, nöbeti devralacak yeterince zırdeli mevcuttu. Marc, kendini halıdan kanepeye çekmeyi başardı ve bir müddet durup, teknik nakavta yakın bir dalgınlık halinde, yıldızlı gökyüzünü seyretti.

Sonra tek hamlede ayağa fırlayıp çıkışa doğru yürüdü. Temiz hava başını döndürdü. Arabasının direksiyonuna yerleşti ve önemli bir yasa ihlali yapmadan, kazasız belasız şehre kadar indi. Hayatı boyunca en ufak bir trafik kazası yapmamıştı, görüşünün bulandığı, mesafe algısının kesin-

likle çarpıldığı, biraz kaldırımdan gittiği zamanlarda bile. Göreve çıktıklarında da arabayı çoğu zaman o kullanır, her çeşit engele rağmen ötekileri güvenli yere geri götürme sorumluluğu ona kalırdı. Eşsiz bir sürücü olarak bilindiği için değil; ama araba kullanmakta olağanüstü şanslıydı ve bazen kıl payı yırttığı oluyordu.

Saat geç olmuştu. Lakin Anne için "geç" mefhumu hiçbir şey ifade etmiyordu. Marc'a kapıyı açtı. Üzerinde şort ve askılı tişört vardı, ter içindeydi.

"Kendime bir eliptik bisiklet getirttim" diye açıkladı, boynunu kurularken. "Güç harcamaya, bir nevi emniyet supabı çalıştırmaya ihtiyacım var. Olayların gidişatına baksana."

Marc, camlı kapının önündeki aletin karşısında durdu. Sanki bir uçan daireyle karşı karşıyaydı. "Bu zımbırtı fevkalade çirkin" dedi, kararsız adımlarla balkona doğru ilerlemeden evvel. Temiz hava. Montunun fermuarını gırtlağına kadar çekti, ellerini ceplerine soktu ve duvara yaslanıp soğuk gecenin içinde gözlerini yumdu. Derin derin nefes aldı.

Anne bornoz ve kafasında sarılı bir havluyla yeniden belirdi. Bir sigara uzattı.

"Yeni bir şey var mı?"

Marc başını sağa sola salladı. "Michel yok mu?"

Anne gözlerini indirdi. "Dolaşmaya çıktı."

Marc kafasını yeniden ve uzun uzun salladı.

Anne kocasının nereye gittiğini bilmiyordu.

"Ev biraz boştu" dedi Marc, suratını buruşturarak.

Anne başıyla onayladı ve bir elini omzuna attı. "Elbette." Eli buz gibiydi.

"Anne" dedi Marc iç çekerek, "bilmem gereken bir şey var mı?"

Vaktiyle, karanlık faaliyetleri çerçevesinde, birbirlerine mutlak bir güven duyuyorlardı ve bu güven derecesi onların gücünü oluşturuyordu. Göz ucuyla eski sevgilisini süzdü.

Gayet dikkatli bir şekilde, heyecanını, şeffaflık teminatını ve kızgın, yaralı edasını inceledi. Anne cevap vermedi, fakat en azından Marc onun bir şey sakladığından emindi artık.

"Hastaneden haber var mı?" diye sordu Anne.

Marc'ın kendisine hitap edildiğini anlaması birkaç saniye aldı. "Hayır. Tecavüz doğrulandı. Gerisi için laboratuar sonuçlarını beklemek lazım." Bir kez daha Anne'ın tepkilerini gözledi, ama Anne izleri karıştırmayı hâlâ biliyordu ve ağzından bir şey kaçırmadı.

"Acayip bir adamsın" dedi bir süre sonra. "Michel'in en iyi arkadaşın olduğunu sanıyordum. Aklından böyle bir şeyin geçebilmesi ne üzücü, ihanetin daniskası."

Marc başını öne eğdi, çünkü Anne tamamen haksız değildi. Yoksa kapıldığı şu utanç duygusu nereden gelecekti?

Kendini korkunç rahat bir şezlonga bırakıp, başı ayaklarına eğilmiş halde bir süre

öyle kaldı.

"Beceremiyorum" dedi mağlup bir edayla. Alacakaranlık sayesinde, kendi çirkinliğine kızarması belli olmuyordu.

Gloria'ya saldıran kişi, ona tecavüz etmekle yetinmemiş, aynı zamanda öldüresiye dövmüştü. Dolayısıyla, adam Michel olamazdı. Kuşkusuz zaman işleri kolaylaştırmıyor, yaşı da onu daha huysuz ve osuruğu cinli kılıyordu; ama elli yaşından sonra insandan vahşi hayvana, dehşet verici bir sırıtmaya dönüşmemişti. Marc'la otuz yıldır tanışıyorlardı. Soğukkanlılığıyla sık sık takdir toplamış, ancak son çare olarak zor kullanmış, dik kafalı bir muhatap karşısında asla sinirlerinin kontrolünü yitirmemişti –ve hiç kimseyi ısırmamıştı, Tanrım, bunu asla yapamazdı–. Oysa Marc'a daha yeni bildirdiklerine göre, Gloria'nın bütün vücudu ısırıklarla kaplıydı, eti dişlenerek koparılmıştı. Sabahın epey erken bir vaktiydi.

Öğlene doğru, kafasındaki kesin gerçekler yeniden sarsılmaya başladı. Sonunda, Michel'in suçluluğunu hayal dahi edemezken, aslında onu *otomatikman* devre dışı bırakmadığını idrak etti. Bu düşünce sırtını ürpertiyor, içinde uçurumlar açıyordu. Sonra bazı unsurlar gitgide karanlıktan kurtularak yeniden günışığına çıktı; bazı laflar tekrar yankılandı, bazı bakışlar, sessizlik ve işaretler aynı noktada birleşip, bazı eylemler üst üste bindi ve bazı davranışlar Marc'a öyle aydınlatıcı geldi ki, bu uğursuz gözden geçirme işine inleyerek son verdi. Bahis konusu öğelerden hiçbiri tek başına herhangi bir şey kanıtlamasa da, bir bütün olarak ele alındığında, görmezden gelinmesi zordu. Lanet. Marc'a sıcak basmıştı. Buz gibi bir ter omuriliğine kadar işledi.

Anne, Michel'in saldırı esnasında yatağında olduğunu teyit ederek aşılmaz bir sur, hatta onu tamamen aklayan, ama ilk olarak benim mecburen toslayıp dağıldığım bir duvar dikmişti. Anne oldum olası tam bir küçük asker gibi hareket etmiş, hep fedakârlık peşinde koşmuştu –ve bugün nihayet, seksenli yıllarda emir aldığı kişiye yönelik geri dönülmez taahhütlerin layığını yerine getirebiliyor ve buna kıyasla, benimle yatmak ona çok daha az çekici geliyordu–.

"Ne saçmalıyorsun, sen?" diye bağırdı. "Salak herif! Bana böyle bir şey söylemeye nasıl cüret edersin?"

"Neyse, boş ver. Mühim değil. Michel nerede?"

"Benimle yatmamaktan şikâyet etmeye mi geldin?"

"Hayır, alakası yok."

"Zira aksi halde, benimle dalga geçtiğini düşüneceğim, anlıyor musun?"

"Evet. Tabii."

Oraya münakaşa etmeye gelmemiştim. "Nerede? Onunla konuşmam lazım."

Bir bardak uzattı. "Ben yardımcı olabilir miyim?"

Başımı sağa sola salladım.

"Michel yorgun" dedi koluma dokunarak. "Tüm bu hikâyeler onu tedirgin etti. Burada değil, dinleniyor."

Ona baktım. Seçtiği tarafa dair herhangi bir şüphe besleseydim, artık o da kalmazdı.

"Gidip kızı görmeliydin. Bu gayreti göstermelisin" dedim. "İstersen seni götüreyim ve bu konuşmaya sonra devam edelim."

Davetimi duymazdan geldi. Gözlerini benimkilere dikerek ciddi olup olmadığımı, hâlâ o hazin, iç karartıcı varsayımı mı düşündüğümü, o yüzden mi oraya gittiğimi, artık gözümde kutsal bir şey kalmadığını mı sordu. "Sanırım sonunda senin de aklını karıştırdılar, biliyor musun, bence öyle" diye devam etti. "İyice sapıttın. Her hâlükârda, o kız bizi fena tufaya getirdi." Sözünü kestim: "Lütfen böyle konuşma. Gloria şu an komada. İmrenilecek bir talihi olduğu da söylenemez."

"Kendi düşen ağlamaz. Hedefine ulaştı. Gördüğün gibi, çok güçlüler."

"Kusura bakma, ama biraz merhamet gösteremez misin? Boğulacak değilsin ya?"

Ömrüm boyunca bundan daha iç karartıcı bir konuşma yapmamıştım. Hava almak için balkona çıktım. Dışarısı serindi, güneş sessizce uçan birkaç karganın işgal ettiği gökyüzünde utangaç bir şekilde parlıyordu.

O ikisini, yegâne arkadaşlarımı da kaybetmekteydim ve bundan bir hayli korkuyordum; zira bu sefer hakikaten yalnız kalacaktım –sanki kasvetli bir kehanet gerçekleşiyor, acımasız bir ışık kesilmesi şenliğin son bulduğunu, karanlığa ve soğuk yağmura karşın eve dönmem gerektiğini bildiriyordu–.

Onu Michel'in büyük yorgunluğunu nerede sağalttığı hususunda sorgulamakla vakit yitirmedim ve tek kelime

eklemeden dişlerimi sıkarak çekip gittim. Eve dönüp internete bazı araştırma talimatları verdikten sonra duşa girdim. Öğle sonrasının bir kısmını bu işe vakfedip, nihayet yerini saptadım, çünkü hayvan herif Alplerin ortasındaki bir form tutma merkezine kaydolmuş ve bunu aymazlıkla, gerçek adını vererek yapmıştı –ama bu ihtiyat yoksunluğu aynı zamanda kibrinin, nasıl olsa cezasız kalacağından emin olmasından kaynaklanan eksiksiz güveninin işaretiydi–. Hemen bir oda ayırttım.

Saatlerce yol aldıktan sonra, akşamüstü menzile vardım. Anahtarlarımı verdim ve görevliler eşyalarımla ilgilenirlerken bara koştum, zira Gloria'yı, şiş ve mosmor yüzünü gördüğümden beri tüketimim yine ziyadesiyle artmıştı; fakat kendime yolda içmeyeceğime dair söz vermiş ve sözümü tutmuştum –ehliyet puanlarımın son durumunu pek bilmiyordum, içgüdülerim dikkatli olmamı söylüyordu–. Gözlerimi yumarak kocaman bir cin tonik içtim.

Odamdan, Michel'in kaldığı odanın numarasını tuşladım. Telefonu açan yoktu. Birkaç dakika balkonda takılıp geri girdim. Akşam çöküyor, bulutlar bronz rengi, geniş sürüler halinde alacakaranlığa akıyordu. Gök bir kapanıp bir açılıyordu. Üstüme bir bornoz geçirip, o saatte hâlâ epey kalabalık olan spa'ya indim.

Ama onu hiçbir yerde bulamadım. Kaderime boyun eğip kendime bir Kaliforniya masajı yaptırmaya karar verdim; lakin kız, kelimenin tam anlamıyla sırtımda uyudu, özür diledi. Az evvel bir grup Rusla ilgilenmiş ve takati tükenmişti. Bana ayırdığı beş dakikanın bol bol yettiği ve hizmetinden çok memnun kaldığım cevabını verdim. Bir an gözlerinden bir kuşku kıvılcımının geçtiğini gördüm. Yaşça Gloria'dan pek büyük değildi. Büyük ihtimalle, burnunun önünde birkaç banknot sallayacağımı ya da daha beterini hayal ediyordu.

Masadan indim ve havluyu belime sarıp, güvenlik görevlileriyle uğraşmak zorunda kalmadan veya yardıma çağrılan, gelişmiş vücutlu yüzme hocaları tarafından yere, parlak seramik döşemeye yapıştırılmadan önce oradan koşarak kaçtım. Geçerken, canavar ya da şu itici yaratıklardan biri gibi görünmediğimden emin olmak için –zira Gloria beni hakikaten öyle görmüştü– aynaya göz attım. Odama döndüğümde bir süre durup, alacakaranlığa gömülen Alpleri seyrettim. Bunun başımıza ne zaman geldiğini –çünkü şahsen ben dikkat etmemiştim–, tarihin kötü adamı haline ne zaman geldiğimizi, ne vakit yıkıldığımızı ve onlar için gerçek bir tehlikeye, belaya vs. nasıl dönüştüğümüzü merak ediyordum.

Her ne kadar o mekânda, dağın yamacındaki lüks otelde üç koca gün geçirmiş olsam da, aslında orada kısa bir süre bulundum; çünkü ertesi sabah dışarı çıkmıştım ve sonraki kırk sekiz saat boyunca bir daha ayak basmamıştım.

Manzara harikaydı. Yeşil tepeler, karlı doruklar, küçük ve coşkun dereler, dev çam ağaçları, tozlu sonbahar ışığı. Gidip Michel'in kapısını çalmış ve cevap gelmeyince, onun daha evvel yürüyüşe çıktığını öğreneceğim lobiye inmiştim. İzlediği, ağaçlar arasından geçen on iki kilometrelik parkur, briyantinli genç yöneticiler ve beyaz tenli ihtiyar dolandırıcılar tarafından pek tutulan, gerçek bir orman yoluydu.

Benden sadece yarım saat öndeki arkadaşımı yakalayabileceğim bir kestirme yol bulunduğunu onlar sayesinde öğrendim. Gözlerimi bulutlara doğru kaldırdım; fakat nazikçe, yağmurun ancak akşama beklendiğini belirttiler.

Biraz yürümenin kimseye zararı olmazdı. İnsan kendini alkol ve uyuşturucuya verdiğinde, sağlıklı bir yaşam sürmesi ve sıhhatine dikkat etmesi daha iyiydi. Üstümü değiştirip birkaç telefon açmak üzere –cep telefonum çekmiyordu– odama döndüm. Gloria hiçbir hayata dönüş emaresi göster-

miyordu ve polisin bana, davanın olağan akışında ilerlediği dışında söyleyeceği yeni bir bilgi yoktu. Havanın epey serin olması dolayısıyla üstüme bir eşofman geçirip, yanıma bir şişe su ve başıma bir ayı tarafından kovalanmak ya da çığla sürüklenmek gibi bir musibet gelmesi ihtimaline karşı da bir matara eski bourbon viski aldım.

Bir dakika sonra otelden ayrılıp çevik adımlarla şu meşhur kestirmeye daldım. Ağaç altı bitkileri güzel kokuyordu. Zemin ölü yapraklarla kaplıydı. Güneşli bir yamaçta bayağı bir müddet yürüdüm. Gloria'nın orada olması, yanımda yürümesi için her şeyimi verirdim; ama bütün cephe hattında başarısızlığa uğramıştık. Bunu düşünmek bile Michel'e karanlık bir öfke duymama yol açıyordu. Ne diyeceğini duymak dahi istemiyordum –söyleyecek bir şeyi varsa tabii–. Onu yolların kesiştiği yerde kıstıracaktım ve tepkimin ne olacağını kesinlikle bilmesem de yavaşlamıyordum. Ansızın bir dere hışırtısı işiterek bir an donakaldım.

Dere yerinde değildi. Arkamda olması gerekirken, sol tarafımda akıyordu. Yoldan saptığımı idrak edene kadar ne halt etmiş olduğumu pek anlamıyordum. Geri döndüm. Fazla istekli olmasam da, aklımda kalan ve derenin arkamda olmasını gerektiren plana uymaya karar vermiştim. Velhasıl biraz gönülsüzce yön değiştirdim.

Kanımı kamçılamak için birkaç yudum bourbon içtim ve yeniden Michel'in izini sürmeye koyuldum. Arada bir kayıp kıç üstü düşüyordum. Yerdeki yapraktan halının yegâne mahzuru yolu gizlemek ve araziyi kayganlaştırmaktan ibaret değildi, aynı zamanda ayağınızın köklere takılmasına veya bir çukura basıp bileğinizi burkmanıza da yol açıyordu. Yeterince uyanık değildim. Halihazırda gözüme bariz bir aleniyet gibi görünen işaretleri yorumlamayı bilememiştim. Oğluma gereken dikkati göstermemiştim ve artık gözyaşı dökmek için çok geç olmasına rağmen, ağzımı dolduran bu

acılık hissiyle birlikte yaşamam lazımdı, şu nihai kayıp duygusuyla.

Gloria'nın, oğlunun intiharından kısmen sorumlu olduğunu ima ettiği Marc, kendi kendine bunu kabul etmesi için ne kadar zaman gerektiğini sordu.

Öğlene doğru, elinde hiçbir işaret noktası kalmamıştı, ne dere vardı ortada, ne de başka bir şey. Bu durum biraz sinir bozucuydu, ama hızla yürümeye devam ediyor, bir patikaya veya daha iyisi yol ya da kampinge denk gelme umudunu asla yitirmiyordu. Gün hâlâ ışıl ışıl, bulutlar uzaktı. Artık içmese de, morali yerindeydi. Kaybolduğu muhakkaktı, fakat bu öyle saçmaydı ki, gülüp geçmek daha iyiydi. Her hâlükârda, Michel'e kızgınlığı olduğu gibi duruyor ve halihazırda içinde bulunduğu durum, ateşi iyice körüklüyordu.

Uzak bir uğultu, otoyol gibi bir şeyin zayıf gürültüsünü işittiğinde, güneş hâlâ yüksekti. Gerçi ses, başının elli metre kadar yukarısından geliyordu –anladığı kadarıyla bir nevi viyadükten–. Suratını buruşturarak yapıyı inceledi, göğüs geçirdi ve birkaç yudum su içtikten sonra, onu soluna alarak takip etmeye karar verdi –ormandan gelen tuhaf bir kuş ötüşü, ilerde uzaklaşan bir kamyonun boğuk uğultusu, gökyüzünden geçen bir savaş uçağı duyuluyordu–.

Kendine oğlunu silahlandırmadığı, yeterince güçlendirmediği için kızabilirdi; ama Alex'in ona ihtiyaç duyduğu dönemde kendisi yeterince silahlı mıydı ki? Hiçbir şey bilmediği, alkol ve uyuşturucuyla ha bire sarhoş olduğu, karanlıkta kendisinin de bilmediği şeyler aradığı, görev başında bulunduğu, duygusal yaşamının acıklı bir keşmekeş, dünyanınsa daha da acıklı bir kaos olduğu ve akşamların birbirinden daha harika geçtiği, hayatını gayet kolay kazandığı zamanlarda herhangi bir şey öğretecek halde miydi?

Kaç kişi öbür taraftan sağlam geliyor, kaç kişi bütün şıkları doğru işaretlemeyi başarıyor, kaç kişi en onurlu yolu, fedakârlığın yolunu seçiyordu?

Düşüncelerine öyle dalmıştı ki, birdenbire kendini ufak bir dağ gölünün önünde buldu. Otoyol havadan, yeşilliklerden müteşekkil bir duvar gibi yükselen karşı kıyıya geçiyordu. Bir an durup, suyun yüzeyindeki altın yaldızların harelenişini seyretti. Derin bir nefes alıp, o lanet olası otobana çıkacak ve icabında yolun ortasında dikilip kollarını açarak, gelen ilk aracı durduracaktı. Gölü besleyen küçük akarsuyu aşmadan evvel beş dakika mola verdi. Pantolon paçalarını baldırlarının yarısına kadar sıvamak suretiyle dereyi geçti. Tek sıkıntısı, ayakkabı ve çoraplarını çıkarıp buz gibi suda yürüdükten sonra onları tekrar giymek oldu. Hava kapanmaya başlıyordu, her ihtimale karşı matarasındaki içkiden birkaç sağlam yudum aldı.

Michel'in çoktan otele dönmüş olması lazımdı. Onu odasında yalnız hayal ediyor ve ruh halini merak ediyordum. Ben ki onu kendimden iyi tanıdığımı iddia ediyordum, ona hayatımı tereddütsüz emanet edebilirdim ve şimdi kanaatimi gözden geçirmek zorundaydım, bunu bilmeliydim –en yakınım sandığım iki insan en az tanıdıklarım haline gelecekti sanki–. Ayakkabılarımı çıkardım. Akşama en az bir saat olduğunu hesaplayarak iyimser takılmaya devam ettim; zira fırtına ve yağmurla şişmiş, ağır, kara, bulutlar ufukta kıpırdamadan duruyordu.

Akarsu yatağı yuvarlak, oynak ve kaygan çakıl taşlarıyla döşeliydi. Bastığım yere güvenmiyor, yoluma sırılsıklam bir halde devam etmek istemiyordum. Her adımıma yoğunlaşarak, ihtiyatla ilerlerken bir silah sesi duydum. Başımı çevirdim. Göl, çamların saçakları, beyaz gökyüzü ve aniden, dörtnala koşan bir hayvanın ayak sesleri –bir alageyik–!

Geçerken her tarafa sular fışkırtarak, kelimenin tam anlamıyla üstüme sıçradı. Arka üstü devrildim ve karşıma ilk çıkan taşa bayıldım.

Ancak tan ağarırken kendime geldim. Soğuktan titriyordum. Sebebi belliydi. Kuru kalmış tek bir tüyüm bile yoktu ve şafak gergin, aydınlık ve ziyadesiyle soğuktu. Bir an gözlerimi kapayıp açtım; ama henüz yerimden kımıldamayı düşünmüyordum –adeta ciddi bir sorunun, muhtemel bir teçhizat hasarının habercisi olacak şu ani acılardan birini tetiklemekten korkuyordum–. Aralarında birkaç santimetrelik gümüş rengi bir suyun gulu gulu ettiği taşlarda uzanmış yatıyordum. Üzerimde, etkileyici bir yükseklikte, neredeyse sise gömülmüş otoyol, gökyüzünü delip geçiyordu ve onu destekleyen yapılar –havanın titreştirdiği bir kablo demeti tarafından tutulan metal bir kemer–, içinde bulunduğum durumun da anlattığı şu havanın hafifliği hissini vurguluyordu.

Sessizlik etkileyiciydi, en ufak ses kırıntısı dahi kristalleşiyor ya da öyle açık bir hal alıyordu ki, karnımın üstünde uçuşan yusufçuğu işitiyordum –buruşan ipeğe benzer bir ses çıkarıyordu–. Suyun üzerinde geniş bir sis şeridi dalgalanıyordu. Hâlâ sersem vaziyette ayağa kalktım. Elimi başımın arkasında gezdirdim ve kan içinde geri çektim. Hareket başarılıydı. Fiziki bakımdan hâlâ pek cesur değildim, lakin zihnim berraktı, nerede bulunduğumu, orada ne yaptığımı, bir alageyiğin üstüme atladığını ve bayıldığımı biliyordum.

Titriyordum, fakat bunun tam olarak nereden kaynaklandığını söylemek zordu. Biraz sıcaklık hissetmek için can atıyordum ve gözlerimi sabahın, dişlerimin birbirine çarpmasına son verecek ılık yayıntılarının akacağı ufka dikmiştim.

O ışık, sis ve kuvvetli toprak kokusuyla, manzara hem yumuşak ve güzel, hem de tehditkâr, doğaüstü bir hal alıyor-

du. Her şey dingin ve sakindi. Sonra gözlerimi kırptım ve gölde karanlık bir şekil fark ettim. O şekilden, sathı buruşturan ve benim ilkin bir tutam dalla taçlanmış vaziyette yüzen bir nevi kütük zannettiğim şeyin harekete geçtiğini belli eden siyah çizgiler yayılıyordu. Alageyiğin mevzubahis olduğunu ancak o zaman anladım. Demek geri gelmişti, ilk tepkim gülümsemek oldu, benim için, bana eşlik etmek için dönmüştü sanki. Beni yere devirdiği için ona kızmıyordum. Yüzeyde sessizce kayışını seyrettim –ayakları görünmüyordu–. Kendimi sahnenin zarafet ve ihtişamına kaptırmıştım ki, aniden, hayvanın üstüme sıçramasından hemen önce işittiğim patlama sesini hatırladım ve derhal civarı kolaçan ettim.

Bu arada geyik durmuştu. Soludu. Ve havaya tuhaf bir koku yayılmaya başladı. Şüpheli bir şey görmüyordum, fakat çevrenin büyük bir kısmı sise gömülmüştü. Ona doğru bir adım attım, sonra bir tane daha, yine bir şey görmedim, ama yaralı olduğunu anladım. İlerlerken sağa sola göz atıyordum –ne harika bir hedef teşkil ediyordu–. Aramızda sadece birkaç metre kalmıştı. Burnundan ince bir buhar çıkıyordu. Yavaşça elimi uzattım, gıkını çıkarmadan gözlerini bana dikti –bana hayret verici gelen boyuyla, o kadar yakından çok etkileyiciydi–. Yeniden nefes alıp verdi. Tam ona dokunacağım esnada geri çekildi –kesinlikle korkudan değil, daha ziyade gurur yüzünden–. Ona ulaşmak için belime kadar suya girmiştim ve tir tir titriyordum. Güvenli bir yere sığınmamız için beni takip etmesini ona nasıl anlatacağımı bilemiyordum. Tanışmak için fazla vaktimiz yoktu. Silah sesini duyduğum anda parçalanıp lime lime olan kafası her tarafımı kan içinde bıraktı.

Marc bir gözünü açıp ayağa kalktığında akşam oluyordu. Kelimenin gerçek anlamıyla kendinden geçmişti ve daha

yeni uyanıyordu. Vakit çok geç değildi, fakat gök şimdiden kararmıştı, zira bilinç kaybından faydalanan bulutlar uzayı istila etmişti. Kafasının arkasını elledi, acıyordu ama kan yoktu. Bulunduğu noktada, yüz ve ensesine su serpti, zangır zangır titredi ve aniden zuhur eden bir sürünün hız bile kesmeden kendisini ezip geçmemesini umut ederek, o lanet olası akarsuyu aşmaya karar verdi. Etrafına kuşku dolu bir bakış attı. İçinde kâbustan uyandığına dair gayet net bir his vardı, fakat geriye tanımlanabilir bir görüntü kalmamıştı; ekran, kırmızı gelinciklerle lekelenmiş gibiydi –ziyadesiyle nahoş bir durum–. Kulak kabarttı, ama alacakaranlık sessizdi –başının üzerindeki trafik seyrelmişti–. Tek tük ışıklar gecenin içinde kötü durumdaki bir kolyenin incileri gibi yer değiştiriyordu. Eşofmanı sırılsıklamdı. İyi haber, yağmurun eli kulağındaydı ama bu onun için hiç fark etmeyecekti.

Kötü haberi ise biraz sonra, şimşekler ve sular seller altında son bulan zahmetli bir tırmanışı müteakip asfalta ayak bastığında keşfetti. Bir tünelin girişinde. Muazzam bir tünelin girişinde bulunuyordu. Ürpererek ters istikamete döndü, lakin hezeyanın sütümsüleştirdiği yağmur perdesi ardından pek bir şey seçilmiyordu. Her hâlükârda, buranın çekici hiçbir tarafı yoktu; ne ışık, ne de başka bir şey. Yağmur iliğine kadar işliyordu.

Tünele tek bir adım atamazdı. İçine girmesi mümkün değildi. Dünyanın bütün altınları için bile olsa giremezdi. Ağzına yaklaşmak dahi kalp atışlarını hızlandırıyordu, ama sağanak öyle şiddetliydi ki onu ayakta boğuyor, iş üstünde bir kadın gibi nefes nefese, titreyerek girişe doğru çekilmeye zorluyordu.

Duvara yapışmış vaziyette, kaldırımda bir iki metre ilerledi. Kendini topukları üzerinde kaymaya bıraktı. Durdurmayı denediği ilk araba az kalsın onu eziyordu. O saatte, o havada, o kılıkta –toprağın içinde yuvarlanmış gibiydi– otos-

top yapmak çılgınca bir inanç gerektiriyordu. Orada, o vaziyette kalmak saçmalığın daniskasıydı, her an araba çarpabilirdi. Dışarı atılıp karşı yöne koşmaya –tüneller kesinlikle gücünü aşıyordu– hazır bir halde, tek hamlede ayağa fırlamıştı ki, bir araba durdu.

"Ah, teşekkürler! Çok teşekkür ederim! Binlerce teşekkür!" dedim ıslak bir domuz yavrusu gibi, direksiyonu tutan ve tek kelimesini anlamadığım bir dilde cevap veren genç kadının yanına yerleşirken. Araba tekrar harekete geçti. Söylediklerimi anlayıp anlamadığını sordum, ama hiçbir şey yokmuş gibi, o tuhaf lehçesiyle konuşmayı sürdürdü. Durumun münasebetsizliği karşısında yürekten bir kahkaha atıp, onunla tanışmaya çalışmaktan ziyade, dikkatimi kalbine gömülmekte olduğumuz karanlık derinliklerden başka yöne çevirmeye yönelik gerçeküstü bir diyaloga girmiştim ki, birdenbire, Gloria'yla olan benzerliği gözüme çarptı. İlk bakışta bunun farkına varmamıştım, zira sadece profilden görmüştüm; ama sonra çılgın sohbetimiz canlanmış, birçok kez bana doğru dönmüştü ve artık nehir kıyısında aniden Gloria'yla birlikte yakaladığım gruptan bir kız bahis konusuymuş gibi geliyordu. Gerçi belki de yanılıyordum, emin olmak imkânsızdı. Araba boştu. Ne bavul vardı, ne çanta, ne de giysi. "Kimsin sen?" diye sordum, hafif bir elle orkestra gibi idare ettiği, dinlendirici bir monologa giriştiği sırada. Yolcu koltuğunda üzerimden sular damlayarak, altını ıslatmış bir mutluluk abidesi gibi mahcup ama mest olmuş halde, düşünceli düşünceli oturuyordum. Biraz alkolüm kalmıştı. Kız reddetti. Ben içtim. Ambiyansı korumak için, hayatımı süsleyen bütün kaçırılmış randevuları anlattım. Kuşkusuz o da esrarengiz dilinde aynı şeyi yapıyordu. Tünelden çıkıp geceye girdik.

Öğlene doğru bir otoyol parkında uyandı. Genç kadın ortada yoktu. Yağmur durmuştu ve giysileri artık sadece *çok* nemliydiler –camlara vuran soluk güneş onu nispeten iyi kurutmuş ve aracın içini az çok ısıtmıştı–. Esnedi. Tuvalete gitmek üzere arabadan çıktı. Kızı da orada bulup teşekkür edebilmeyi umuyordu –olur da kendisine kahve ısmarlamakta ısrar ederse nazlanmayacağını düşündü–.

Kafalarındaki biçimsiz, yağlı kasketlere, üstlerindeki iğrenç kareli gömleklere rağmen görünüşünü tiksintiyle süzen birkaç sürücünün yanında pisuvarların önüne dikildi. Suyla hafif ama gayet dinçleştirici bir temizlik gerçekleştirdi, ellerini kurutma makinesine tuttu, parmaklarıyla saçlarını düzeltti.

Bir müddet dükkânda, reyonların arasında dolaşıp sandviç ve turtaları teftiş etti; fakat cebinde tek avro yoktu. Ayrıca, gayet leziz görünen vakumlu jambon, yöresel peynir ve kurutulmuş sığır eti de mevcuttu. Bir süre etrafta dönüp dolaştıktan sonra, genç sürücüsünün basbayağı sırra kadem bastığına karar verdi.

Haritaların yanına giderek, konumunu saptamak için bir tanesini açtı. Göğsüne adı işlenmiş güzel üniformasıyla çıkagelen müessese müdürüyle ufak bir tartışmayı müteakip, haritayı suratına fırlatıp otoparka geri döndü. Gökyüzü beyaz ve aydınlıktı. Kuytu yerde bariz bir ılıklık, tanımlanması imkânsız bir okşayış algılanıyordu. Arabanın çamurluğuna yaslandı, kollarını göğsünde birleştirip gözlerini yumdu. Güzeldi. Nihayet geri dönebilecek ve Michel elinden kaçamayacaktı. Üzerindeki çamur izleri kuruyup solmaya başlıyordu. İster Tanrı ister Şeytan tarafından yollanmış olsun, o kıza koca bir minnet borçlu olduğunu düşündü.

Araba kiralıktı ve anahtarlar kontakta duruyordu. Bu ayrıntılar onu gülümsetti. Adeta yirmi beş sene öncesine dönmüştü ve yeni bir göreve çıkıyordu. Eskiden genellikle

yapıldığı gibi, kızın bir yere para bırakmış olması dahi mümkündü –genellikle koltuğun altında bir zarf bulunurdu–, ama kapıyı açıp elini paspasın altına atmak için çömelirken, atkuyruklu, yalız ve kıpkırmızı bir surat, yüzüne çemkirmeye başladı.

Müdürün karısı olmalıydı ya da bir kasiyer; mühim değil, neticede adam gidip kendisiyle aynı üniformayı giyen yüz kiloluk bir kadın bulmuştu ve yine şu, güya mahvettiği ve derhal ücretini ödemesi gerektiği yol haritası yüzünden Marc'ın yüzüne haykırmaktaydı. Tam bir şirretle karşı karşıyaydı. Kadın, soğuğa rağmen kısa kollu poloyla dolaşıyordu.

"*Bağırmak zorunda mısınız?!*" diye bağırdı Marc da kulaklarının dibinde. Kadının elinde örme cop bulunduğunu fark etmemişti ve koluna, onu saniyelerce felç eden sağlam bir darbe yedi. O zamana kadar asla bir kadına vurmamıştı, ama acı onu öyle bir gazaba sürükledi ki, onu yeleğinden yakalayıp çekerek yere devirdi. Lakin kadın tam bir kayaydı ve bir adım atıp dengesini korudu. Kadının karşılık olarak başına vurduğu Marc yıldızları saydı. Sendeleyerek geri çekildi ve yere yuvarlandı.

Her yanı sıyrılmış vaziyette, üstü başı yırtık pırtık, toz toprak içinde otoparktan aşağı yuvarlandığında, dişleri arasından kallavi bir küfür savurdu.

O kız. Tünel girişinde kendisini alan, Gloria'ya benzeyen şu tuhaf kız. Uzaktan Marc'ı izliyordu. Sessizce. Lüzumsuz bir el feneriyle donanmıştı, çünkü şans eseri başlarının üstündeki gök açılmıştı ve ay parlıyordu.

Bu kez hafızasına kaydetmeye vakit bulduğu harita sayesinde kesin bilgilere sahip vaziyette, akşam çökerken yeniden ormanda maceraya atıldığı sırada onu yakalamıştı. Marc yaklaşmasını işaret etmiş; fakat aralarındaki elli metre kadar

mesafeyi korumaya kararlı genç kadın, başını olumsuz manada sallamıştı. Öte yandan Marc, birbirlerine en ufak bir yürekli laf etmekten bile acizlerken, ona kaba davranmak için bir neden göremiyordu.

Ara sıra arkasına dönüp bakıyor ve hiçbir şey sormamış olmasına rağmen, kız başıyla tasdik ederek devam etmesini işaret ediyordu –iki kere Marc'ı yoldan saptığı hususunda uyardı ve en nihayet, önceki gün takip etmiş olduğu dereye vardılar ki bu, otelin ancak bir saatlik yürüyüş mesafesinde bulunduğu manasına geliyordu–. Orada kendisini dünyanın en yumuşak yatak takımı ve mükemmel bir odada yemek hizmeti bekliyordu.

Otel nihayet göründüğünde –bir müzik dolabı gibi ışıl ışıldı– yine arkasına baktı ve kızın bir kez daha ortadan yok olduğunu saptadı.

Anahtarını istedi ve kapıcının ya da lobideki fıskiyenin etrafında başıboş dolanan süslü ihtiyar çiftin bakışlarıyla ilgilenmeksizin odasına çıkmaya hazırlandı. Lakin asansörlere doğru ilerlerken yüreği hop etti: Döner kapıdan girmekte olan Anne, resepsiyona yöneliyordu. Bir an kafası omuzlarına gömülü halde donakaldı, sonra merdivenlere doğru atıldı.

Her şeyden evvel kendime bir banyo hazırladım. Dişlerim durmadan takırdıyordu. Bayağı uzun bir süredir. Bana yıllardır gibi geliyordu. Küvete, iyonlaştırıcı ve rahatlatıcı koca bir şişe banyo köpüğü boşalttım. Bileğim biraz ağrıyordu, fakat pişman değildim. Otoparktan aşağı yuvarlanırken öyle çok toz yutmuştum ki, dişlerimde hâlâ tanecikler gıcırdıyordu. Ama şu lanet olası kasiyer kadın beni hakikaten kudurtmuştu ve tekrar yukarı çıkıp hesabını görerek, midemdeki bir ağırlıktan, o karının copunu fazla kullanmak suretiyle üstüne çekmeyi başardığı taşkın fazlalıktan kurtulmuştum.

Beni dükkânda, şekerlemeler, güneş gözlükleri ve muhtelif araba bakım ürünleri arasında yeniden görünce, copuna bir kez daha davranmıştı.

Kasasını terk edip önüme dikildi ve öfkeyle homurdanarak, sağdan sola doğru şiddetli ve ağır bir darbe indirdi. Kolayca savuşturduğum silahının ucu gidip seyrini kelimenin tam anlamıyla infilak eden bir porno video vitrininde sonlandırdı. Bu arada ben de midesine, iki büklüm olmasına yol açan bir direk çakarak bileğimi acıttım, zira kasları göründüğü kadar gevşek çıkmadı. Müdür biraz geride duruyordu ve ben kartpostal standını karının üstünde sallarken, etraftaki tek tük müşteriler gözlerini fal taşı gibi açtılar.

Dışarı çıkmadan yerden bir kart alıp, şöyle bir baktıktan sonra omzumun üstünden otoparka attım.

En azından bu sorun çözülmüştü, ormandaki şu delice gezi bundan böyle eski hikâyeydi. Artık ilerleyebilecekti. Banyo yaparken kısmen gevşedi –daha fazlası zordu–. Halihazırda Anne aynı duvarlar arasında bulunuyordu ve bunun durumu karmaşıklaştırdığı muhakkaktı, fakat ne ölçüde, pek bilmiyordu. Sakal tıraşı oldu, yaralarına pansuman yaptı, bir termos kahve ve kulüp sandviçler sipariş etti –minibardaki yiyeceklerin hepsini çoktan silip süpürmüştü–. Dışarıda yağmur çiselemeye başlamış, ama hemen akabinde patlayan rüzgâr, bulutları kovalamıştı. Şimdi aydınlık gecede yapraklar uçuşarak dağılıyor, şiddetli esintiler camlarda ıslık çalıyor, ağaçlar karanlıkta sallanıyordu.

Demek hiçbir şeyin kıymeti yokmuş, diye düşünüyordu Michel'e kimse görmeden yaklaşmak için plan kurmaya çalışırken, dostluğun bile.

Michel'in maskesini düşürecek, Anne'ın ifadesini paramparça edecekti. Dostluk ve sadakat alanında kendisinin de iyi bir örnek teşkil etmemesi kuvvetle muhtemeldi, ama

Michel, Gloria'ya saldırarak zaten her şeyi mahvetmemiş miydi, o anda her şeyi inkâr ve ilga etmemiş miydi?

Bundan sonra Anne ondan nefret edecekti. Ve çember kapanacaktı. Ama Marc, karın henüz kaplamadığı dağları penceresinden seyrederken, aldığı kararın zayıflamak üzere olduğunu hissederek gözlerini aşağı indirince, penceresinin altında tüneldeki kızın durduğunu fark etti. Başını ona doğru kaldırmış, kollarını bedeni boyunca uzatmıştı. Marc kızı uzun uzun süzdü. Onu ve sönük el fenerini. Olayları her zaman fazla hızlı anlamıyordu.

Noel'i yalnız geçirdim.

Bir çılgınlık nöbetinde, Anne'ı güçlü bir kas gevşetici yardımıyla oyun dışı bırakmayı ihmal etmeden, Michel'i sımsıkı bağlayıp arabamın bagajına tıkmanın yolunu bulmuştum.

Pişmanlık duymuyordum. Çıkmaya, içmeye, burundan çekmeye devam ediyordum, fakat anlamlı hiçbir şey hissetmiyor ve iki gündür karton kutular arasında dolanıyordum –Élisabeth, ayrılık kararını son zamanlarda başrolünde oynadığım hadiseler dolayısıyla almadığını, beni herkesin iyiliği için ve temelli terk ettiğini bildirmişti–. Bu nedenle öğle yemeklerimi kalın bel kemerleri takan ve eski eşimin giysilerini şişman parmakları arasında katlayan adamlarla paylaşıyordum –bu işle bizzat ilgilenecek cesaretim olmadığı gibi, Élisabeth de benimle hemen görüşmeyi arzu etmemişti–. O yüzden adamlar külot, sutyen ve kombinezon dolu çekmecelerin karşısında, müstereddit ve şaşkın bir halde çalışıyorlardı.

Hem o hem de öbür ikisiyle telafisi imkânsız bir karışıklığa yol açmıştım –kendimi ancak karışıklığın *neredeyse* tam değil, eksiksiz olması vesilesiyle kutlayabilirdim–. Haber verilen kaos sahiden vuku bulmuş, dahası Alex ve benim

babalık rolüme dair acı ve korkunç ifşaatlar eklenerek gökyüzünü daha da karartmıştı.

Gloria hâlâ komadaydı ve benim hâlâ görüşme iznim yoktu; ama düzenli olarak hastaneye uğruyor ve onu kapının yuvarlak penceresi ardından görmeye çabalıyordum. Eşyalarını evde muhafaza etmek istiyordum, fakat yetkili merciler başka türlü karar vermiş ve çantasını almak üzere birini yollamışlardı –halihazırda hastane odasının dolabına dik olarak yerleştirilmişti–.

Hep birkaç dakika kalıyordum. Sonunda, kapısını kilitli tutan, defalarca karşılaştığım bir hastabakıcıya, kızın nesi olduğumu açıkladım ve bunu duyan adam, Gloria'nın yüzünün iyice düzeldiğini, hatta onu güzel bile bulduğunu, Tanrı'ya şükretmek gerektiğini söyledi.

Onu bu hale getiren herif, Michel'i bagajıma tıkmamın üzerinden bir hafta geçmeden yakalandı. Şu keltoş, bir akşam karşılaştığımız ve belli ki Gloria'nın sonraları da görüşmeye devam ettiği şu çift söz konusuydu. Neticede gerçek suçluların parmaklıklar ardında bulunmalarının daha iyi olduğunu belirttim Noel gecesinden birkaç gün evvel, ama bu laflar diğer ikisi nezdinde hiç yankı bulmadı. İçim rahatlar gibi oldu.

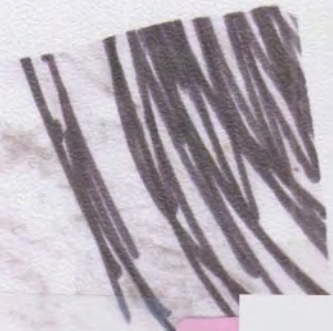
Yeni yılı beklerken, toprak fazla sertleşmeden biraz bahçıvanlık yaptım. Gloria'yı düşünüyor, üzerine eğilip, bir gün uyanıp uyanmayacağını merak ediyordum.

2 Nisan 2011
Saat 23.41

Marc bir sabah metroda alkol komasının eşiğindeki bir kıza rastlar; kızı alıp evine götürür. Kız birkaç saat sonra ortadan kaybolur. Kimdir bu esrarengiz kız? Evdeki her şeyi neden kırıp dökmüştür? Marc niçin onu yeniden görme ihtiyacı hissetmiştir? *İntikamlar* hiçbir şeyi kadere borçlu olmadığımızı ortaya seren, beklenmedik çarpışmalarla yol alan müthiş bir anlatı...

Fransa'nın "rock" yazarı Djian'ın asıl dehası, tek bir cümleyle metnine kazandırdığı, bisiklet sürmeyi bilmeyen birinin hissettiği itkiye benzer hızdan ileri gelir: durursan düşersin. Ama Djian okurken durulmaz, rüzgârın tokadıyla sürüklenilir belki ama geri dönüp bakılmaz. Soluklanacak zaman kalmaz. Elbette kendine mahsus anlatı yollarına başvurur. Eksikleri okurun hayal gücü tamamlar. Djian'ın sanatı her cümlesinde açığa çıkar, bunlar o kadar duru ve okuması öyle kolay cümlelerdir ki, gizledikleri gayret asla göze çarpmaz. *İntikamlar* sade olandaki güzelliği ve derin anlamları okurun bakışına sunmakta, hep olduğu gibi yetenek ve zekânın ince işçiliğine yaslanarak...

AYRINTI • YERA
ISBN: 978-6[
9 786053

12 ₺